

ΒΙΒΛΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Κάρνεβολ

© Κώστας Βουλαζέρης

ISBN: 978-618-5031-12-1

ISBN(set): 978-618-5031-08-4

Το *Κάρνεβολ* είναι το τέταρτο βιβλίο της σειράς *Άρμπενναρκ: Η Επιστροφή των Θεών*.

Περισσότερες πληροφορίες στο

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/armpenark>

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1^ο

Θαλάσσιο κυνηγητό

Μία μέρα καταδίωξης είχε περάσει, και ακόμα ο Βασιλιάς Βένγκριλ μπορούσε να δει τις βάρκες των Μαγκραθμέλιων να έρχονται πίσω τους. Παρά τα μάγια της Αάνθα –η οποία είχε φέρει τον εαυτό της στα όρια της εξάντλησης– για να αυξήσει την ταχύτητα του μικρού τους σκάφους, οι καταραμένοι δαιμονάνθρωποι συνέχιζαν ν’ακολουθούν. Αν και, βέβαια, τώρα, πια, φαίνονταν μονάχα στον ορίζοντα, σαν μικρές κουκίδες, καθώς οι ήλιοι του Άρμπεναρκ έγερναν ο ένας προς τη Δύση κι ο άλλος προς την Ανατολή.

Η Βασίλισσα του Ωκεανού κάθισε μέσα στη βάρκα, ξεφυσώντας και φτιάχνοντας το νυφικό της φόρεμα –εκείνο που φορούσε από τότε που ο προδότης Κράντμον την είχε φυλακίσει. Ο Βένγκριλ έκανε ακόμα κουπί, και η ανάσα του έβγαине βαριά απ’τα πνευμόνια του.

«Είσαι κουρασμένη,» της είπε. «Καλύτερα να κοιμηθείς, Αάνθα.»

«Κι εσύ, Βένγκριλ, δεν είσαι καλύτερα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Κωπηλατείς από τότε που θυμάμαι ότι μπήκαμε σε τούτη τη βάρκα. Δεν έχεις σταματήσει καθόλου να ξεκουραστείς. Ίσως θάπρεπε εγώ να πάρω τα κουπιά, για λίγο...»

«Όχι,» διαφώνησε ο Βασιλιάς του Σαραόλν. «Ξέρω πως η μαγεία σου σ’έχει εξουθενώσει, Αάνθα. Και είναι χάρη σε σένα που, τώρα, έχουμε αφήσει τους Μαγκραθμέλιους τόσο πίσω μας. Αν δεν ήσουν εσύ, θα μας είχαν προλάβει. Έχω γεράσει πολύ, πια, και οι δυνάμεις μου μ’εγκαταλείπουν. Αααχ! Πριν από καμια δεκαριά χρόνια, θα βρισκόμουν μίλια μακριά τους, προτού προλάβουν να το καταλάβουν.» Γέλασε, κοφτά, μη μπορώντας περισσότερο, λαχανιασμένος καθώς ήταν.

«Δεν είσαι τόσο γέρος, Βένγκριλ,» τόνισε η Βασίλισσα του Ωκεανού, μ'ένα μειδίαμα. «Έχω δει άντρες πολύ νεότερους από σένα που, τώρα, θα είχαν λιποθυμήσει απ'την κωπηλασία.» Η ιδέα της ήταν, ή ο Βασιληάς του Σαραόλν κοκκίνισε λίγο;

«Σ'ευχαριστώ, Αάνθα,» αποκρίθηκε. «Αλλά μη μου λες ψέματα.»

«Κάθε άλλο,» επέμεινε εκείνη. «Δεν είναι ψέματα.»

Ο Βένγκριλ κούνησε το κεφάλι του, αλλά δεν απάντησε. Έριξε ένα βλέμμα πίσω του, στις κουκίδες του ορίζοντα, που ήταν οι βάρκες των Μαγκραθμέλιων. *Οι παναθεματισμένοι! δεν το βάζουν κάτω*, συλλογίστηκε.

«Θα συνεχίσεις έτσι ως το πρωί;» ρώτησε η Αάνθα.

Ο Βασιληάς του Σαραόλν έγνεψε καταφατικά. «Ναι. Δεν πρέπει να τους αφήσουμε να μας ζυγώσουν.»

«Βένγκριλ, καλύτερα να κοιμηθείς –θα καταρρεύσεις,» είπε η Βασίλισσα του Ωκεανού, κοιτάζοντάς τον έντονα.

«Οχι –εσύ κοιμήσου, Αάνθα. Εσύ καλύτερα να ξεκουραστείς, γιατί θα χρειαστούμε, ξανά, τη μαγεία σου αύριο, αν δεν μας έχουν χάσει.»

Η πορφυρομάλλα γυναίκα αναστέναξε, και ξάπλωσε μέσα στη βάρκα, συμπεραίνοντας πως δεν υπήρχε τρόπος να μεταπείσει τον Βένγκριλ.

«Θα ξαναπάρω το Βασίλειό μου πίσω,» είπε, μισοκοιμισμένη. «Και θα κάνω τον Κράντμον να πληρώσει για ό,τι μου έκανε.»

«Φυσικά, Αάνθα. Φυσικά,» νόμισε πως άκουσε τη φωνή του Βασιληά του Σαραόλν, προτού παραδοθεί στην αγκαλιά του ύπνου...

** ** *

Η Αάνθα ξύπνησε με τον ήχο των κουπιών στ'αφτιά της. Άνοιξε, αργά, τα μάτια της και ανασηκώθηκε. Είδε τον Βένγκριλ να συνεχίζει να κωπηλατεί. Ήταν πρωί.

Ύστερα, κοίταξε προς τα βόρεια, και... δε μπορούσε να δει τις βάρκες των Μαγκραθμελίων!

«Τους ξεφύγαμε!» φώναξε, ενθουσιασμένη. Και έδειξε, με το χέρι της, πιάνοντας τον ώμο του Βασιληά του Σαραόλν και κάνοντάς τον να πάψει να κωπηλατεί. «Τους ξεφύγαμε, Βένγκριλ! Δεν είναι πίσω μας!»

Ο μονάρχης στράφηκε, για να κοιτάξει κι εκείνος, και ανακάλυψε πως η πλάτη του τον πονούσε φρικτά. Έβγαλε ένα μούγκρισμα απ'τον πόνο, και έγενε καταφατικά, με το κεφάλι.

«Ναι,» συμφώνησε. «Τους ξεφύγαμε. Αλλά δε θάναι πολύ πίσω...»

«Θες κάτι να φας;» τον ρώτησε η Αάνθα. «Νερό να πιείς;»

«Αάνθα, δε νομίζω, με τη μαγεία σου, να μπορείς να επικαλεστείς ένα ψητό γουρουνόπουλο και μια στάμνα κρασί, έτσι δεν είναι; Αν και, βέβαια, πολύ θα τα ήθελα και τα δυο. Έχω να φάω και να πιώ μια μέρα, μα τα Πνεύματα!»

Η Βασίλισσα του Ωκεανού βρήκε το θάρρος να γελάσει, βάζοντας το χέρι μπροστά στα χείλη της. Και, ακούγοντας τον ήχο του κρυστάλλινου γέλιου της, η διάθεση του Βένγκριλ, αμέσως, έφτιαξε, κι αισθάνθηκε, ξανά, αναζωογονημένος. Δεν ήξερε γιατί, αλλά η Αάνθα τον έκανε να νιώθει... διαφορετικά –όπως τον παλιό του εαυτό, όταν έτρεχε, σαν πρίγκιπας, οργώνοντας τον κόσμο, πάνω στ'άτι του, κι αναζητώντας την περιπέτεια παντού.

«Δε μπορώ να επικαλεστώ ούτε ένα γουρουνόπουλο, ούτε μια στάμνα κρασί,» δήλωσε η Αάνθα, μ'ένα χαμόγελο ακόμα να φωτίζει το πρόσωπό της. «Ούτως ή άλλως, και να μπορούσα δε θα το έκανα.» Ο Βένγκριλ στραβομουτσούνιασε, κωμικά. «Δε μ'αρέσουν καθόλου τα γουρουνόπουλα,» εξήγησε, αμέσως, η Βασίλισσα. «Όμως τι θάλεγες για ψάρια και καθαρό νερό;»

«Μπορείς να επικαλεστείς ψάρια και όχι γουρουνόπουλο;» παραξενεύτηκε ο Μονάρχης του Σαραόλν.

«Κοίτα, Βασιληά μου.» Η Αάνθα γονάτισε, μέσα στη βάρκα, και ύψωσε τα χέρια της πάνω απ'το νερό, μουρμουρίζοντας παράξενα,

μυστικιστικά λόγια. Ύστερα, τα βύθισε στη θάλασσα, συνεχίζοντας να υποτονθορύζει. Όταν τα έβγαλε, κρατούσε ανάμεσα στις χούφτες της μια μεγάλη, υδάτινη σφαίρα, εντός της οποίες τρία ψάρια κολυμπούσαν.

Ο Βένγκριλ γούρλωσε τα μάτια του. «Μα τα Πνεύματα!...»

«Μην κάθεται και με κοιτάς!» του έκανε η Αάνθα. «Πιάσε τα ψάρια, γρήγορα!»

Ο Βασιλιάς του Σαραόλν υπάκουσε. Και η Βασίλισσα του Ωκεανού έριξε, ξανά, την υδάτινη σφαίρα στη θάλασσα, κάνοντάς τη να διαλυθεί.

«Η μαγεία σου είναι δυνατή!...» παρατήρησε ο Βένγκριλ.

«Καθόλου,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Τούτο δεν είναι παρά ένα απ'τα απλούστερα κόλπα.»

«Είσαι πολύ μετρίοφρων,» είπε, κατηγορηματικά, αλλά αστεία, ο Βένγκριλ.

«Κόλακα!» αντιγύρισε στον ίδιο τόνο η Αάνθα.

Ο Βένγκριλ τής έσφιξε τη μύτη ανάμεσα σε δυο δάχτυλά του, και η Βασίλισσα του Ωκεανού γέλασε, κάνοντας πίσω.

«Λοιπόν. Τι θα γίνει, τώρα, μ'ετούτα τα τρία ψάρια που σπαρταράνε;» ρώτησε ο Μονάρχης του Σαραόλν.

Η Αάνθα τράβηξε ένα ξιφίδιο από μια ζώνη πλάι της, η οποία ανήκε σ'έναν Μαγκραθμέλιο που είχε σκοτώσει ο Βένγκριλ, όταν οι δαιμονάνθρωποι προσπαθούσαν να σταματήσουν αυτόν και τη Βασίλισσα του Ωκεανού απ'το να φύγουν με τη βάρκα τους.

«Θα τα καθαρίσουμε και θα τα φάμε.»

«Θα τα φάμε;» έκανε ο Βασιλιάς. «Ωμά;»

Η Αάνθα γέλασε. «Ναι. Γιατί όχι; Δεν έχεις ξαναφάει ωμό ψάρι στη ζωή σου;»

«Όχι,» παραδέχτηκε ο Βένγκριλ.

«Τότε –καιρός είναι να δοκιμάσεις!»

«Κάτι έλεγες και για νερό;...»

«Α, ναι! Φυσικά. Το λησμόνησα.» Πήρε τον κουβά που υπήρχε μέσα στη βάρκα και τον γέμισε με θαλασσινό νερό. Ύστερα, ύψωσε τα χέρια της από πάνω του και ψιθύρισε μυστικιστικά λόγια. Ήπιε με τις χούφτες. «Μμμ... Καλό είναι,» διαπίστωσε. «Καθόλου αλμυρό. Πιες, ελεύθερα.»

«Είσαι υπέροχη, Αάνθα!...» είπε ο Βένγκριλ, καθώς έχωνε το πρόσωπό του μέσα στον κουβά, πίνοντας ασταμάτητα...

...Μέχρι που η Βασίλισσα του Ωκεανού νόμισε ότι θα πάθαινε τίποτα. «Βένγκριλ –σταμάτα!» είπε, απότομα.

«Τι;» Ο Βασιλιάς έβγαλε το κεφάλι του απ'το νερό, πιτσιλώντας την, με την απότομη κίνησή του.

«Είσαι 'ντάξει;» ρώτησε η Αάνθα, μειδιώντας.

«Ναι. Μια χαρά· απλά, διψούσα. Ξέρεις τι είναι να κωπηλατείς συνέχεια;»

«Η αλήθεια είναι πως όχι...»

«Τότε, πιες αργότερα.» Ο Βένγκριλ ξανάβαλε το κεφάλι του μέσα στον κουβά.

Όταν το έβγαλε, κάθισε οκλαδόν, βλέποντας την Αάνθα να καθαρίζει τα ψάρια που είχε πιάσει. Έριξε μια ματιά προς τα βόρεια, ανησυχώντας μήπως ξαναντίκριζε τους Μαγκραθμέλιους νάρχονται, αλλά δεν είδε τίποτα. Μόνο στα νότια –απ'την άλλη μεριά, δηλαδή– φαινόταν ένα νησί.

«Αάνθα,» είπε. «Πάμε σ'εκείνο το νησί;» Έδειξε, με το χέρι του, στον ορίζοντα.

«Θέλω να επιστρέψω στη Θέρλχη –και να κάνω τον Κράντμον να πληρώσει!» τόνισε εκείνη.

«Κι εγώ το ίδιο –και, επιπλέον, βιάζομαι να γυρίσω στο Βασίλειό μου, λόγω του προδότη Πόνκιμ–, αλλά δε θα ήταν καλύτερα να πάμε κάπου για να ανεφοδιαστούμε; Είσαι Βασίλισσα όλου του Ωκεανού, άρα είναι υποχρέωσή τους να σε περιθάλψουν.»

Η Αάνθα συνοφρυώθηκε. «Έχεις δίκιο, Βένγκριλ. Πάμε στο νησί – αλλ'αφού φάμε τα ψάρια!» πρόσθεσε, μειδιώντας.

«Εντάξει,» συμφώνησε ο Βασιληάς του Σαραόλν, επιστρέφοντάς της το μειδίαμα.

Η Αάνθα τού έδωσε το πρώτο ψάρι που καθάρισε. «Ορίστε –το κέρδισες με τον κόπο σου, θα όφειλα να ομολογήσω.»

«Ευχαριστώ, όμορφή μου Βασίλισσα,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, κλίνοντας, θεατρικά, το κεφάλι του. Πήρε το ψάρι και το δάγκωσε. Ήταν λιγάκι άνοστο, λόγω ελλείψεως των διάφορων καρυκευμάτων, μα όχι τόσο άσχημο όσο πίστευε πως θα ήταν.

Η Αάνθα χαμογέλασε, στραβά. «Λοιπόν; Πώς είναι;»

«Πολύ καλό,» είπε ο Βένγκριλ. «Το καλύτερο που έχω φάει ποτέ μου. Τα μάγεψες για νάχουν και καλύτερη γεύση;»

«Ψεύτη!» έκανε η Αάνθα. «Το σιχαίνεσαι, έτσι;»

«Όχι –πραγματικά, είναι ό,τι καλύτερο έχω φάει ποτέ μου. Αλλιώς θα είχα κιόλας τελειώσει το μισό;» έθεσε το ερώτημα ο Βένγκριλ.

«Αυτό στοιχηματίζω ότι οφείλεται στην πείνα σου, και όχι στη γεύση του ψαριού,» σούφρωσε τα χείλη της η Αάνθα.

«Λες;...» σήκωσε ένα φρύδι του ο Βένγκριλ.

Η Αάνθα γέλασε, καθώς καθάριζε και το δεύτερο ψάρι. Όταν το τελείωσε, ανακάλυψε πως ήταν το ίδιο πεινασμένη με το Βασιληά του Σαραόλν, γιατί το έφαγε εξίσου γρήγορα.

Καθάρισε και το τελευταίο και του το έδωσε.

«Όχι,» αρνήθηκε ο Βένγκριλ. «Μπορείς να το έχεις εσύ.» Χτύπησε, ελαφρά, την κοιλιά του με το χέρι. «Είμαι σκασμένος.»

Η Αάνθα τον κοίταξε κάτω από σουφρωμένα φρύδια. «Δε με κοροϊδεύεις έτσι εμένα, Βασιληά του Σαραόλν! Εσύ θα το φας.»

«Μα, σου λέω, δεν πεινάω. Μπορείς να το φας.»

«Για να πεις μετά: ‘Αάνθα, έφαγες το ψάρι· συνεπώς, έχεις πιο πολλές δυνάμεις, τώρα, και εσύ πρέπει να κάνεις κουπί,’ ε;»

«Δε θα έλεγα κάτι τέτοιο!» διαμαρτυρήθηκε ο Βένγκριλ.

«Εγώ, όμως, θα το έλεγα –γιαυτό, φάε το ψάρι, για να το πω!» επέμεινε η Αάνθα.

Ο Βένγκριλ γέλασε· και η Βασίλισσα του Ωκεανού δεν άργησε να τον μιμηθεί.

«Εντάξει,» είπε, τελικά, εκείνος. «Θα φάω το καταραμένο ψάρι.» Και το πήρε απ' τα χέρια της. «Αλλά μην ξανακούσω κουβέντα ότι θα κάνεις εσύ κουπί· σύμφωνοι;»

Η Αάνθα δεν απάντησε.

«Σύμφωνοι;» επέμεινε ο Βένγκριλ.

«Σύμφωνοι!» Η Αάνθα τού έδωσε το χέρι της, και ο Βασιλιάς του Σαραόλν το φίλησε. Ύστερα, έφαγε το ψάρι, δίχως να καθυστερήσει.

Η Βασίλισσα του Ωκεανού ξανάβαλε νερό στον κουβά, γιατί ο Βένγκριλ τον είχε σχεδόν αδειάσει, ύφανε τα μάγια της για να το αφαλατώσει, και ήπие —όχι, φυσικά, τόσο όσο εκείνος.

Μετά, και οι δυο τους είδαν ένα μικρό καράβι να έρχεται από το νησί όπου ο Βασιλιάς του Σαραόλν είχε προτείνει να πάνε.

«Δε μου μοιάζει για εμπορικό...» παρατήρησε ο Βένγκριλ.

«Ούτε, όμως, πολεμικό είναι,» πρόσθεσε η Αάνθα. «Δεν φέρει το έμβλημα του Ωκεανού.»

«Τότε;...» έθεσε το ερώτημα ο Βένγκριλ.

«Δεν το πλησιάζουμε κι εμείς;» είπε η Αάνθα. «Ίσως το πλήρωμά του να μπορεί να μας βοηθήσει...»

Ο Βένγκριλ κατένευσε. Έπιασε τα κουπιά της βάρκας και ξεκίνησε να κωπηλατεί, κατευθυνόμενος προς το μικρό καράβι, που κι αυτό τους ζύγωνε. Δεν άργησαν να συναντηθούν. Και είδαν ότι ήταν μια σκούνα. Στο κατάστρωμά της στέκονταν τρεις φιγούρες που φορούσαν κουκούλες και μαύρες κάπες.

Η Αάνθα έπιασε τον ώμο του Βασιλιά του Σαραόλν, ανήσυχη, καθώς δεν έβλεπε κανένα άλλο μέλος του πληρώματος. «Κάτι δεν πάει καλά εδώ, Βένγκριλ...» του ψιθύρισε.

Εκείνος έγνεψε καταφατικά.

«Ποιοι είστε;» φώναξε η Αάνθα στους κουκουλοφόρους.

«Ψάχνετε για βοήθεια;» αποκρίθηκε ένας απ'τους τρεις μαυροντυμένους, με παράξενη προφορά. «Μου μοιάζετε για ναυαγοί, σωστά;»

«Ρώτησα, ποιοι είστε,» τόνισε η Αάνθα.

«Ελάτε,» τους προσκάλεσε ο κουκουλοφόρος. «Μπορείτε να επιβιβαστείτε στο πλοίο μας, δίχως φόβο.»

«Ποιοι είστε;» επέμεινε η Βασίλισσα του Ωκεανού.

Τότε, ο κουκουλοφόρος έκανε την κουκούλα του να πέσει στους ώμους –ήταν δαιμονάνθρωπος με μακριά, κόκκινα σαν τη φωτιά μαλλιά. Ύψωσε το χέρι του και φώναξε:

«Επάνω τους, κοπέλια μου! Προς ολотаχώς!»

«Μα τα Πνεύματα!» αναφώνησε ο Βένγκριλ, αρχίζοντας να κωπηλατεί σα μανιακός, ενόσω η Αάνθα ψιθύρισε: «Μα τον Ωκεανό!...»

Η σκούνα άρχισε να πλέει στο κατόπι της μικρής βάρκας που μετέφερε το Βασιλιά του Σαραόλν και τη Βασίλισσα του Ωκεανού.

«Αάνθα,» είπε ο πρώτος, «κάνε κάτι! Τώρα!»

Εκείνη ύψωσε τα χέρια της πάνω απ'τη θάλασσα κι άρχισε να υποτονθορύζει αποκρυφιστικά λόγια.

Αναπάντεχα, ένας δαιμονάνθρωπος τράβηξε μια μικρή βαλλίστρα και έβαλε καταπάνω της. Το βέλος, μικρό και μεταλλικό, έσχισε τον αέρα και μπήχτηκε στον δεξή ώμο της Βασίλισσας.

«Αααα!» ούρλιαξε η Αάνθα, καθώς αισθάνθηκε κάτι να διαπερνά το κορμί της και να της προκαλεί σπασμούς. Σωριάστηκε, μέσα στη βάρκα.

«Αάνθα!» αναφώνησε ο Βένγκριλ. «Είσαι καλά;»

«Εμένα μου λες...!» μούγκρισε η Βασίλισσα, σφίγγοντας τα δόντια και τον δεξή της ώμο, και πασχίζοντας να σηκωθεί στα γόνατα.

Κάτι σφύριξε, πάλι, στον αέρα. Ο Βένγκριλ ίσα που πρόλαβε να κάνει στο πλάι, κι αυτό καρφώθηκε πάνω στα ξύλα της βάρκας, δίπλα στο πόδι της Αάνθα, που γούρλωσε τα μάτια της.

«Μα τον Ωκεανό και τα Πνεύματα...!» ξεροκατάπие η Βασίλισσα.

«Κάνε κάτι!» της είπε ο Βασιληάς του Σαραόλν, συνεχίζοντας να κωπηλατεί σα μανιακός, ενώ άκουγε πίσω του τις κραυγές του Καπετάνιου των Μαγκραθμέλιων, ο οποίος, κατά πάσα πιθανότητα, έδινε προσταγές στο πλήρωμά του (ο Βένγκριλ δε μπορούσε νάναι σίγουρος, καθότι μιλούσε στη γλώσσα των δαιμονανθρώπων).

Η Αάνθα, βρισκόμενη στα γόνατα, ύψωσε, πάλι, τα χέρια της πάνω απ'τη θάλασσα, υφαίνοντας μάγια. Και το νερό ξεκίνησε να ωθεί τη μικρή βάρκα τους, πολλαπλασιάζοντας την ταχύτητά της.

Τώρα, οι κραυγές του Μαγκραθμέλιου Καπετάνιου ήταν οργισμένες, και διάφορα βέλη (:) έπεσαν στο νερό, ή καρφώθηκαν πάνω στο μικρό σκάφος των δύο μοναρχών.

Η Αάνθα εξακολουθούσε να διατηρεί την αυτοσυγκέντρωσή της και να σπρώχνει τη βάρκα μακριά απ'τη σκούνα των δαιμονανθρώπων, παρότι το μεταλλικό βέλος που την είχε πετύχει βρισκόταν ακόμα μέσα στον ώμο της και της έριχνε παράξενες σουβλιές, σαν κάποιου είδους δαιμονική ενέργεια να προσπαθούσε να χωρίσει τους μύες από τα κόκαλά της.

Ωωω...! Πνεύματα, δώστε μου δύναμη!... συλλογίστηκε η Βασίλισσα του Ωκεανού, εξουθενωμένη.

«Ωραία, Αάνθα... Ωραία...» είπε ο Βένγκριλ, λαχανιασμένα. «Τους αφήνουμε πίσω μας... Τους αφήνουμε... πίσω... μας...» Κοιτώντας προς την κατεύθυνση της σκούνας, έβλεπε πως όλο και απομακρύνονταν απ'αυτήν –καθώς και από το νησί, όμως, όπου ίσως να έβρισκαν βοήθεια...

«Δε μπορώ άλλο, Βένγκριλ... Δε μπορώ...» Η Βασίλισσα του Ωκεανού σωριάστηκε μέσα στη βάρκα, ύστερα από κάνα μισάωρο. Ο πόνος στον ώμο την πέθαινε. Νόμιζε πως θα λιποθυμούσε.

«Ω, Αάνθα...» είπε ο Μονάρχης του Σαραόλν, αγκομαχώντας από την κωπηλασία. «Δεν ξέρεις που... τους έχουμε αφήσει...» Έριξε μια ματιά πίσω του. «Μίλια... Είσαι καταπληκτική...»

Η Βασίλισσα προσπάθησε να βάλει τα δάχτυλά της μέσα στην πληγή στον ώμο της, για να τραβήξει έξω το μικρό, μεταλλικό βέλος.

Όμως δε μπορούσε να το φτάσει –και την χτυπούσε, συνεχώς, μ’αυτή την διαβολική ενέργεια –ο πόνος ήταν ανυπόφορος.

«Βοήθησέ με, Βένγκριλ! Ας’τα κουπιά! Βγάλε αυτό το πράγμα από μέσα μου!...» Δάκρυα είχαν θολώσει την όρασή της.

Ο Βασιλιάς του Σαραόλν, αμέσως, βρέθηκε δίπλα της, και παραμέρισε το χέρι της απ’τον πληγωμένο της ώμο. Δε μπορούσε να δει το βλήμα που την είχε χτυπήσει· είχε μπηχτεί βαθιά. Πήρε το ξιφίδιο με το οποίο εκείνη καθάριζε τα ψάρια, πριν από ώρα.

«Αυτό μπορεί να σε πονέσει... πολύ,» της είπε.

«Πονάω τώρα πολύ!» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Τελείωνε!» Ο λαιμός της ήταν ξερός· τα μάτια της βουρκωμένα· και ο ώμος της την έκαιγε και τη σούβλιζε, και η παράξενη ενέργεια έκανε τους μύες της να σπαρταράνε –όπως σπαρταρούσαν τα ψάρια που είχε καθαρίσει.

Ο Βένγκριλ μεγάλωσε την πληγή με το ξιφίδιο, κάνοντας περισσότερο αίμα να λούσει το νυφικό φόρεμα της Βασίλισσας του Ωκεανού. Την μεγάλωσε αρκετά, ώστε να μπορεί να δει το καταραμένο, μεταλλικό μαραφέτι να γυαλίζει. Τα δάχτυλα της Αάνθα έσφιγγαν τα ρούχα του και τα δόντια της έτριζαν, καθώς προσπαθούσε να μην ουρλιάξει.

Ο Βασιλιάς του Σαραόλν τράβηξε έξω το δαιμονικά κατασκευασμένο βέλος των Μαγκραθμέλιων και το πέταξε στον Ωκεανό, με μια απότομη κίνηση και μια κατάρα.

Η Αάνθα χαλάρωσε, παίρνοντας βαθιές ανάσες. Ο Βένγκριλ έπλυνε την πληγή της, με αφαλατωμένο νερό απ’τον κουβά, έσχισε ένα μεγάλο κομμάτι απ’τον ποδόγυρο του φορέματός της και της έδεσε το τραύμα, για να σταματήσει την αιμορραγία.

«Ξεκουράσου, τώρα,» της είπε, βγάζοντας τα πορφυρά μαλλιά απ’το ιδρωμένο της μέτωπό. «Οι δαιμονάνθρωποι είναι μακριά μας.»

Και η Αάνθα χαλάρωσε ακόμα περισσότερο, κλείνοντας τα μάτια της. Προτού την πάρει ο ύπνος, μурμουρίσε: «Σ’αγαπώ, Βένγκριλ...»

Ο Βασιληάς του Σαραόλν ξαναπήρε τα κουπιά, ξεκινώντας, πάλι, να κωπηλατεί, όσο πιο γρήγορα μπορούσε, ενώ, συγχρόνως, σκεφτόταν: *Όχι... Δε μπορεί να το εννοούσε... Είναι, απλά, πολύ... σοκαρισμένη απ' την όλη κατάσταση. Αυτό είναι.*

** ** *

Ολάκερη την ημέρα, ο Βασιληάς του Σαραόλν έκανε κουπί, ωθώντας τη βάρκα νότια και μακριά απ' το πλοίο των Μαγκραθμέλιων, που μπορεί να μην τους έφτανε, γιατί η Αάνθα το είχε αφήσει πολύ πίσω, με τη χρήση της Νερομαγείας της, όμως, σιγά-σιγά, άρχιζε να φαίνεται ολοένα και μεγαλύτερο στον ορίζοντα.

Θα πεθάνω, συλλογίστηκε ο Βένγκριλ. Άμα συνεχίσω έτσι, δε θα καταφέρω ποτέ να γεράσω πολύ. Και ο Πόνκιμ είναι στο Βασίλειο. Η Δήγκα και η Έρμελ –κινδυνεύουν απ' αυτό το κάθαρμα! Πρέπει ν'αντέξω!

Και έσφιξε τα δόντια του, μην παύοντας, ούτε για μια στιγμή, να κωπηλατεί.

Το βλέμμα του παραπάνω από μία φορά είχε πέσει πάνω στην κοιμισμένη Βασίλισσα του Ωκεανού. *Πόσο όμορφη είσαι Αάνθα... Αν ήμουν μερικά χρόνια νεότερος... και ανύπαντρος... Όταν σκεφτόταν κάτι τέτοια, κουνούσε το κεφάλι του, αρνητικά. Σταμάτα, Βένγκριλ –σταμάτα τώρα!*

Και η κωπηλασία, κωπηλασία. Δεν έλεγε να ξεκουραστεί, μήτε για μερικά λεπτά· δε μπορούσε να το κάνει –όχι όσο είχαν το πλοίο των διαολεμένων Μαγκραθμέλιων στο κατόπι τους!

Κατά το σούρουπο, η Αάνθα άνοιξε τα σμαραγδένια μάτια της· και κοίταζε τον Βασιληά του Σαραόλν για κάποια ώρα, καθώς εκείνος είχε το βλέμμα του καρφωμένο στον νότιο ορίζοντα. Οι κινήσεις του ήταν ρυθμικές, παρά του ότι συνέχεια κωπηλατούσε· γιατί η Βασίλισσα ήταν βέβαιη πως δε θα είχε σταματήσει καθόλου, ούτε για ν'ανασάνει. Έμοιαζε ακούραστος. Τελικά, ίσως να περιείχαν

μεγάλο μέρος αλήθειας οι θρύλοι για τους άντρες της Βόρειας Γης... Αλλά, παρά τη δύναμη και την αντοχή του, το πρόσωπο του Βένγκριλ δεν φανέρωνε άνθρωπο σκληρό και άγριο, παρά συμπαθητικό και ευαίσθητο.

Όταν η ματιά του έπεσε πάνω της, η Αάνθα τού χαμογέλασε πλατιά. Εκείνος της επέστρεψε το χαμόγελο.

«Πόση ώρα ήμουν λιπόθυμη;» τον ρώτησε.

«Όλη τη μέρα,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Τώρα, όπως βλέπεις, βραδιάζει.»

«Και οι Μαγκραθμέλιοι;»

«Πίσω μας. Στον ορίζοντα φαίνεται το πλοίο τους.»

«Μας ζυγώνει;»

Ο Βένγκριλ έσφιξε τα χείλη του, προτού απαντήσει· δεν ήθελε να πει τίποτα που θα σήκωνε την Αάνθα, για να υφάνει, πάλι, τα μάγια της, γιατί κάτι τέτοιο πιθανώς να την έφερνε στα όρια της λιποθυμίας, όπως και πριν. «Δεν είναι κοντά μας· είναι μακριά. Όμως, ναι, κερδίζουν έδαφος...»

Η Αάνθα φάνηκε προβληματισμένη. «Θα κάνω ό,τι χρειαστεί, μόλις υπάρξει κίνδυνος. Τώρα, είμαι κουρασμένη.»

«Και να ήθελες να κάνεις κάτι τώρα, δε θα σε άφηνα,» δήλωσε ο Βένγκριλ. «Θα ήταν επικίνδυνο για τον εαυτό σου. Η μαγεία είναι εξαντλητική για όποιον επικαλείται τα Πνεύματα, απ'όσο ξέρω.

»Κοιμήσου.»

«Πάλι;»

«Πάλι.»

«Καλά...» ξεφύσησε η Αάνθα. «Σε λίγο.»

Μετά, τον ρώτησε: «Θέλεις νερό;»

«Όχι,» απάντησε ο Βένγκριλ, που δεν επιθυμούσε να τη βάλει να υφάνει τα μάγια της.

«Δεν πρόκειται να επικαλεστώ τα Πνεύματα,» δήλωσε η Αάνθα, μειδιώντας πλατιά. «Νομίζω πως υπάρχει όσο χρειάζεσαι στον κουβά.»

«Σωστά,» συμφώνησε ο Βένγκριλ. Έπαψε, για λίγο, να κωπηλατεί και ήπιε, διψασμένα. Ύστερα, συνέχισε, όπως πριν.

«Καλά που έφαγες εσύ το τρίτο ψάρι,» του είπε η Αάνθα. «Θα σε κρατήσει.»

Ο Βένγκριλ γέλασε, βραχνά απ' την κούρασή του.

«Θα 'ψαρέψω' κι άλλο, αύριο,» υποσχέθηκε η Αάνθα.

Ο Βασιληάς του Σαραόλν έκανε να διαφωνήσει, αλλά η Βασίλισσα του Ωκεανού τον διέκοψε: «Θα είμαι εντάξει, ως τότε, για ένα τόσο απλό ξόρκι.»

«Όπως νομίζεις,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ.

Όλο το βράδυ κωπηλατούσε, ρίχνοντας, πού και πού, κλεφτές ματιές πίσω του, στο πλοίο των Μαγκραθμέλιων. Οι καταραμένοι συνεχώς βρίσκονταν και πιο κοντά. Αλλά, βέβαια, ένα καράβι πάντα ήταν ταχύτερο από έναν άνθρωπο, όσο γρήγορα κι αν αυτός έκανε κουπί, μέσα στη βάρκα του. Όμως ο Βένγκριλ ήξερε μόνο ένα πράγμα –ότι δεν έπρεπε να τον προλάβουν! Για να επιστρέψει, κάποια στιγμή, στο Σαραόλν και να κάνει τον Πόνκιμ να μετανιώσει για τις πράξεις του. Θα τον κρεμούσε από τα τείχη της Μάρβαθ, για παραδειγματισμό!

Η Αάνθα κοιμήθηκε και, όταν, το πρωί, σηκώθηκε, αισθανόταν τον ώμο της μουδιασμένο. Το βλέμμα της ατένισε, στα βόρεια, το καράβι των δαιμονανθρώπων. Πλησίαζε επικίνδυνα. Και ο Βένγκριλ στα κουπιά έμοιαζε (επιτέλους, αλλά δυστυχώς) εξουθενωμένος. Οι κινήσεις του δεν ήταν, πλέον, τόσο ταχείες όσο πριν.

«Σταμάτα,» του είπε η Βασίλισσα του Ωκεανού.

«Όχι· δε μπορώ να σταματήσω,» αποκρίθηκε εκείνος· η φωνή έβγαине δύσκολα απ' το στέρνο του.

«Βένγκριλ –σταμάτα! Τώρα! Άσε τα κουπιά· θα οδηγήσω εγώ τη βάρκα, με τη μαγεία μου. Είμαι ξεκούραστη, πια. Σε παρακαλώ –θα πεθάνεις! Σταμάτα, που να σε πάρουν τα Πνεύματα!»

Ο Βασιληάς του Σαραόλν σταμάτησε, και σωριάστηκε μέσα στη βάρκα, αγκομαχώντας. «Εντάξει,» συμφώνησε. «Για λίγο, όμως... Δεν έχουμε χρόνο...»

Ο Αάνθα έγενεψε καταφατικά. Αλλά δε σκόπευε να τον αφήσει να κωπηλατήσει ξανά σύντομα. Είδε πως τον έπαιρνε ο ύπνος από την κούραση, και άρχισε να υφαίνει τα μάγια της. Αισθάνθηκε το νερό γύρω της και το πρόσταξε να σπρώξει τη βάρκα. Τα Πνεύματα υπάκουσαν στο κέλευσμά της. Η Βασίλισσα του Ωκεανού είχε την εντύπωση πως οι ψυχικές της δυνάμεις είχαν αυξηθεί, τώρα τελευταία. Ή, ίσως, έφταιγε το γεγονός ότι ποτέ παλιότερα δεν είχε χρειαστεί να πείσει τον εαυτό της τόσο...

Παρέμεινε αυτοσυγκεντρωμένη για μπόλικη ώρα, και, ύστερα, ελευθέρωσε τα Πνεύματα από τον έλεγχό της. Άνοιξε τα μάτια της και κοίταξε βόρεια –γιατί τα είχε κλειστά ως τώρα–, αντικρίζοντας το πλοίο των Μαγκραθμελίων, πάλι, μακριά τους. Να πάρει! Γιατί δεν κατάφερναν ποτέ να το χάσουν εντελώς απ’το πεδίο όρασής τους;

Ήταν μεσημέρι, και η Αάνθα σίγουρη ότι αυτός ο ήχος η κοιλιά της που γουργούριζε. Επιχείρησε να ξυπνήσει τον Βένγκριλ, κουνώντας τον απ’τον ώμο. Δεν κατάφερε τίποτα. Φώναξε το όνομά του. Πάλι, τίποτα. Τελικά, του έριξε στο πρόσωπο το λιγοστό νερό που είχε μείνει μέσα στον κουβά. Αυτό πέτυχε.

Ο Βασιληάς του Σαραόλν συνήλθε.

«Να ζητήσω μια χάρη;» ρώτησε η Αάνθα.

«Οι Μαγκραθμελίοι;» έκανε ο Βένγκριλ.

«Πολύ, πολύ μακριά μας,» εξήγησε η Αάνθα. «Τώρα, σήκω λίγο· θέλω να με βοηθήσεις να ‘ψαρέψω’.»

«Εντάξει.» Ο Βασιληάς πήρε καθιστή θέση, τρίβοντας το πρόσωπο με τις παλάμες του.

Η Αάνθα έβαλε τα χέρια της μέσα στη θάλασσα και, μέσω της μαγείας της, σήκωσε απο κεί μια υδάτινη σφαίρα. Εντός της κολυμπούσαν τέσσερα ψάρια, τα οποία ο Βένγκριλ, εύκολα, μάζεψε.

Ύστερα, η Βασίλισσα επανέλαβε το ξόρκι, και ο Μονάρχης του Σαραόλν έπιασε δύο ακόμα ψάρια. Τέλος, βούτηξαν τον κουβά στον Ωκεανό και μάζεψαν νερό, το οποίο η πορφυρομάλλα γυναίκα αφαλάτωσε, με τη βοήθεια των Πνευμάτων.

«Εσύ τα τέσσερα· εγώ τα δύο,» είπε στον σύντροφό της. «Και δε θέλω αντιρρήσεις.»

Ο Βένγκριλ δεν είχε, ούτεως ή άλλως, κουράγιο γι'αντιρρήσεις· έτσι, έφαγε τα τέσσερα από τα έξι ψάρια, δίχως παράπονο. Και, πάλι, δεν μπορούσε να πει πως χόρτασε απολύτως, όμως δε θα ζητούσε από την Αάνθα να ξαναχρησιμοποιήσει τη μαγεία της, στην κατάσταση που ήταν.

Όταν τελείωσαν το γεύμα τους και ήπιαν νερό, η Βασίλισσα του Ωκεανού ύψωσε τα χέρια της πάνω απ'τη θάλασσα.

«Τι πας να κάνεις;» τη ρώτησε ο Βένγκριλ.

«Να κινήσω τη βάρκα μας,» εξήγησε εκείνη.

«Αάνθα, είσαι σίγουρη πως μπορείς;» είπε ο Βένγκριλ.

«Κοίτα, αν δεν το κάνω, οι Μαγκραθμέλιοι θα έρθουν και θα μας πετσοκόψουν,» αποκρίθηκε η Βασίλισσα του Ωκεανού. «Εσύ, πριν, έκανες αυτό που έπρεπε –τόρα, είναι η σειρά μου, Βασιληά του Σαραόλν.» Και άρχισε τη γητειά της.

Έκλεισε τα μάτια κι επικαλέστηκε τα Πνεύματα. Αισθάνθηκε το νερό· το πρόσταξε, κι εκείνο υπάκουσε, έχοντας, πια, συνηθίσει την αφέντρα του. Η Αάνθα ένιωθε την κούραση να την καταβάλει, όμως δε θα το έβαζε έτσι εύκολα κάτω. Ο Βένγκριλ, εξάλλου, κοπηλατούσε τόσες ώρες δίχως ύπνο. Αφού εκείνος μπορούσε να το καταφέρει, γιατί να μην το κατάφερνε κι αυτή;

Η βάρκα έτρεχε σαν δαιμονισμένη πάνω στα κύματα –η Βασίλισσα του Ωκεανού ήταν σίγουρη. Το πλοίο των δαιμονανθρώπων πρέπει να είχε μείνει κατά πολύ πίσω. *Δε θα τους αφήσω να μας πιάσουν!* σκέφτηκε, επίμονα, η Αάνθα. *Θα επιστρέψω στη Θέρλχη –και ο Κράντμον θα ευχηθεί να μην είχε γεννηθεί ποτέ!*

Δεν ήξερε, πλέον, πόσες ώρες είχαν περάσει –είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου. Και ήταν κουρασμένη... πολύ κουρασμένη... Η πληγή της την κατέβαλε επιπλέον. Όμως ακόμα η Βασίλισσα του Ωκεανού δεν άφηνε τα Πνεύματα από τον έλεγχό της. Δεν ήθελε τίποτα κακό να συμβεί σ' αυτήν –ή στον Βένγκριλ. Τον είχε συμπαθήσει πολύ τον Βένγκριλ. Ποτέ, παλιότερα, δεν τον είχε γνωρίσει το Βασιλιά του Σαραόλν, και δεν ήξερε πόσο γενναίος, πόσο καλός, πόσο αφοσιωμένος– Αφοσιωμένος! Ο άνθρωπος ήταν παντρεμένος... είχε βασίλισσα... *Τι σκέφτεσαι, Αάνθα, μα τον Ωκεανό; Δε σ' αγαπάει!* Και απάντησε στον εαυτό της: *Και ο Κράντμον, που νόμιζα ότι μ' αγαπούσε;*

ΧΡΑΑΑΑΑΚ!

Η Αάνθα έχασε την ισορροπία της και έπεσε μέσα στην βάρκα. Κάπου χτύπησε το κεφάλι και αναισθητοποιήθηκε, προτού, καλά-καλά, προλάβει να καταλάβει τι συνέβαινε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2^ο

Πειρασμός

Χ*ΡΑΑΑΑΑΚ!* Ο Βένγκριλ ξύπνησε από τον απότομο ήχο και το τράνταγμα της βάρκας. Όλο του σώμα πονούσε από την κωπηλασία, τώρα, που οι μύες του είχαν χαλαρώσει. Παραμέρισε τα μαλλιά απ' το πρόσωπο του και ανασηκώθηκε. Πλάι του βρισκόταν πεσμένη ανάσκελα η Αάνθα, με τα μάτια της κλειστά.

Ο Βασιλιάς του Σαραόλν κοίταξε γύρω του. Διαπίστωσε ότι το μικρό πλεούμενο που τους μετέφερε είχε χτυπήσει σε μια βραχώδη παραλία. Ήταν σούρουπο, και μπορούσε να διακρίνει στο ασθενικό

φως ότι μετά απ'αυτήν υπήρχαν δέντρα –πολλά δέντρα· πιθανώς, κάποιο δάσος.

Έπειτα, το βλέμμα του πλανήθηκε στον Ωκεανό, ψάχνοντας για σημάδια της σκούνας των Μαγκραθμέλιων. Αλλά δε βρήκε κανένα. Και, τότε, αναρωτήθηκε για πρώτη φορά: ήταν, άραγε, τυχαίο το γεγονός ότι τους συνάντησαν –ήταν, δηλαδή, πειρατές, που επιχείρησαν να τους ληστέψουν–, ή προσχεδιασμένο –τους είχαν, δηλαδή, κάπως, ειδοποιήσει οι άλλοι δαιμονάνθρωποι, για να τους κυνηγήσουν; Μάλλον, το δεύτερο ίσχυε, αποφάσισε ο Βένγκριλ. Γιατί τι μπορεί να περίμεναν οποιοδήποτε πειρατές να ληστέψουν απ'αυτούς: έναν άντρα και μια γυναίκα σε άθλια κατάσταση, μέσα σε μια μικρή βάρκα;

Αυτός ο τύπος, ο Κράντμον, ήταν, πραγματικά, διαβολικός. Και όσο θυμόταν ο μονάρχης ότι και στο Βασίλειό του βρισκόταν ένας εξίσου διαβολικός άνθρωπος –ο Πόνκιμ–, του ανέβαινε το αίμα στο κεφάλι. Αλλά ήταν καιρός, πια, να ξυπνήσει την Αάνθα.

Την ταρακούνησε, λέγοντας τ'όνομά της, αλλά εκείνη δεν άνοιξε τα μάτια της. Ύστερα, της έριξε λίγο νερό απ'τον κουβά στο πρόσωπο, και η Βασίλισσα του Ωκεανού πετάχτηκε πάνω, με μια κραυγή.

Μετά, φάνηκε να ηρεμεί. «Ω, Βένγκριλ... Είσαι συ...»

«Ποιος νόμιζες ότι ήταν;» ρώτησε ο Μονάρχης του Σαραόλν.

Εκείνη σήκωσε τους ντελικάτους της ώμους. «Δεν ξέρω... Πιθανώς, οι Μαγκραθμέλιοι...»

«Αυτούς πρέπει να τους έχουμε αφήσει πίσω μίλια,» της είπε ο Βένγκριλ, δείχνοντας προς τη θάλασσα. «Τους βλέπεις πουθενά;»

Η Αάνθα συνοφρυώθηκε. «Όχι...»

«Χάρη σε σένα και στη μαγεία σου,» τόνισε ο Βένγκριλ, και φίλησε το μάγουλό της. Έπειτα, αισθάνθηκε λιγάκι ένοχος που δε μπόρεσε να συγκρατήσει τον εαυτό του. Δεν ήθελε να της δώσει καμια λανθασμένη εντύπωση...

Η Αάνθα χαμογέλασε. Της άρεσε το φιλί. «Και στην δική σου κωπηλασία,» πρόσθεσε. «Αν δε μπορούσες να κάνεις κουπί τόσο γρήγορα, σίγουρα, θα μας είχαν πιάσει. Ίσως να κατάφερνα με τα μάγια μου να μας πηγαίνω μακριά, όμως κουράζομαι· δεν θα ήταν ποτέ δυνατόν να κινώ μόνη μου τη βάρκα συνέχεια, με τις πνευματικές μου δυνάμεις.»

Μειδίασε. «Κι επιπλέον, έμαθα πως οι θρύλοι για τους άντρες της Βόρειας Γης αληθεύουν...»

Ο Βένγκριλ συνοφρυώθηκε. «Τι θρύλοι είν' αυτοί;»

«Να, λένε ότι είναι πολύ δυνατοί, σαν ταύροι,» εξήγησε η Αάνθα.

Ο Βένγκριλ γέλασε, λιγάκι βραχνά, απ' την κούρασή του. «Είμαι δυνατός σαν ταύρος; Δεν το ήξερα...!» Συνέχισε να γελά.

«Εγώ το ανακάλυψα, πάντως...» είπε η Αάνθα, χαμογελώντας λεπτά. Και φίλησε, πεταχτά, το μάγουλό του.

Συγκράτησε τον εαυτό σου! της φώναξε μια φωνή μέσα της. *Ο άνθρωπος είναι παντρεμένος· έχει Βασίλισσα.*

Και λοιπόν; έκανε μια άλλη φωνή.

«Πού είμαστε, Αάνθα;» ρώτησε ο Βένγκριλ. «Αναγνωρίζεις τούτη την ακτή;»

Η Βασίλισσα του Ωκεανού κοίταξε, ερευνητικά, τριγύρω. Κούνησε το κεφάλι της. «Όχι· όχι, δεν την αναγνωρίζω...»

«Είναι κάποιο απ' τα νησιά του Βασιλείου σου, όμως, υποθέτω...» είπε η Βένγκριλ.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Δεν είμαι σίγουρη...»

«Μα, Αάνθα...» έκανε ο Βένγκριλ, «αν δεν είμαστε σε ένα απ' τα νησιά του Ωκεανού, τότε, εφόσον κατευθυνόμαστε αν νότια, πρέπει να είμαστε... στη Νότια Γη...» Έσεισε το κεφάλι του. «Αλλά όχι... δε μπορεί να είμαστε στη Νότια Γη...»

«Γιατί όχι;» έθεσε το ερώτημα η Βασίλισσα. «Πηγαίναμε πολύ γρήγορα, σωστά;»

Ο Βένγκριλ ένευσε, αργά, καταφατικά. «Σωστά...» Και κατέληξε: «Επομένως, είμαστε στην Νότια Γη, σίγουρα.»

«Ναι,» συμφώνησε η Αάνθα. «Και πρέπει να φύγουμε γρήγορα από δω. Πρέπει να επιστρέψω στο Βασίλειό μου και να τιμωρήσω τον Κράντμον για τις πράξεις του!»

«Ας βγούμε από τούτη τη βάρκα, πρώτα,» πρότεινε ο Βένγκριλ. «μπάζει νερά.»

«Έχεις δίκιο!» διαπίστωσε, ξαφνικά, η Αάνθα. «Ας βγούμε, γρήγορα!» Και, πριν προλάβει ο Βασιληάς του Σαραόλν να βλεφαρίσει, η πορφυρομάλλα γυναίκα άρχισε να σκαρφαλώνει στα βράχια.

Ο Βένγκριλ την ακολούθησε, και βρέθηκαν, τελικά, σε βατό έδαφος. Μπροστά τους, τώρα, ήταν τα δέντρα που είχε δει ο μονάρχης, τα οποία, όντως, σχημάτιζαν δάσος –κι ένα μεγάλο δάσος, μάλιστα.

«Κάνει κρύο,» είπε η Αάνθα, τρίβοντας τους βραχίονες, με τα χέρια της, ενώ ο ψυχρός αέρας έκανε την πορφυρή της χ αίτη ν' ανεμίζει.

Ο Βένγκριλ αγκάλιασε τους ώμους της, απολαμβάνοντας την αίσθηση του κορμιού της πάνω στο δικό του –αν και ήξερε πως δεν έπρεπε να σκέφτεται κάτι τέτοιο...

«Έλα. Καλύτερα να βρούμε καταφύγιο. Όλοι μου οι μύες πονάνε.»

Η ματιά της Αάνθα έπεσε πάνω στη βάρκα τους, η οποία είχε χτυπήσει στα βράχια. Βούλιαζε, σιγά-σιγά. Έγνεψε καταφατικά, με το κεφάλι, μουρμουρίζοντας: «Ναι, Βένγκριλ».

Βάδισαν λίγο, ψάχνοντας ένα μέρος να περάσουν την νύχτα που ερχόταν. Κυρίως, κοίταξαν κοντά στους βράχους, γιατί γνώριζαν πως εκεί, πολλές φορές, δημιουργούνταν σπηλιές. Δυστυχώς, όμως, δεν βρήκαν καμία, και το βράδυ, είχε, πια, έρθει.

«Πεινάς;» ρώτησε η Αάνθα τον Βασιληά του Σαραόλν, στεκόμενη πάνω σε μια μεγάλη, πλατιά πέτρα, πάνω απ' τη θάλασσα.

«Λίγο,» παραδέχτηκε εκείνος, «αλλά μην–»

Προτού προλάβει να τελειώσει την πρότασή του, η Βασίλισσα του Ωκεανού βούτηξε μέσα στο νερό απ' το ψηλό σημείο όπου βρισκόταν. Κολυμπώντας, έφτασε εκεί που μόλις πάτωνε, και ύφανε

τα μάγια της. Έπειτα, ύψωσε τα χέρια της πάνω απ'το κεφάλι· ανάμεσά τους κρατούσε μια υδάτινη σφαίρα, εντός της οποίας δύο ψάρια φαίνονταν να βρίσκονται φυλακισμένα. Βγήκε απ'τη θάλασσα, βαδίζοντας. Το βρεγμένο νυφικό φόρεμά της έκρυβε, τώρα, λίγα απ'το αριστοτεχνικά διαπλασμένο, σφριγηλό της κορμί. Και, καθώς ο ποδόγυρος ήταν σχισμένος (για να χρησιμοποιηθεί ως επίδεσμος στον τραυματισμένο της ώμο), τα καλλίγραμμα, ψηλά πόδια της ήταν μαγευτικά στο φεγγαρόφωτο.

«Αάνθα...» είπε ο Βένγκριλ, βλεφαρίζοντας.

«Έλα· 'ψάρεψέ' τα γρήγορα,» τον προέτρεψε η Βασίλισσα του Ωκεανού, κρατώντας την υδάτινη σφαίρα μπροστά της.

Ο Βασιληάς του Σαραόλν έπιασε τα ψάρια, και η Αάνθα έριξε τη μπάλα από νερό στη θάλασσα, κάνοντάς τη να διαλυθεί. «Θα θέλουμε να πιούμε και τίποτα, ε;» είπε, μετά. «Και αφήσαμε τον κουβά στην βάρκα...»

«Να πάω να τον φέρω;» πρότεινε ο Βένγκριλ.

«Όχι. Εσύ άναψε φωτιά· εγώ θα πάω,» προθυμοποιήθηκε η Αάνθα. Μετά, «Γύρνα λίγο,» ζήτησε. Ο Μονάρχης του Σαραόλν γύρισε, κι εκείνη, με μια βιαστική κίνηση, ξεφορτώθηκε το φόρεμά της και βούτηξε στη θάλασσα, αρχίζοντας να κολυμπά προς τα κει όπου είχαν αφήσει τη βάρκα.

Διαπίστωσε πως, τώρα, πια, είχε βουλιάξει. Έτσι, μπήκε κάτω απ'τα κύματα, αφού πήρε μια βαθιά ανάσα, και έψαξε. Δε δυσκολεύτηκε καθόλου να τη βρει· ούτε τον κουβά, τον οποίο, αμέσως, άρπαξε και έβγαλε απ'τη θάλασσα, κρατώντας τον ανάποδα, για να μην παρουσιάζει μεγάλη αντίσταση, λόγω της πίεσης του νερού. Επέστρεψε στον Βένγκριλ δίχως καθυστέρηση. Εκείνος είχε ανάψει φωτιά και καθόταν μπροστά της, ζεσταίνοντας από πάνω τα χέρια του.

Του έκανε νόημα να γυρίσει, πάλι, και βγήκε στην ακτή, όπου φόρεσα, γρήγορα, το νυφικό της φόρεμα. Η πληγή στον ώμο της την έτσουζε από την αλμύρα του θαλασσινού νερού. Πλησίασε κι εκείνη

τη φωτιά, προσπαθώντας να ζεσταθεί. Τον κουβά τον είχε αφήσει παραδίπλα, γεμάτο.

«Κρυώνεις;» τη ρώτησε ο Βένγκριλ.

«Δεν κάνει και ζέστη,» παραδέχτηκε η Αάνθα.

Ο Βένγκριλ έβγαλε το πουκάμισό του, προσφέροντάς το στη Βασίλισσα του Ωκεανού. Εκείνη τον κοίταξε, για λίγο, στο φως των φλογών: Η διάπλάσή του ήταν τέτοια που άλλοι θα ζήλευαν, ακόμα κι αν θεωρούσαν τους εαυτούς τους νέους, σ' αντίθεση με κείνον. Η Αάνθα, βέβαια, δεν πίστευε ότι ήταν και τόσο μεγάλος. *Πόσο μεγάλος, άραγε, μπορεί να είναι; αναρωτήθηκε. Σίγουρα, όχι τόσο όσο συνεχώς παραπονιέται πως είναι...* Και ήταν μυώδης, σαν λιοντάρι των βουνών... όπως έλεγαν οι ιστορίες για τους άντρες της Βόρειας Γης...

«Λοιπόν;» ρώτησε ο Βένγκριλ, ακόμα κρατώντας το πουκάμισό του μπροστά της. «Δεν κρυώνεις, πια;»

Η Αάνθα κούνησε το κεφάλι, αγκαλιάζοντας τον εαυτό της. «Όχι... Εντάξει είμαι... Φόρα το εσύ. Έχει κρύο.»

«Έχω περάσει και πιο κρύες νύχτες με λίγα ρούχα,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, και άφησε το πουκάμισο κοντά της, για να καθίσει πίσω απ' τις χορεύουσες φλόγες της φωτιάς.

Η Αάνθα έσφιξε τα χείλη της. «Ω, Βένγκριλ... Καλά...» Πήρε το ρούχο, σηκώθηκε και πήγε πίσω από έναν μεγάλο βράχο. Σε λίγο βγήκε απο κεί, φορώντας μόνο το πουκάμισο, που έπεφτε ως τα γόνατά της. Πλησίασε τον κουβά με το νερό, ύφανε μια γητειά και το αφαλάτωσε.

Ο Βασιλιάς του Σαραόλν τράβηξε το ξιφίδιο απ' τη μέση του και το έδωσε στην Βασίλισσα του Ωκεανού.

Εκείνη το πήρε στο χέρι. «Γιατί είν' αυτό;» τον ρώτησε.

«Για να καθαρίσεις τα ψάρια,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Δεν ξέρω πώς να το κάνω...» Ανασήκωσε τους ώμους του, παίρνοντας μια αθώα έκφραση άγνοιας.

Η Αάνθα χαμογέλασε· ύστερα, γέλασε. Σήκωσε το ένα ψάρι στα χέρια της κι άρχισε να το καθαρίζει. Όταν τελείωσε, το πρότεινε προς τον Βασιληά του Σαραόλν. «Ελπίζω να μπορείς να το ψήσεις...»

Ο Βένγκριλ έγενεψε καταφατικά, και το πέρασε σ'ένα μακρύ ξύλο, βάζοντάς το πάνω απ'τις φλόγες, ενόσω η Βασίλισσα του Ωκεανού καθάριζε το άλλο.

«Πόσο χρονών είσαι, Βένγκριλ;» τον ρώτησε, δίχως να πάρει τα μάτια της απ'το ψάρι που ξελέπιζε. «Αν δε γίνομαι αδιάκριτη, βέβαια...» πρόσθεσε, γρήγορα. Και: «Αν δε θες μη μου πεις...»

«Έχω δει σαράντα-τρεις Χειμώνες,» δήλωσε ο Βασιληάς του Σαραόλν, μειδιώντας.

«Χειμώνες...» Η Αάνθα γέλασε, κοφτά.

«Τι;» ρώτησε ο Βένγκριλ, γυρίζοντας το ψάρι που έψηνε απ'την άλλη μεριά πάνω απ'τις φλόγες.

«Τίποτα,» ανασήκωσε τους ώμους της η Αάνθα. «Απλά, μου φάνηκε... περίεργο. Εμείς, οι νησιώτες, δεν το χρησιμοποιούμε· αυτό είν'όλο.

»Αλλά, τώρα, πρέπει να σ'το πω: Δεν είσαι και τόσο μεγάλος όσο συνέχεια λες ότι είσαι, Βένγκριλ.» Σήκωσε το σμαραγδένιο βλέμμα της, για να τον κοιτάξει. Και συνάντησε το δικό του σμαραγδένιο, αρχοντικό βλέμμα.

Κοίταζαν ο ένας τον άλλο, για λίγο· μετά, ο Βασιληάς του Σαραόλν μειδίασε. «Ούτε και τόσο νέος είμαι, ε;...» Γύρισε το ψάρι που έψηνε απ'την άλλη.

Η Αάνθα δε μίλησε, μέχρι που καθάρισε και το δεύτερο ψάρι. Το πέρασε κι εκείνη σ'ένα ξύλο και το έβαλε πάνω απ'τις φλόγες της φωτιάς.

«Ξέρεις πόσους... Χειμώνες έχω δει εγώ;» ρώτησε.

«Ποτέ μη ρωτάς μια κυρία την ηλικία της,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, μ'ένα μειδίαμα.

Η Αάνθα τού επέστρεψε το μειδίαμα. «Εντάξει –μάντεψε! Έλα – μάντεψε!»

«Ωωω!... Δε μπορώ να μαντέψω!...» έκανε ο Βένγκριλ.

«Μάντεψε! Ελεύθερα,» τον παρότρυνε η Αάνθα.

«Μόνο αν υποσχεθείς να μην προσβληθείς, σε περίπτωση που πέσω έξω,» τόνισε ο Βασιληάς του Σαραόλν.

«Φυσικά και όχι!» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Εκτός κι αν πεις ότι είμαι εξήντα χρονών και πάνω!» πρόσθεσε, κωμικά.

Ο μονάρχης γέλασε. «Καλά,» συμφώνησε. «Είσαι... είκοσι-δύο;»

Η Αάνθα κοκκίνισε. «Βένγκριλ –την αλήθεια. Πόσο, πραγματικά, νομίζεις ότι είμαι;»

Εκείνος γύρισε το ψάρι του απ' την άλλη. «Χμμμ... Ας πούμε... Είκοσιιι...οκτώ;»

Η Αάνθα μειδίασε πλατιά. «Όχι,» είπε. «Και, πάλι, δε μου λες πόσο, *πραγματικά*, νομίζεις ότι είμαι.»

«Όχι· πραγματικά, το νομίζω,» δήλωσε ο Βένγκριλ.

Η Αάνθα τον λοξοκοίταξε. «Εντάξει –δεν είμαι είκοσι-οκτώ – ξαναμάντεψε!»

«Τριάντα;»

«Πλησιάζεις.»

«Πόσες προσπάθειες έχω;»

«Άλλη μία, Βασιληά του Σαραόλν.»

«Μόνο;»

«Μόνο.»

Ο Βένγκριλ έτριψε τα γένια του, με το ελεύθερό του χέρι, ενώ, με τ' άλλο, κρατούσε το ξύλο πάνω στ' οποίο ήταν παλουκωμένο το ψάρι που έψηνε. «Είσαι... τριάντα-τεσσάρων.»

Η Αάνθα κούνησε το κεφάλι της, γελώντας. «Δεν το πιστεύω...»

«Τι; Τόσο έξω έπεσα;» έκανε ο Βένγκριλ, κοιτώντας τη σταθερά.

«Όχι! Έπεσες *ακριβώς* πάνω στη σωστή ηλικία!» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Πού το ήξερες;»

«Δεν το ήξερα,» σήκωσε τους ώμους του ο Βένγκριλ. «Το μάντεψα.»

«Αποκλείεται –το ήξερες. Πού τόχες ακούσει;» επέμεινε η Βασίλισσα του Ωκεανού.

«Όχι. Αλήθεια, Αάνθα, δεν το είχα ακούσει πουθενά,» τόνισε ο Βένγκριλ. «Το μάντεψα.»

Η Αάνθα τον κοίταξε, πάλι, στα μάτια, πάνω απ' τις φλόγες. «Σε πιστεύω,» δήλωσε.

«Ωραία,» είπε ο Βένγκριλ. «Ας φάμε, τώρα. Αυτά τα ψάρια είναι αρκετά ψημένα. Και λιμοκτονώ, άλλωστε.»

Η Αάνθα έγνεψε καταφατικά. Οπότε, περίμεναν το φαγητό τους να κρυώσει λίγο και, ύστερα, χόρτασαν την πείνα τους, όσο ήταν δυνατόν. Τέλος, ήπιαν νερό απ' τον κουβά.

«Αν δεν είχαμε τη μαγεία σου,» είπε ο Βένγκριλ στη Βασίλισσα του Ωκεανού, «θα είχαμε πεινάσει πολύ. Μια φορά, παλιότερα, είχα βρεθεί σε παρόμοια κατάσταση...»

«Αλήθεια; Ναυαγός;» ρώτησε η Αάνθα.

«Όχι ναυαγός ακριβώς,» εξήγησε ο Βένγκριλ. «Ξέρεις, όταν ήμουν μικρός–»

«Ωωω! Σταμάτα το αυτό! 'Όταν ήμουν μικρό', λες κι είσαι, τώρα, τόσο μεγάλος!» έκανε η Αάνθα.

«Πάντως,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, γελώντας, «δεν ήμουν όπως είμαι σήμερα. Κατ' αρχήν, ήμουν πολύ πιο απερίσκεπτος. Και... είχα αυτή την... κακιά συνήθεια... να περιπλανιέμαι βόρεια απ' το Σαραόλν...»

«Βόρεια απ' το Σαραόλν...» είπε η Αάνθα. «Τι υπάρχει εκεί; Οι χάρτες δε δείχνουν τίποτα.»

«Πράγματι. Οι περιοχές δεν έχουν χαρτογραφηθεί, ακόμα. Και να φανταστείς πως είχα πάει για να τις χαρτογραφήσω...»

«Γιατί, τελικά, δεν τις χαρτογράφησες;» σήκωσε ένα φρύδι της η Αάνθα.

Ο Βένγκριλ σούφρωσε τα χείλη του· ξεφύσησε. «Θεώρησα πως καλύτερα ήταν να μείνουν... αχαρτογράφητες.»

Η Αάνθα νόμιζε πως της έκρυβε κάτι, αλλά δεν τον πίεσε να μιλήσει. Στο κάτω-κάτω, δεν ήταν δική της δουλειά γιατί δε χαρτογράφησε τις περιοχές βόρεια του Σαραόλν.

Είπε: «Όμως όλ' αυτά τι σχέση έχουν με το ότι είχες ζήσει μια παρόμοια κατάσταση;»

«Α, ναι,» έκανε σα να θυμήθηκε κάτι, ξαφνικά, ο Βένγκριλ. «Σωστά. Ναι, βρέθηκα, όντως, σε μια παρόμοια κατάσταση. Ήταν Χειμώνας, και είχα χαθεί στα βουνά, είχα χάσει και τις προμήθειές μου, την κάπα μου, το άλογό μου, τους στρατιώτες μου... Πέντε μέρες και πέντε νύχτες βάδιζα, δίχως τροφή –νερό έβρισκα, σε μερικές ρεματιές, πού και πού, όμως ζώα δεν υπήρχαν, για κυνήγι, λόγω της εποχής–, ώσπου, τελικά, έφτασα σε ένα μέρος όπου... ήμουν ασφαλής.»

Η Αάνθα καταλάβαινε πως, πάλι, κάτι ήθελε να της κρύψει. Τούτη τη φορά, δε μπορούσε να κρατηθεί· ρώτησε: «Τι μέρος ήταν αυτό;»

«Αα...» κόμπιασε ο Βένγκριλ. «Ένα ασφαλές μέρος... Ένα μικρό χωριό, που δεν ανήκε σε κανένα βασίλειο... Ήσυχοι άνθρωποι...» Χαμογέλασε, τυπικά.

Η Αάνθα τού επέστρεψε το χαμόγελο· αλλά το δικό της δεν ήταν και τόσο τυπικό. Ήταν σίγουρη πως της έλεγε ψέματα. Αποκλείεται να έλεγε την αλήθεια· φαινόταν από τον τρόπο του. *Δεν είσαι καλός ψεύτης, Βασιληά Βένγκριλ*, συλλογίστηκε. Όμως τι την ενδιέφερε πού είχε βρεθεί εκείνος· αν δεν επιθυμούσε να μιλήσει για κάτι, ήταν δικαίωμά του...

«Τι σκέφτεσαι, Αάνθα;» ρώτησε ο Βένγκριλ.

«Τίποτα,» αποκρίθηκε η Βασίλισσα. «Απλά, είμαι κουρασμένη...»

«Τότε, κοιμήσου,» πρότεινε ο Βένγκριλ. «Θα φυλάω σκοπιά.»

«Κι εσύ είσαι κουρασμένος,» του είπε, κατηγορηματικά, η Αάνθα. «Δε θα μείνεις, πάλι, ξάγρυπνος–»

«Κάποιος, όμως, πρέπει να μείνει, Αάνθα,» τόνισε ο Βένγκριλ. «οι δαιμονάνθρωποι μπορεί να έρθουν απ' τη θάλασσα.»

«Τότε... πάμε στο δάσος!» είπε η Βασίλισσα του Ωκεανού. «Εκεί δε θα μας βρουν. Έτσι;»

Ο Βένγκριλ φάνηκε σκεπτικός.

«Ελα. Ξέρεις ότι έχω δίκιο.»

«Εντάξει. Πάμε.» Ο Βασιλιάς του Σαραόλν σηκώθηκε όρθιος και έσβησε τη φωτιά, ρίχνοντας χόμα πάνω της. Ύστερα, εξαφάνισε κάθε της ίχνος, και πήρε τον κουβά με το νερό στο χέρι. «Μάζεψε και το φόρεμά σου,» είπε στην Αάνθα.

Εκείνη τον τράβηξε πίσω απ' το βράχο όπου το είχε αφήσει και το έριξε στον μη τραυματισμένο της ώμο.

Καθώς βάδιζαν προς το δάσος, ο Βένγκριλ είπε: «Έτσι, δεν πρέπει να έχουμε αφήσει κανένα σημάδι πίσω μας. Και η βάρκα έχει βουλιάξει... Οπότε, οι Μαγκραθμέλιοι, αν έρθουν εδώ, θα δυσκολευτούν πολύ να μας εντοπίσουν. Καλό αυτό.» Αναστέναξε «Αάνθα, την άλλη φορά, φρόντισε να παντρευτείς έναν άντρα που δεν είναι δαιμονόφιλος.»

Η Βασίλισσα του Ωκεανού μειδίασε, λεπτά, και του έριξε ένα βλέμμα απ' τις άκριες των ματιών της. «Θα το φροντίσω, Βασιληά μου...»

Τι στον Ωκεανό σκέφτεσαι, τώρα, Αάνθα! άκουσε μια φωνή μέσα της.

Είναι, όμως, όμορφος· δεν είναι; είπε μια άλλη φωνή.

Μπήκαν αρκετά βαθιά στο δάσος, το οποίο δεν ήταν όπως τα δάση που είχε συνηθίσει ο Βένγκριλ. Είχε ακούσει πως στη Νότια Γη τα αποκαλούσαν «ζούγκλες».

«Τι ξέρεις από ζούγκλες, Αάνθα;» ρώτησε.

«Λίγα πράγματα,» απάντησε εκείνη. «Δεν έχουμε στον Ωκεανό.»

«Ελπίζω μόνο το δέντρο τούτο να μην είναι δηλητηριώδες, ή τίποτα τέτοιο...» Ο Βένγκριλ άφησε κάτω τον κουβά και κάθισε, ακουμπώντας την πλάτη του σ' έναν χοντρό κορμό.

Η Αάνθα πήρε θέση δίπλα του, και έγειρε το κεφάλι της πάνω στον ώμο του.

Τι είναι, πάλι, τούτο; φώναξε η φωνή μέσα της. Σήκω από πάνω του!

Ύστερα, όμως, ο Βένγκριλ πέρασε το χέρι του γύρω της και την κράτησε κοντά του. Αισθανόταν πως δε μπορούσε να κάνει κι αλλιώς...

Λίγη ζεστασιά δε βλάπτει... ψιθύρισε μια άλλη φωνή στο μυαλό της Βασίλισσας του Ωκεανού.

Γρήγορα, η Αάνθα κοιμήθηκε.

Ο Βένγκριλ έμεινε, για λίγο, ξύπνιος· δε μπορούσε να τον πάρει εύκολα ο ύπνος, καθώς αισθανόταν τη Βασίλισσα του Ωκεανού κουρνιασμένη στο πλευρό του, με την ανάσα της να του ζεσταίνει το λαιμό. Επίσης, είχε στο νου του τους Μαγκραθμέλιους. Μπορεί να είχε εξαφανίσει κάθε σημάδι που ήταν δυνατόν ν'ακολουθήσουν, αλλά, πάλι, δεν ήταν σίγουρος πως δε θα τους έβρισκαν· τα μυαλά τους ήταν διαβολικά και η... τεχνολογία τους ακόμα διαβολικότερη.

Ωστόσο, τελικά, ο Βασιλιάς του Σαραόλν κοιμήθηκε... και ο ύπνος του ήταν γεμάτος όνειρο –παράξενα όνειρα: Δαιμονάνθρωποι τον κυνηγούσαν· δαιμονάνθρωποι άρπαζαν την Αάνθα απ'την αγκαλιά του· η Δήγκα τον κοιτούσε από κάπου ψηλά, με θυμό στο βλέμμα της· η κόρη του, η Έρμελ, βρισκόταν φυλακισμένη σ'ένα κελί, βαθιά κάτω απ'τη γη· και ο Πόνκιμ γελούσε και γελούσε και γελούσε, ενόσω ο Βένγκριλ δε μπορούσε να κάνει τίποτα παρά ν'ακούει το υστερικό γέλιο του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3^ο

Ο κίνδυνος πλησιάζει

Ο Βασιληάς Βένγκριλ του Σαραόλν άνοιξε τα βλέφαρά του απότομα. Ήταν πρωί, και το φως του ήλιου περνούσε ανάμεσα απ' τα φυλλώματα της ζούγκλας. Η Αάνθα κοιμόταν επάνω του, δίχως να κινείται καθόλου. Είχε ονειρευτεί κάτι που τον τρόμαξε; Δε θυμόταν. Πάντως, τώρα, που είχε ξημερώσει, ήταν καιρός να σηκωθούν, για να βρουν κάποιο μέσο, να επιστρέψουν στο Βασίλειο του Ωκεανού.

Πιθανώς να μπορούσαν να μαρκάρουν σε καράβι, όταν έβρισκαν καμια πόλη-λιμάνι, γιατί, αφού είχαν βρεθεί στη Νότια Γη, μάλλον ήταν στο Βασίλειο Κάρνεβολθ. Όμως με τι χρήματα; Δεν είχαν αργύριο πάνω τους, και ποιος θα τους πίστευε ότι ήταν ο Βασιληάς του Σαραόλν και η Βασίλισσα του Ωκεανού; Κανείς, σίγουρα. Επιπλέον, ο Βένγκριλ είχε ακούσει πως στο Κάρνεβολθ κάποια αναταραχή γινόταν, τώρα τελευταία. Δεν ήταν βέβαιος, αλλά νόμιζε ότι βρισκόταν σε πόλεμο με το Βασίλειο νότιά του, το Ζερ-Μογκλ. Πάντα είχαν τις διαφορές τους, και ορισμένες φορές έφταναν στα άκρα. Συνήθως, γιατί το Ζερ-Μογκλ ήθελε τις βόρειες ακτές του Ωκεανού. Επίσης, λεγόταν πως οι κάτοικοι αυτού του βασιλείου είχαν επαφή και με ανθρώπους πολύ νότια, για τους οποίους κανείς δε γνώριζε, και έτσι είχαν αποκτήσει παράξενες γνώσεις. Ο Βένγκριλ δεν είχε ιδέα κατά πόσο όλ' αυτά αλήθευαν· πιθανώς να ήταν προκαταλήψεις, γιατί οι περισσότεροι υποστήριζαν πως στο νότιο μέρος της Νότιας Γης βρισκόταν μονάχα μια απέραντη έρημος, δίχως ζωή. Ήταν, όμως, αλήθεια τούτο; Ο Βασιληάς δεν πίστευε να είχε μπει κανείς στον κόπο να εξερευνήσει –εκτός, ίσως, απ' τους κατοίκους του Ζερ-Μογκλ...

Αλλά τι καθόταν και συλλογιόταν, τώρα; Είχε άλλες σκοτούρες. Μπορεί οι Μαγκραθμέλιοι ήδη να ήταν στην ακτή και να τους έψαχναν.

«Αάνθα,» ψιθύρισε στην πορφυρομάλλα γυναίκα στο πλευρό του. «Αάνθα... Είναι πρωί· πρέπει να ξυπνήσεις.»

«Μμμμχ...» έκανε η Βασίλισσα του Ωκεανού, σηκώνοντας το κεφάλι απ'τον ώμο του και τρίβοντας τα μάτια της, με τις παλάμες των χεριών της. Πήρε λίγο νερό απ'τον κουβά δίπλα και το έριξε στο πρόσωπό της.

«Τι ώρα είναι, Βένγκριλ;» ρώτησε.

«Πρωί,» απάντησε εκείνος, κοιτώντας τη θέση των ήλιων, ανάμεσα απ'τα φυλλώματα της ζούγκλας. «Ο Βάνσπαρχ δεν πρέπει να έχει υψωθεί ακόμα στον ουρανό.» Σηκώθηκε όρθιος. «Πρέπει να προχωρήσουμε σήμερα, να βρούμε κάποια πόλη, και να μπούμε σε κανένα καράβι... Έστω λαθραία, γιατί δεν έχουμε χρήματα· και κανείς δε θα πιστέψει ποιοι είμαστε.»

«Λαθραία...;» έκανε η Αάνθα, στραβώνοντας τη μούρη. «Κυνηγάω τους λαθρεπιβάτες στο Βασίλειό μου.»

Ο Βένγκριλ μειδίασε. «Δε νομίζω, όμως, να έχουμε άλλη επιλογή, Βασίλισσά μου,» είπε. «Τώρα, ας βγούμε από τούτη τη ζούγκλα κι ας κατευθυνθούμε ανατολικά. Αν ερχόμασταν όλο νότια, με τη βάρκα, τώρα, πρέπει να είμαστε κάπου δυτικά της Χρέκνοχ, της πρωτεύουσας του Κάρνεβολθ.»

Η Αάνθα ένευσε καταφατικά, καθώς κι εκείνη σηκωνόταν όρθια. «Κι εγώ έτσι πιστεύω. Πάμε. Ανυπομονώ να επιστρέψω στο Βασίλειό μου και να κάνω τον Κράντμον να μετανιώσει που με φυλάκισε και σφετερίστηκε το θρόνο μου. Και θα τα καταφέρω – ακόμα κι αν χρειαστεί να μπω λαθραία σε κάποιο καράβι!»

Ο Βένγκριλ πήρε τον κουβά από κάτω και βάδισαν, βγαίνοντας απ'την μικρή ζούγκλα, στην βραχώδη παραλία. Μόλις ατένισαν προς τον Ωκεανό, κι οι δυο τους έμειναν ακίνητοι.

«Ανάθεμα τα Πνεύματα...!» έκανε η Αάνθα, σφίγγοντας το χέρι του Βασιληά του Σαραόλν.

Στα βόρεια, αντίκριζαν ένα καράβι να έρχεται –τη σκούνα των Μαγκραθμέλιων που τους κυνηγούσαν.

«Έλα.» Ο Βένγκριλ άρχισε να βαδίζει, γρήγορα, προς τα ανατολικά, και η Αάνθα τον ακολούθησε. Προσπαθούσαν να πηγαίνουν, όσο ήταν δυνατόν, πίσω από μεγάλα βράχια, όμως ήταν σίγουροι πως, κατά πάσα πιθανότητα, οι δαιμονάνθρωποι θα τους είχαν εντοπίσει. Οπότε, έπρεπε να βιαστούν. Όταν έφταναν σε κάποια πόλη –κατά προτίμηση στην πρωτεύουσα του Κάρνεβολθ–, θα ήταν ασφαλείς. Αν όχι εντελώς, αρκετά, γιατί οι Μαγκραθμέλιοι δε θα έμπαιναν εύκολα εκεί όπου κατοικούσαν άνθρωποι, εφόσον οι μεν μισούσαν τους δε, και αντιστρόφως.

Το καράβι πλησίαζε την ακτή.

«Θα μας καταδιώξουν,» είπε, λαχανιασμένα, η Αάνθα, καθώς βάδιζαν γρήγορα. «Δε μπορούμε να τους αφήσουμε να μας πιάσουν. Όχι τώρα, Βένγκριλ! Έχουμε περάσει τα δύσκολα· μας μένει μονάχα να καταφέρουμε, κάπως, να επιστρέψουμε στην Θέρληχ.»

Ο Βασιληάς του Σαραόλν, απλά, έγεννε καταφατικά, μη λέγοντας τίποτα.

Προτού έρθει το μεσημέρι, κοίταξαν μια φορά μονάχα πίσω τους, και δε μπορούσαν να δουν τη σκούνα των Μαγκραθμέλιων στον Ωκεανό, πράγμα που σήμαινε πως κάπου είχε αράξει· συνεπώς, η καταδίωξη είχε ήδη αρχίσει. Και οι δαιμονάνθρωποι μπορεί, ακόμα και τώρα, να βρίσκονται στα ίχνη τους, σαν κυνηγόσκυλα.

Ωστόσο, ο Βένγκριλ ήξερε πως σε ένα κυνήγι το θήραμα έπρεπε, ορισμένες στιγμές, να αναπαύεται, για ν'ανακτά τις δυνάμεις του, ώστε να έχει ελπίδες να ξεφύγει απ'τον κυνηγό. Αλλιώς, αργά ή γρήγορα, θα κουραζόταν, και, τότε, θα έπεφτε στα σαγόνια του.

«Πρέπει να ξεκουραστούμε,» είπε στην Αάνθα.

«Όχι με τους Μαγκραθμέλιους στο κατόπι μας,» διαφώνησε η Βασίλισσα του Ωκεανού. «Δε σταματάω τώρα.»

«Αάνθα, πρέπει να ξεκουραστούμε,» τόνισε ο Βένγκριλ. «Δε θα μας ωφελήσει σε τίποτα να κουραστούμε υπερβολικά και, μετά, να μη μπορούμε να πάρουμε τα πόδια μας! Αν είναι να συνεχίσουμε να βαδίζουμε στον ίδιο ρυθμό, θα χρειαζόμαστε και στιγμές ανάπαυσης.»

«Υποθέτω πως ξέρεις καλύτερα από τέτοια...» αποκρίθηκε εκείνη. «Εντάξει, ας ξεκουραστούμε. Πού, όμως; Όχι σε κανένα φανερό σημείο...»

Ο Βένγκριλ έγεννε καταφατικά. «Όχι σε φανερό σημείο.» Βάδισε προς τα νότια, όπου βρίσκονταν τα δέντρα, και μπήκαν στην ζούγκλα, εντός της οποίας σταμάτησαν να περπατούν κοντά σ'έναν χοντρό κορμό.

«Δεν έχουμε τίποτα να φάμε, τώρα,» παρατήρησε η Αάνθα. «Η μαγεία μου δε θα μας βοηθήσει εδώ. Αλλά...» Κοίταξε, ερευνητικά, τους καρπούς του δέντρου κοντά στο οποίο είχαν βρεθεί: ήταν μεγάλοι, στρογγυλοί και κόκκινοι. Άπλωσε τα χέρια της και έκοψε έναν· ήταν τόσο μεγάλος που χρειαζόταν και τις δυο χούφτες της για να τον κρατά. «Θραμπ.»

«Πώς;» σήκωσε ένα φρύδι του ο Βένγκριλ.

«Θραμπ,» επανέλαβε η Αάνθα. «Έτσι ονομάζεται τούτος ο καρπός. Είναι γλυκός και θρεπτικός...» Ανασήκωσε τους ώμους της. «Σύμφωνα με ό,τι έχω ακούσει για τη Νότια Γη...»

«Δηλαδή, μπορεί να είναι και δηλητηριώδης...;»

Η Βασίλισσα του Ωκεανού κούνησε το κεφάλι της. «Όχι, δε νομίζω.» Τον ακούμπησε κάτω, και πήρε το ξιφίδιο απ'τη ζώνη του Βένγκριλ, αρχίζοντας να τον ξεφλουδίζει πάνω στα γόνατά της, αφού κάθισε στο έδαφος, με την πλάτη της στον κορμό του δέντρου. Καθώς έφευγε το περίβλημα, μέσα φανερώθηκε ένα πορτοκαλί, ζουμερό φρούτο, που, όμως, δε θύμιζε στον Βένγκριλ καθόλου πορτοκάλι.

Η Αάνθα έκοψε ένα κομμάτι και το δάγκωσε. Ήταν περίεργα σκληρό, σε σχέση με το πώς έδειχνε. Η Βασίλισσα νόμιζε ότι θα

έλιωνε στο στόμα της, μόλις το δάγκωνε, όμως δεν ήταν καθόλου έτσι. Ωστόσο, ο καρπός ήταν, όντως, γλυκός. Έκοψε ένα κομμάτι και για τον Βένγκριλ, και του το πρόσφερε. «Φάε.»

Εκείνος το πήρε στο χέρι του και το κοίταξε καλά-καλά.

Η Αάνθα γέλασε. «Μην κάνεις έτσι! Δε θα σε σκοτώσει!»

«Το ελπίζω,» αποκρίθηκε εκείνος, και το δάγκωσε, μασώντας το προσεκτικά. «Δε φαίνεται άσχημο,» κατέληξε. «Μάλιστα, είναι πολύ γευστικό... Όμως και πολλά δηλητήρια δεν είναι άσχημα στη γεύση...» πρόσθεσε.

«Μα, αφού σου λέω, έχω ακούσει γι' αυτόν τον καρπό· δεν είναι δηλητηριώδης,» επέμεινε η Αάνθα, κόβοντας άλλο ένα κομμάτι για να φάει.

Ο Βένγκριλ κάθισε δίπλα της, τελειώνοντας το δικό του κομμάτι.

«Λοιπόν;» του έκανε η Αάνθα, μετά. «Σε σκότωσε;»

«Όχι,» παραδέχτηκε ο Βένγκριλ. «Αυτό δε σημαίνει, όμως, πως δε μπορεί νάχει παρενέργειες αργότερα...»

Η Αάνθα τον λοξοκοίταξε, αυστηρά, με σφιγμένα χείλη. Έκοψε, πάλι, ένα κομμάτι και του το έδωσε.

Ο Βένγκριλ κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Είμαι χορτάτος...»

«Εμένα μου λες,» έκανε η Βασίλισσα του Ωκεανού. «Έλα. Είδες ότι δεν πέθανες!...»

Ο Βένγκριλ δάγκωσε λίγο φρούτο απ' το χέρι της, μασώντας το. «Έφαγα! Εντάξει;»

Η Αάνθα γέλασε. «...δηλαδή, θέλεις να σε ταΐσω...;» Και πρότεινε, πάλι, το κομμάτι που κρατούσε προς το μέρος του.

Ο Βένγκριλ μειδίασε και δάγκωσε. Ύστερα, η Αάνθα έφερε τον καρπό στα δικά της δόντια και δάγκωσε κι αυτή, προτού τον ξαναπροσφέρει στον Βασιλιά του Σαραόλν. Έτσι, μοιράστηκαν το εξωτικό φρούτο, δίχως να μιλούν ιδιαίτερα, και, όταν το τελείωναν, ο Βένγκριλ φίλησε την Βασίλισσα του Ωκεανού στα χείλη, χωρίς να σκέφτεται πολύ, σαν το θραμπ να τον είχε μεθύσει (ίσως και κάτι τέτοιο να είχε συμβεί...). Η Αάνθα δε χρειάστηκε πολύ, για να

τυλίζει τους πήχεις της πίσω απ' το λαιμό του, κρατώντας τον, με δύναμη, κοντά της (ίσως το θραμπ να την είχε μεθύσει κι εκείνη...).

«Βένγκριλ...» του ψιθύρισε, καθώς εκείνος φιλούσε το λαιμό της και τα χέρια του χαίδευαν τα πλευρά της. «Ω, Βένγκριλ... Σ' αγαπάω...»

Τότε, σαν κάτι να συνέβη, ξαφνικά, σαν κάτι να έσπασε, και ο Βασιληάς του Σαραόλν πετάχτηκε πίσω, μακριά της.

«Τι;» ρώτησε, αμέσως, η Βασίλισσα του Ωκεανού, και γάντζωσε τα δάχτυλά της πάνω στον καρπό του. «Έλα κοντά μου.»

«Αάνθα...» ξεφύσησε ο Βένγκριλ. «Δε μπορώ...»

Εκείνη τον πλησίασε, περνώντας τα χέρια της γύρω απ' τους φαρδείς ώμους του. «Είμαστε μόνο εσύ κι εγώ εδώ...» του ψιθύρισε. «Σ' αγαπώ, Βένγκριλ...»

Ο Βασιληάς πήρε το πρόσωπό της στις χούφτες του. «Αάνθα, νομίζω πως κι εγώ σ' αγαπώ... Όμως, σε παρακαλώ, μη μου το ζητάς αυτό... Δε μπορώ ν' αρνηθώ...» Απομακρύνθηκε, πάλι, σείοντας το κεφάλι του.

Η Βασίλισσα του Ωκεανού πήρε μια βαθιά ανάσα και την έβγαλε αργά απ' τα ρουθούνια της. «Δε... δε θέλω να σε φέρω σε δύσκολή θέση, Βένγκριλ –όμως δεν έχω αγαπήσει κανέναν περισσότερο. Κανείς δεν έχει κάνει τίποτα για μένα, εκτός από εσένα. Πώς θα μπορούσα να μη σ' αγαπώ;...» Κούνησε το κεφάλι της, ενώ ένα δάκρυ έτρεχε στο μάγουλό της...

...το οποίο ο Βασιληάς του Σαραόλν μάζεψε, με το δάχτυλό του, και η Αάνθα έγειρε το κεφάλι της πάνω στο χέρι του.

«Μη μεπρδεύεις την ευγνωμοσύνη με την αγάπη,» της είπε ο Βένγκριλ.

«Δεν την μεπρδεύω,» αποκρίθηκε εκείνη. «Το ξέρω όταν αγαπώ κάποιον. Και σ' αγαπώ, Βασιληά μου.» Πιάστηκε, σφιχτά, επάνω του, ακουμπώντας το μάγουλό της στο στήerno του. «Σ' αγαπώ...»

Ο Βένγκριλ την αγκάλισε, αισθανόμενος το κορμί της καυτό, σαν πυρωμένο σίδερο, μέσα στα χέρια του. Φίλησε τα πορφυρά μαλλιά

της· ήταν σαν μετάξι, που χάιδευε τα χείλη του. «Αάνθα...» αναστέναξε.

Ύστερα, κάθισαν κι οι δυο τους κάτω απ'το δέντρο, και ένας γλυκός ύπνος τους πήρε, σχεδόν συγχρόνως.

Πρώτη ξύπνησε η Αάνθα, και ατένισε φιγούρες στο βάθος, πίσω απ'τα φυλλώματα, οι οποίες βρίσκονταν απ'τη μεριά της παραλίας. Τα μάτια της γούρλωσαν. Δαιμονάνθρωποι!... Ταρακούνησε τον Βασιληά του Σαραόλν, ψιθυρίζοντας (ήξερε ότι δε μπορούσαν να την ακούσουν, τόσο μακριά που ήταν, αλλά, πάλι, ήταν επιφυλακτική):

«Βένγκριλ! Βένγκριλ! Οι Μαγκραθμέλιοι!»

Εκείνος, πάραυτα, πετάχτηκε πάνω, αρπάζοντας τη λαβή του σπαθιού που κρεμόταν στη ζώνη του (το είχε πάρει και αυτό απ'τους δαιμονανθρώπους, όταν έφευγαν, εκείνος κι η Αάνθα, με τη βάρκα, απ'τη Νήσο Ράλβοχ).

«Εκεί είναι,» έδειξε η Βασίλισσα του Ωκεανού.

Ο Βένγκριλ στένεψε τα μάτια του, ατενίζοντας τις φιγούρες. Παραπάνω από μια ντουζίνα ήταν. *Χίλιες κατάρες!* έβρισε εντός του.

«Είμαστε ανόητοι!» γρύλισε. «Μας πήρε ο ύπνος! Πάμε!» Άρπαξε την Αάνθα απ'τον καρπό κι άρχισαν να βαδίζουν, γρήγορα, αφήνοντας τον κουβά με το νερό πίσω τους. Στο χέρι του Βασιληά του Σαραόλν βρισκόταν, τώρα, γυμνολέπιδο το ξίφος του.

Καθώς έτρεχαν όλο και πιο βαθιά μέσα στη ζούγκλα, η Βασίλισσα του Ωκεανού ρώτησε, λαχανιασμένα: «Έχεις καμια ιδέα πού θα βγούμε, κατευθυνόμενοι προς τα δω;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Όμως, όπου κι αν είναι, σίγουρα, θάναι καλύτερα απ'ό,τι στα χέρια των Μαγκραθμέλιων!»

Προχωρούσαν, δίχως να σταματήσουν καθόλου, ώσπου το σκοτάδι άρχισε να πέφτει. Κι οι δυο τους ευχαριστούσαν τα Πνεύματα που οι δαιμονάνθρωποι δεν τους είχαν προλάβει. Και αποφάσισαν να ξεκουραστούν μέσα σε ένα μικρό, χορταριασμένο κοίλωμα που

βρήκαν στο έδαφος. Όπως ήταν κι οι δυο ξυπόλητοι, τα πόδια τους είχαν ξεγδαρθεί μέσα στη ζούγκλα και πονούσαν.

«Είναι βέβαιο ότι ακόμα μας ακολουθούν;» ρώτησε η Αάνθα, αφού, πρώτα, πήρε μερικές βαθιές ανάσες, για να ηρεμήσει την καρδιά της που σφυροκοπούσε το στήθος της.

«Πιθανώς να μη βρίσκονται στα ίχνη μας –πιθανώς. Όμως εμείς, ούτως ή άλλως, δε μπορούμε να επιστρέψουμε στην ακτή, γιατί κάπου εκεί κοντά θάναι και θα μας αναζητούν.» Η φωνή του Βένγκριλ ήταν το ίδιο λαχανιασμένη μ' αυτή της Βασίλισσας του Ωκεανού.

«Τότε, τι κάνουμε;» ρώτησε η Αάνθα.

«Συνεχίζουμε νότια, και... όπου βγούμε,» απάντησε ο Βένγκριλ. «Σήμερα, θα κοιμηθούμε με βάρδιες. Και φωτιά δε θ' ανάψουμε. Εγώ θα κάνω την πρώτη.»

Η Αάνθα έγνεψε καταφατικά. «Θέλεις το πουκάμισο σου;» τον ρώτησε. «Κάνει κρύο, και το δικό μου φόρεμα έχει στεγνώσει.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. Γύρισε την πλάτη, και η Βασίλισσα άλλαξε. Έπειτα, φόρεσε το ρούχο που του έδωσε και το κούμπωσε.

Η Αάνθα κούρνιαξε πάνω στην κοιλιά του, ενώ ο Μονάρχης του Σαραόλν είχε το ξίφος του καρφωμένο στο πλάι και κοιτούσε με προσοχή όλες τις κινήσεις στα δέντρα γύρω του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4^ο

Πορεία στη ζούγκλα και στα ξεροβούνια

Για τρεις μέρες, ο Βασιληάς Βένγκριλ και η Βασίλισσα Αάνθα βάδιζαν μέσα στη ζούγκλα. Αισθάνονταν καταπονημένοι και λαχανιασμένοι συνεχώς· τα πόδια τους πονούσαν από την

γρήγορη πεζοπορία και είχαν κάνει φουσκάλες και πληγές. Τα πρωινά ήταν ζεστά και λούζονταν στον ιδρώτα, ενώ οι νύχτες, κρύες και έπρεπε να κουλουριάζονται για να μην παγώσουν, μιας και δεν είχαν πολλά ρούχα, εκτός από το πουκάμισο και το παντελόνι του Μονάρχη του Σαραόλν και το πρώην-νυφικό φόρεμα της Βασίλισσας του Ωκεανού· κυρίως, έβρισκαν ζεστασιά ο ένας στην αγκαλιά του άλλου. Το φαγητό, όμως, δεν τους έλειπε, γιατί υπήρχαν πολλοί καρποί, για να τρώνε. Φυσικά, το πρόβλημα ήταν ότι δεν γνώριζαν άμα ήταν δηλητηριώδεις· έτσι με επιφύλαξη δοκίμαζαν κάποιον καινούργιο, και συνήθως κατανάλωναν θραμπ, που είχαν διαπιστώσει ότι ήταν ακίνδυνοι, εκτός του ότι προκαλούσαν μια προσωρινή κατάσταση μικρής μέθης, η οποία, όμως, δεν τους καθυστερούσε καθόλου. Νερό έπιναν σε διάφορες πηγές και ρυάκια, όπου ψάρια, άλλα από αυτά που ήξεραν, κολυμπούσαν, καθώς και ποικίλα αμφίβια και μπόλικά νερόφιδα. Η Αάνθα παραπάνω από μία φορά είχε πεταχτεί, ουρλιάζοντας, όταν έβρισκε κάτι σιχαμερό εκεί όπου πήγαινε να σβήσει τη δίψα της.

«Αυτό ήταν, τελείωσε· μας πήραν χαμπάρι οι Μαγκραθμέλιοι...!» μουρμούριζε ο Βένγκριλ, όποτε γινόταν κάτι τέτοιο. Και η Βασίλισσα του Ωκεανού τον αγριοκοιτούσε.

«Ήταν ένα φίδι εκεί μέσα!» τόνιζε, ή «ένα αλλόκοτο πλάσμα με έξι πόδια, πράσινο δέρμα και φολίδες», ή «ένα διαβολικό μαύρο πράγμα, με πτερύγια, μικρά κέρατα και πλοκάμια»...

Η Αάνθα, αν και έδειχνε να απεχθάνεται τα διάφορα «συμπαθητικά» όντα του νερού, δεν έμοιαζε να φοβάται και τόσο κάποιες σκιές που περνούσαν, βιαστικά, πίσω από κορμούς δέντρων, ζώα που έκαναν τα φυλλώματα να ταρασσονται, ή γρυλίσματα και βρυχηθμούς που αντηχούσαν μέσα στη ζούγκλα. Ο Βένγκριλ, όμως, όποτε κάτι τέτοιο γινόταν είχε το σπαθί του έξω απ'το θηκάρι, και κοίταζε επιφυλακτικά τριγύρω.

«Μπορεί να ζουν τίγρης εδώ πέρα, ή λιοντάρια,» του έλεγε η Βασίλισσα του Ωκεανού, σα να συζητούσαν μπροστά σ'ένα ξεστό τζάκι, μακριά από τούτο το μέρος.

«Έχεις δει ποτέ σου λιοντάρι;» τη ρώτησε ο Βένγκριλ, ένα βράδυ που τρελός άνεμος φυσούσε, και ήταν κουλουριασμένοι μέσα στην πελώρια κουφάλα ενός δέντρου.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Αάνθα.

«Σοβαρολογείς; Νόμιζα πως στα νησιά...» Ο Βασιλιάς του Σαραόλν ανασήκωσε τους ώμους.

«Φυσικά και έχω δει –σε μια ταπετσαρία,» τόνισε η Αάνθα, γελώντας.

Ο Βένγκριλ έβγαλε ένα αστείο γρύλισμα απ'τα ρουθούνια.

«Έχεις δει εσύ;» ρώτησε η Αάνθα.

«Έχω σκοτώσει τρία στη ζωή μου,» είπε ο Βασιλιάς. «Δύο στο Σαραόλν και ένα στις περιοχές βόρεια απ'αυτό. Το τελευταίο ήταν το πιο άγριο. Μου άφησε μια ουλή.»

«Θα μου τη δείξεις;»

«Είναι στο πόδι μου. Βαριέμαι, τώρα.»

«Εντάξει.» Ύστερα, η Βασίλισσα ρώτησε: «Λες να σκοτώσεις κι εδώ κανένα λιοντάρι;»

«Ελπίζω πως όχι.»

** ** *

«Βένγκριλ –ένα λιοντάρι!»

Η Αάνθα έδειχνε προς μια φυλλωσιά, με τα μάτια της γουρλωμένα και το πρόσωπό της κάτωσπρο.

Το σπαθί του Βασιλιά του Σαραόλν, αμέσως, βρέθηκε στη γροθιά του. «Απομακρύνσου, Αάνθα!»

Το λιοντάρι στεκόταν και κοιτούσε τον άντρα της Βόρειας Γης, με τα πίσω πόδια του λυγισμένα και τα μπροστινά του ελαφρώς

προτεταμένα, έτοιμο να χιμήσει. Τα δόντια του ήταν σφιγμένα και γρύλιζε.

Η Βασίλισσα του Ωκεανού πισωπάτησε, αισθανόμενη ιδιαίτερα αδέξια, για κάποιο λόγο.

Ο Βένγκριλ γονάτισε, αργά, αφήνοντας στο έδαφος το σπαθί του. «Δε θέλουμε το κακό σου...» είπε στο θηρίο, με μαλακή φωνή. «Ζητάμε την άδειά σου για να περάσουμε, Βασιληά των Ζώων.»

«Τι λες;» τσίριξε η Αάνθα. «Σκότωσέ το!»

Το λιοντάρι στράφηκε, απότομα, στο μέρος της, βρυχούμενο.

Η Βασίλισσα πισωπάτησε, τρομαγμένη, σκόνταψε σε μια ρίζα, χτυπώντας τη φτέρνα της, και σωριάστηκε στο έδαφος, με την πλάτη. «Βοήθεια!» ούρλιαξε.

Το λιοντάρι χίμησε καταπάνω της, γρυλίζοντας.

«Όχι!» φώναξε ο Βένγκριλ, καθώς πεταγόταν, σχεδόν το ίδιο γρήγορα. Ήταν τυχερός που βρισκόταν πιο κοντά στην πεσμένη γυναίκα απ'ό,τι το θηρίο. Γιατί, αλλιώς, θα την είχε κατασπαράξει. Αλλά, τώρα, ο Βασιληάς του Σαραόλν το έσπρωξε, με δύναμη, ενώ, συγχρόνως, τραβούσε το ξιφίδιό απ'το θηκάρι στη μέση του. Η λεπίδα μπήχτηκε βαθιά κάτω απ'το σαγόνι του λιονταριού, και αίμα έλουσε το χέρι του Βένγκριλ.

Ο βρυχηθμός του θηρίου τάραξε τη ζούγκλα, και πουλιά πέταξαν απ'τα κλαδιά, ενώ μικρότερα ζώα έτρεξαν να χωθούν μέσα στη βλάστηση. Ύστερα, ο άντρας είδε το λιοντάρι να σωριάζεται, αιμόφυρτο και να πεθαίνει, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Η αναπνοή έβγαине με μεγάλα αγκομαχητά απ'το στόμα του.

«Αάνθα!...» Στράφηκε, γρήγορα, στο μέρος της, την τράβηξε όρθια και την έσφιξε, δυνατά, στην αγκαλιά του, πετώντας το ματοβαμμένο ξιφίδιο. «Για μια στιγμή, πίστεψα ότι θα πέθαινες...!»

«Για μια στιγμή... κι εγώ... το πίστεψα...» αποκρίθηκε εκείνη, αισθανόμενη το λαιμό και το στόμα της ξερά, λες και όλη η υγρασία του σώματός της, τώρα, έτρεχε στα μάγουλά της.

Ο Βένγκριλ πήρε το πρόσωπό της στα χέρια του, κοιτώντας μέσα στα πράσινά, βασιλικά της μάτια. *Είναι τόσο όμορφη, μα τα Πνεύματα...* «Για μια τελευταία φορά,» ψιθύρισε, περισσότερο στον εαυτό του, και φίλησε τα χείλη της, παθιασμένα, συνθλίβοντας το κορμί της πάνω στο δικό του.

«Όχι, Βένγκριλ,» είπε η Αάνθα, ξέπνοη. «Όχι για μια τελευταία φορά.» Και τον ξαναφίλησε. «Για πολλές φορές ακόμα...»

Σημάδι των Μαγκραθμέλιων δεν είδαν κανένα όσο βάδιζαν· και, φυσικά, δεν παραπονιόνταν γι' αυτό, όμως κι οι δυο τους θα ήθελαν να ξέρουν αν, τελικά, τους είχαν χάσει οι δαιμονάνθρωποι ή αν βρίσκονταν στο κατόπι τους.

Το βράδυ της τρίτης μέρας της πεζοπορία τους μέσα στη ζούγκλα ήταν που βρέθηκαν στους πρόποδες των ξερών βουνών. Εκεί τίποτα δε φύτρωνε· μόνο γυμνά βράχια και χώμα υπήρχαν, μαζί με μερικά σκελετωμένα δέντρα και ξερόχορτα. Μερικά αρπαχτικά έκαναν κύκλους στον ουρανό, έχοντας βγει από τις φωλιές τους, στις κορυφές, για να κυνηγήσουν. Και...

«Αούουουουουουουουουουουουουουου...!»

Ένα μακρινό αλύχτισμα έσπασε τη σιγαλιά της νύχτας.

Η Αάνθα αισθάνθηκε το αίμα να παγώνει στις φλέβες της. Εκτός του ότι είχε αρχίσει να φοβάται περισσότερο τα θηρία, από τότε που συνάντησαν το λιοντάρι, τούτος ο ήχος είχε κάτι το διαβολικό –κάτι που επηρέαζε την ίδια της την ψυχή.

«Τσακάλι...» είπε ο Βένγκριλ, σα να παραμιλούσε, «ή όχι;...»

«Τι λες;» τον ρώτησε η Βασίλισσα του Ωκεανού, πιάνοντας το μπράτσο του.

«Από τσακάλι μοιάζει να προήλθε αυτό το ουρλιαχτό...» εξήγησε ο Βασιλιάς του Σαραόλν. «Αλλά δεν είμαι σίγουρος...» κούνησε το κεφάλι του. «Ένωσα κάπως παράξενα, ακούγοντάς το...» Στράφηκε να την κοιτάξει. «Εσύ, Αάνθα;»

Εκείνη έγνεψε καταφατικά. «Ναι, κι εγώ... Σαν... σα ν' άγγιξε την ίδια μου την ψυχή, μ' άσχημο τρόπο.»

«Δεν ξέρω αν ήταν η ψυχή μου αυτό που άγγιξε, πάντως και μένα με... άγγιξε μ'άσχημο τρόπο,» παραδέχτηκε ο Μονάρχης του Σαραόλν. «Ας προχωρήσουμε προσεκτικά.»

«Βένγκριλ,» τον σταμάτησε η Αάνθα, προτού κάνει βήμα, «είναι ανάγκη να πάμε σ'αυτά τα ξεροβούνια; Ούτε μπότες δεν έχουμε. Και...» Ρίγησε, καθώς το δαιμονικό αλύχτισμα ήταν ακόμα πρόσφατο στη μνήμη της. «...σίγουρα θα υπάρχουν πολλοί κίνδυνοι εκεί...»

«Να γυρίσουμε πίσω δε μπορούμε,» της θύμισε ο Βένγκριλ. «Ούτε κι εμένα μ'αρέσει που θα βαδίσω ξυπόλυτος σ'αυτό τον βραχύτοπο· ούτε το ουρλιαχτό μου άρεσε –καθόλου. Αλλά τι άλλο να κάνουμε, Αάνθα;» έθεσε το ερώτημα.

Η Βασίλισσα του Ωκεανού φάνηκε σκεπτική. «Ίσως θα μπορούσαμε να κατευθυνθούμε, τώρα, ανατολικά, βαδίζοντας μέσα στη ζούγκλα και πλάι στα βουνά...»

Ο Βένγκριλ κούνησε το κεφάλι του. «Πολύ επικίνδυνο. Υπάρχει μεγάλη πιθανότητα έτσι να πέσουμε πάνω στους Μαγκραθμέλιους. Μόνο άμα βρεθούμε σε κάποιο πολιτισμένο μέρος θα είμαστε ασφαλείς από δαύτους.»

Η Αάνθα έδειξε τα ξεροβούνια. «Και πιστεύεις πως αυτό είναι πολιτισμένο μέρος;» απόρησε.

Ο Βένγκριλ μειδίασε. «Όχι· όμως, μετά, ίσως να υπάρχει καμια πόλη, κάποιο χωριό έστω. Σκέψου ότι πρέπει να επιστρέψεις στο Βασίλειό σου, Αάνθα, όπως το ίδιο σκέφτομαι κι εγώ –αυτό θα σου δώσει δύναμη. Πρέπει να περάσουμε από τούτο το εμπόδιο. Και, ύστερα–»

«–θα κάνω τον Κράντμον να πληρώσει!» τελείωσε η Βασίλισσα του Ωκεανού, με μια λάμψη στα μάτια της. Έγνεψε καταφατικά. «Ναι, Βένγκριλ· αξίζει η θυσία.

»Αλλά, για την ώρα, ας βρούμε ένα μέρος να αναπαυθούμε· είναι βράδυ.»

Ο Βασιληάς του Σαραόλν συμφώνησε, και πήγαν σε μια σπηλιά. Φυλούσαν βάρδιες εκ περιτροπής, αλλά, συνεχώς, βρίσκονταν ο ένας κοντά στον άλλο για ζεστασιά· εδώ είχε περισσότερο κρύο απ'ό,τι στη ζούγκλα, και ο άνεμος λυσσομανούσε. Τα διαβολικά αλυχτίσματα ακούγονταν όλη τη νύχτα. Κάποια στιγμή, έπιασε βροχή, και αστραπές έσχιζαν τον ουρανό, και βροντές τάραζαν τα ξεροβούνια. Η Αάνθα ήθελε να βρίσκεται στο κρεβάτι της, κουκουλωμένη στα σκεπάσματα· και ο Βένγκριλ μπροστά σ'ένα ζεστό τζάκι, καπνίζοντας το τσιμπούκι του και κοιτώντας την καταιγίδα μόνο απ'το παράθυρό του. Όμως και οι δυο τους έπρεπε, προς το παρόν, να ικανοποιηθούν που είχαν ο ένας τον άλλο για συντροφιά.

Το πρωί, το έδαφος ήταν βρεγμένο και, όπου υπήρχε χώμα, τώρα ήταν λάσπες.

«Ανάθεμα!...» γρύλισε η Αάνθα. «Η κατάσταση χειροτέρεψε!» Προσπαθούσε να βαδίζει πάνω στις πέτρες, για να μην τσαλαβουτά μέσα στα λασπόνερα. Ένα αρπαχτικό έκρωξε από τον ουρανό, σαν για να της απαντήσει. «Στ'ανάθεμα κι εσύ, την ψυχή σου ν'αδράξουν τα Πνεύματα!...»

Ο Βένγκριλ την ακολουθούσε, έχοντας το χέρι στη λαβή του ξίφους στη ζώνη του. «Αάνθα,» είπε, σε κάποια στιγμή, «μην τρέχεις έτσι! Τι σ'έχει πιάσει; Δεν πρέπει να σπαταλάμε τις δυνάμεις μας.»

«Το μισώ αυτό το Πνευματοχτυπημένο μέρος!» μούγκρισε η Βασίλισσα του Ωκεανού. «Είναι γεμάτο λάσπες μέσα στις οποίες βουλιάζεις και πέτρες που σου γδέρνουν το πετσί!...»

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε, κουρασμένα, ο Βένγκριλ.

«Και τι θα τρώμε εδώ;» έθεσε το ερώτημα η Αάνθα.

«Αυτό είναι μια πολύ καλή ερώτηση,» παρατήρησε ο Βένγκριλ. «Και... δε βλέπω νάχει και τίποτα για να κυνηγήσεις... Να πάρει!

»Μπορείς, τουλάχιστον, να επικαλείσαι νερό, για να πίνουμε;»

«Αν υπάρχει κάποιο υπόγειο ρεύμα, ναι,» αποκρίθηκε η Αάνθα, «αλλιώς όχι.»

Ο Βένγκριλ κούνησε, θυμωμένα, το κεφάλι του, μουρμουρίζοντας.

Ως το μεσημέρι, τα μάτια του έψαχναν τις περιοχές τριγύρω, καθώς αναζητούσε κάποιο σημάδι ζωής –κάτι που θα μπορούσαν να σκοτώσουν, για να φάνε. Τα πόδια του τον πονούσαν, και η δίψα και η πείνα του μεγάλωναν, μα μήτε τίποτα που θα μπορούσε να αποτελέσει τροφή είδε, μήτε κάποιο ρέμα.

«Τι ξερότοπος...!» ξεφύσησε ο Βασιληάς, όταν κι οι δυο ήλιοι του Άρμπεναρκ ήταν ψηλά στον ουρανό. Αυτός κι η Αάνθα είχαν σταματήσει, κάτω απ'τη σκιά ενός μεγάλου βράχου.

Η ζέστη τούτη την ώρα της ημέρας ήταν το κάτι άλλο. Σου ξέραινε το λαιμό, σου έκαιγε το δέρμα, σου θόλωνε το κεφάλι.

«Δεν υπάρχει τίποτα για φαγητό;» ρώτησε η Αάνθα.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Ίσως θάπρεπε να επιστρέψουμε στη ζούγκλα, για να πάρουμε μερικούς απ'τους καρπούς μαζί μας...»

«Αλλά εκεί πιθανώς να βρούμε τους Μαγκραθμέλιους,» είπε η Αάνθα.

«Ναι... σωστά,» συμφώνησε ο Βένγκριλ, που ένιωθε το κεφάλι του βαρύ. «Σωστά... δε μπορούμε να γυρίσουμε... Διάολε... Ελπίζω να μην είναι πολύ μακριά το πολιτισμένο μέρος στ'οποίο ποντάρουμε...» Έστερα, ακούμπησε τη ράχη του πάνω στον μεγάλο βράχο που σκίαζε αυτόν και τη Βασίλισσα του Ωκεανού, και τον πήρε ο ύπνος. Αν θα μπορούσε κανείς να τον αποκαλέσει ύπνο...

...Ήταν σα να βούλιαξε μέσα σε παραισθήσεις. Οι δαιμονάνθρωποι γελούσαν, χορεύοντας έναν τρελό χορό θανάτου γύρω του, με τις λεπίδες των όπλων τους να γυαλίζουν και να κουδουνίζουν, και τα διαφόρων χρωμάτων μαλλιά τους να χοροπηδούν πάνω στα κεφάλια τους. «*Πέθανε στην ζέστη, Βασιλιά του Σαραόλν! Το Βασίλειό σου είναι δικό μας!*»

«*Είναι ΔΙΚΟ ΜΟΥ!*» βρυχήθηκε η μορφή του Πόνκιμ, που παρουσιάστηκε, ξαφνικά, μέσα από ένα καθρέφτη που λαμπύριζε.

Ο Βασιληάς του Σαραόλν ξύπνησε.

Η Αάνθα έσφιγγε το κεφάλι του πάνω στο στήθος της, κλαίγοντας.

«Αάνθα...» Η φωνή του ήταν ξερή.

Εκείνη, μόλις κατάλαβε ότι είχε ξυπνήσει, τον άφησε να ξαπλώσει στο έδαφος. Πέρασε το χέρι της, γρήγορα, πάνω απ' τα δακρυσμένα μάγουλά της· δεν ήθελε να τη δει ο Βασιληάς να κλαίει.

«Βένγκριλ... Δε μπορούσα να σε ξυπνήσω... Φώναζες το όνομα του Πόνκιμ... και το όνομα της Δήνκα...» πρόσθεσε, κάπως πιο σιγανά· δεν της άρεσε να θυμάται ότι ήταν παντρεμένος.

«Μα τα Πνεύματα!...» Ο Βασιληάς έβγαλε τα ιδρωμένα μαλλιά απ' το μέτωπό του, ξεφυσώντας. «Ο Πόνκιμ... Αυτό το κάθαρμα! Θα τον σκοτώσω –θα κρεμάσω το κεφάλι του στον ψηλότερο πύργο του παλατιού μου!

»Κάτι κακό συμβαίνει, Αάνθα... Το ξέρω. Κάτι πολύ κακό συμβαίνει στο Σαραόλν. Πρέπει να επιστρέψω... πρέπει!»

«Θα επιστρέψεις, αγάπη μου,» είπε η Αάνθα, σφίγγοντας, πάλι, το κεφάλι του πάνω της. «Θα τα καταφέρουμε!...»

Κατά το απόγευμα συνέχισαν την πέζοπορία τους. Τα νερά της βροχής είχαν σχεδόν όλα στεγνώσει, και λίγες λάσπες, πλέον, υπήρχαν. Επομένως, η Βασίλισσα του Ωκεανού δεν παραπονιόταν. Προχωρούσαν πάνω σε βραχώδη μέρη, και σε μονοπάτια, που ανοίγονταν ανάμεσα σε ψηλούς βράχους και μέσα σε χαράδρες. Και, καθώς οι ήλιοι άρχιζαν να χάνονται στη Ανατολή και στη Δύση, ο Βένγκριλ και η Αάνθα αισθάνθηκαν το κρύο της νύχτας να έρχεται – μια παγωνιά πολύ χειρότερη απ' αυτή της ζούγκλας. Ο Βασιληάς του Σαραόλν ένιωθε το κεφάλι του σα σίδερο που ο σιδεράς το είχε πυρακτώσει το μεσημέρι και το βράδυ το έβαζε μέσα σε παγωμένο νερό.

«Να βρούμε καταφύγιο,» πρότεινε η Αάνθα, προσπαθώντας να κάνει τα δόντια της να μην τρίζουν τόσο απ' την παγωνιά.

Προτού προλάβει ο Βένγκριλ να γνέψει καταφατικά, πάλι, εκείνο το διαβολικό αλύχτισμα αντήχησε παντού, όπως το προηγούμενο βράδυ.

«Τι είν' αυτό το πράγμα, τέλος πάντων, μα τα Πνεύματα;» έκανε, με τρεμάμενη φωνή, η Αάνθα.

«Ό,τι κι αν είναι, ελπίζω να μην έρθει κοντά μας,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, ξεροκαταπίνοντας. «Γιατί θάναι πολύ, πολύ πεινασμένο· δεν υπάρχει τίποτα για να φάει κανείς εδώ...»

Έψαξαν για μια σπηλιά, και βρήκαν εύκολα, επειδή υπήρχαν μπόλικες σε τούτα τα μέρη. Κοιμήθηκαν, φυλώντας βάρδιες· ό,τι κι αν ήταν το πλάσμα που αλυχτούσε τα βράδια, τουλάχιστον, θα το έβλεπαν, προτού τους ζύγωνε.

** ** *

Για άλλες δύο μέρες βάδιζαν ο Βασιληάς του Σαραόλν και η Βασίλισσα του Ωκεανού. Νερό είχαν βρει λίγο, από μια μικρή πηγή ανάμεσα στους βράχους (όμως δε μπορούσαν να παρουν κάποια ποσότητα μαζί τους, γιατί δεν είχαν φλασκιά), και καθόλου φαγητό. Ο λαιμός τους ήταν ξερός και το στομάχι τους τους πέθαινε. Και δεν έφταιγε μόνο η έλλειψη τροφής και νερού· έφταιγε περισσότερο τούτη η καταραμένη ζέστη τα πρωινά.

«Είναι χειρότερα από τότε που είχα χαθεί στα βουνά...» έκανε, ξεθεωμένος, ο Βένγκριλ. Είχε το χέρι του περασμένο στους ώμους της Αάνθα, κι εκείνη το δικό της χέρι γύρω απ'τη μέση του, έτσι ώστε να στηρίζουν ο ένας τον άλλο.

Το βράδυ, κάπως, τους αναζωογονούσε, από την άποψη ότι δεν έκανε τόση ζέστη· όμως, τότε, είχε εκείνο το κρύο, και το διαολεμένο αλύχτισμα έσχιζε την νύχτα σαν λεπίδι τρόμου.

«Μακάρι αυτό το πράμα –ό,τι κι αν είναι!– νάρχοταν εδώ, να το δούμε –να το σκοτώσουμε!» γρύλισε ο Βένγκριλ, στο τέλος της

δεύτερης μέρας, όταν εκείνος κι η Βασίλισσα του Ωκεανού έμπαιναν μέσα σε μια στενή σπηλιά, για να ζεσταθούν κάπως.

«Εγώ εύχομαι να μην το δούμε ποτέ, κι ας μην το σκοτώσουμε...» είπε, αδύναμα, η Αάνθα. Η έλλειψη τροφής και νερού την είχε καταβάλει περισσότερο απ'τον Βένγκριλ, που ήταν πιο συνηθισμένος στις κακουχίες.

Πρόλαβε δεν πρόλαβε η πορφυρομάλλα γυναίκα να τελειώσει τα λόγια της και αντίκρισαν μια μορφή να πηδά από έναν πανύψηλο βράχο. Έμοιαζε ζώοδης, καθώς στεκόταν στα τέσσερα... και το κεφάλι της ήταν... σαν του λύκου, ίσως;...

«Τσακάλι!» αναφώνησε ο Βένγκριλ. «Αλλά πιο μεγάλο –μα τα Πνεύματα– δεν έχω ατενίσει ποτέ μου!» Ξεθηκάρωσε, με μια γρήγορη κίνηση, το σπαθί του, και έδωσε το ξιφίδιο στην Αάνθα. «Χρησιμοποίησέ το καλά,» της είπε. «Θα σου χρειαστεί νομίζω.»

Το τερατόμορφο τσακάλι άρχισε να ζυγώνει, με αργά, προσεκτικά, βήματα. Τα μάτια του λαμπύριζαν μ'ένα αλλόκοτο χρώμα, κάτω απ'το φως των φεγγαριών του Άρμπεναρκ. Τα σαγόνια του ήταν μισάνοιχτα, και απ'τα δόντια του σάλιο έτρεχε.

Ύψωσε το κεφάλι και έβγαλε ένα ουρλιαχτό –ένα τρομερό αλύχτισμα.

Ήταν το αλύχτισμα που ο Βασιλιάς του Σαραόλν και η Βασίλισσα του Ωκεανού άκουγαν κάθε βράδυ. Αλλά ποτέ δεν το είχαν ακούσει από τόσο κοντά.

Και, τώρα, που το άκουγαν, δεν μπορούσαν να τ'αντέξουν. Ήταν απίστευτα δυνατό· τους διαπερνούσε τον εγκέφαλο· τους τρέλαινε. Δεν τολμούσαν ούτε καν να φανταστούν πόσο μακριά θα ήταν το τσακάλι (;) πριν, όταν ούρλιαζε· σίγουρα, πολύ, πολύ μακριά, γιατί τότε η φωνή του ερχόταν σαν ένα φυσιολογικό, αν όχι αδύνατο, αλύχτισμα –εκτός του ότι, φυσικά, έμοιαζε να σου τρυπά την ψυχή, και αμέσως αντιλαμβανόσουν ότι επρόκειτο για κάτι το σατανικό.

«Ααααααααρχχχχ!...» ούρλιαξε η Αάνθα, πέφτοντας στα γόνατα· ο ήχος που έκανε το ξιφίδιό της, καθώς σωριάστηκε στις

πέτρες, δεν έφτασε ποτέ στ'αφτιά της, τα οποία η Βασίλισσα κρατούσε, σφιχτά, μέσα στις παλάμες της.

Ο Βένγκριλ πισωπάτησε, με τα μάτια του γουρλωμένα και μια γκριμάτσα πόνου στο πρόσωπό του, και σκόνταψε σε μια πέτρα, για να βρεθεί στο έδαφος, ανάσκελα. Το κεφάλι του βούιζε, σαν μιλιούνια μελισσών να είχαν εισβάλει στο κρανίο του. Δεν άκουγε τίποτα, εκτός από ένα συνεχόμενο ζζζζ-ζζζζ-ζζζζ-ζζζζ...

«Αάνθα...» βγήκε μια βραχνή φωνή απ'τα χείλη του, καθώς δεν ήξερε πού βρισκόταν η Βασίλισσα του Ωκεανού. Τη λαβή του σπαθιού του την ένωθε μέσα στη γροθιά του.

«ΓΡΡΡΡΡΡΡΑΑΑΑΡΡΡΡΡ!»

Αυτό το γρύλισμα το άκουσε καθαρά –τόσο δυνατό πρέπει να ήταν–, και αντίκρισε το πελώριο τσακάλι να κρύβει τον ουρανό και τα φεγγάρια και να προσγειώνεται στο στήθος του, γαντζώνοντας τα κοφτερά του νύχια στους ώμους του.

Και –τότε, ο Βένγκριλ το παρατήρησε– δεν ήταν φυσιολογικά νύχια ζώου· ήταν μακριά δάχτυλα, σαν αυτά ενός πουλιού, που, στο τέλος τους, είχαν γαμψά νύχια –τα οποία του προκαλούσαν πόνο, καθώς μπήγονταν στη σάρκα του.

Ο άντρας της Βόρειας Γης ούρλιαξε, και έσφιξε τα δόντια του, τρίζοντάς τα. Το αριστερό του χέρι τινάχτηκε και γράπωσε τον εχθρό του απ'τον λαιμό, σφίγγοντάς τον. Και ήταν, πράγματι, ένας πολύ σκληρός λαιμός: ο Βένγκριλ ήταν αναγκασμένος να βάλει όλη του τη δύναμη, για να νιώσει το πετσί να πιέζεται προς τα μέσα. Έσπρωξε επάνω, για ν'απομακρύνει τα σαγόνια του τέρατος απ'το πρόσωπό του, και, ει δυνατόν, να ξεκαρφώσει και τα νύχια του απ'τους ώμους του.

Δεν πρέπει να πεθάνω –όχι εδώ! Το Σαραόλν! Πρέπει να βοηθήσω την Δήνκα –την Έρμελ –το λαό μου! ΠΟΝΚΙΜ θα πληρώσεις γι'αυτό!

«ΑΑΑΑΑΑΑΑΡΡΡΡΡ!» Ο Βένγκριλ δε θα πίστευε ποτέ ότι διέθετε τέτοια δύναμη. Με μια σπρωξιά, πετάχτηκε πάνω και πέταξε και το πελώριο, αφύσικο τσακάλι παραδίπλα, σα σακί. «Ωρα να ταξιδένεις

στον Πνευματικό Κόσμο, δαιμονόσκυλο!» Ύψωσε το σπαθί του και το κατέβασε, βρυχούμενος, στην κλείδωση του αριστερού μπροστινού ποδιού του τέρατος.

Αίμα πετάχτηκε, και το θηρίο ούρλιαξε. Το αλύχτισμα του έκανε τον Βασιλιά να πισωπατήσει, ζαλισμένος, κρατώντας το μέτωπό του, που πήγαινε να σπάσει απ'τον ήχο. Το μυαλό του πονούσε. Αυτό δεν ήταν φυσικό· τι είδους δαιμονική μαγεία βρισκόταν σε λειτουργία;

Το τσακάλι σηκώθηκε, μη χρησιμοποιώντας το κατεστραμμένο του πόδι για να στηριχτεί. Τα μάτια του γυάλισαν, αντικρίζοντας τον άντρα που παραπατούσε. Και ήταν έτοιμο να χιμήσει, αλλά—

—ένα βάρος έπεσε στην πλάτη του, και η Αάνθα το μαχαίρωσε, μία, δύο, τρεις φορές, με το ξιφίδιό της, προτού την πετάξει από πάνω του, στις πέτρες. Η Βασίλισσα του Ωκεανού νόμισε πως όλα τα κόκαλά της είχαν σπάσει, όμως, όταν άρχισε να κινείται, πάλι, ξεπερνώντας το σοκ, διαπίστωσε πως τα μέλη της λειτουργούσαν κανονικά.

Τώρα, βρισκόταν ανασηκωμένη στο έδαφος, και έβλεπε το τερατόμορφο τσακάλι να την πλησιάζει, με τα δόντια του σφιγμένα, τα μάτια του να γυαλίζουν δαιμονικά, και το τρίχωμά του να φαίνεται σαν αγκάθια στην τραυματισμένη του πλάτη, καθώς το φεγγαρόφωτο το έλουζε.

Η Αάνθα σύρθηκε προς τα πίσω· το ξιφίδιό της της είχε πέσει, και το έψαχνε, απεγνωσμένα, με το δεξί της χέρι. *Πού είναι το καταραμένο; Πού στον Ωκεανό είναι;* Ο νους της πήγαινε να τρελαθεί.

Το τσακάλι έμοιαζε να απολαμβάνει το φόβο της, να τρέφεται απ'τον φόβο της, καθώς πλησίαζε απειλητικά.

Όμως είχε μια κακιά συνήθεια, όταν είχε βάλει στόχο τον έναν αντίπαλο, να ξεχνά τον άλλο —τόσο απολάμβανε το «κυνήγι» του. Κι αυτό ο Βένγκριλ το εκμεταλλεύτηκε, ερχόμενος πίσω απ'το τέρας κι αρπάζοντάς το απ'τη χαιτή.

Ο Βασιληάς του Ωκεανού ακούμπησε την πλάτη του σ'έναν μεγάλο βράχο. «Δε μπορώ να τ'αντέξω αυτό άλλο... Είμαι πολύ γέρος για τέτοια, Αάνθα...» Η ανάσα του έβγαινε βαριά.

«Ανοησίες,» αποκρίθηκε η Βασίλισσα του Ωκεανού, κι η ίδια αγκομαχώντας. «Να σου θυμίσω, πάλι, ότι πολύ νεότεροι άντρες δε θα είχαν καταφέρει να... δαμάσουν τούτο το... έκτρωμα;»

«Δεν έχετε δυνατούς άντρες στα νησιά,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ.

Η Αάνθα μειδίασε. «Έτσι λες, ε; Έλα δω, τώρα, να δω τα τραύματά σου.»

«Μονάχα γρατσουνιές είναι,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Ήμουν τυχερός –πολύ τυχερός.» Αλλά πλησίασε την πορφυρομάλλα γυναικά, και έβγαλε το πουκάμισό του.

Η Αάνθα άγγιξε τις νυχιές στον δεξή του ώμο.

«Α!» έκανε ο Βένγκριλ, και πετάχτηκε πίσω.

Ένα λεπτό χαμόγελο διαγράφηκε στο πρόσωπο της Βασίλισσας του Ωκεανού. «Ωστε τόσο δυνατοί είναι οι άντρες της Βόρειας Γης, ε;»

Ο Βένγκριλ τη λοξοκοίταξε.

«Εντάξει! Μη θυμώνεις,» είπε η Αάνθα. «Άσε με να δέσω τις... γρατσουνιές σου, Βασιλιά μου.» Έσκισε ένα κομμάτι του ήδη πετσοκομμένου ποδόγυρου του νυφικού φορέματός της, δίχως κανένα δισταγμό· δεν ήθελε, ούτεως ή άλλως, να έχει επάνω της τίποτα που να της θυμίζει τον σφετεριστή Κράντμον. Έδεσε τον δεξή ώμο του Βένγκριλ· και, ύστερα, με ένα άλλο κομμάτι απ'το φόρεμά της, τον αριστερό.

«Σ'ευχαριστώ, Αάνθα,» είπε ο Βασιληάς του Σαραόλν, και πέρασε το χέρι του πάνω στο μάγουλό της.

Εκείνη φίλησε τα δάχτυλά του. Μετά, στράφηκε και μπήκε στη σπηλιά που είχαν βρει, για να περάσουν το βράδυ τους.

Ο Βένγκριλ ξεκάρφωσε το σπαθί του απ'το τερατόμορφο τσακάλι και πήρε το ξιφίδιο απ'τις πέτρες. Προτού ακολουθήσει τη Βασίλισσα, αντίκρισε ένα τρομακτικό θέαμα: το έκτρωμα έλιωνε, σαν η σήψη να ερχόταν με πολύ ταχύ ρυθμό στο κορμί του.

** ** *

«Τι λες να ήταν αυτό;» ρώτησε η Αάνθα τον Βένγκριλ, ενώ βάδιζαν, το άλλο πρωί. Μιλώντας, ξεχνούσαν την πείνα, τη δίψα και την κούραση που βάραιναν τα σώματά τους. «Το τέρας, εννοώ.»

«Το κατάλαβα,» αποκρίθηκε ο Βασιληάς. Είχε, πάλι, το χέρι του πάνω στους ώμους της κι εκείνη το δικό της γύρω απ' τη μέση του, για να αλληλοβοηθούνται.

«Λες να ήταν κάνα κατασκευάσμα των δαιμονανθρώπων;» είπε η Αάνθα. «Έχω ακούσει ότι κάνουν διαβολικά πειράματα πάνω σε φυσιολογικά όντα, και τα μετατρέπουν σε... τέρατα.» Ρίγησε, παρά τη ζέστη.

«Μπορεί...» συμφώνησε ο Βένγκριλ. «Μπορεί να ήταν δημιούργημα των Μαγκραθμέλιων. Όμως έχω τις επιφυλάξεις μου...»

«Γιατί;» ρώτησε η Αάνθα.

«Γιατί... Δεν ξέρω... Κατ'αρχήν, το ουρλιαχτό του δεν ήταν, νομίζω, κάτι που μπορούσαν να πετύχουν αυτοί με τις μηχανές του. Κάποια σατανική μαγεία βρισκόταν σε λειτουργία. Εκείνο το πράγμα έμοιαζε να χτυπά, κατευθείαν, το νου μου...»

«Έχεις δίκιο. Κι ετούτος είναι ο λόγος που δεν κουφαθήκαμε κιόλας. Ουσιαστικά, μας επηρέαζε ψυχικά, κάπως. Θυμάσαι, που, όταν το πρωτάκουσα, στους πρόποδες, σου είπα ότι ήταν σα ν' άγγιξε την ψυχή μου, με άσχημο τρόπο;»

Ο Βένγκριλ έγεννε καταφατικά. «Ναι, Αάνθα, θυμάμαι. Πάντως, δε νομίζω πως ο στόχος αυτού του τέρατος ήμασταν εμείς. Πρέπει να έπεσε κατά λάθος πάνω μας...»

«Η όχι. Σκέφτηκες ποτέ ότι οι Μαγκραθμέλιοι διώκτες μας μπορεί να το έστειλαν να μας κυνηγήσει.»

«Μάλλον απίθανο. Γιατί, αν ήταν έτσι, θα το είχαμε βρει στη ζούγκλα, να έρχεται πίσω μας, και όχι σε τούτα τα ξεροβούνια.»

«Καλά λες...»

Ύστερα, δε μίλησαν άλλο, γιατί, μπορεί μιλώντας να ξεχνούσαν πείνα, δίψα και κούραση, αλλά, δίχως να το καταλαβαίνουν, κουράζονταν περισσότερο, και έπρεπε να κρατήσουν τις δυνάμεις τους, μέχρι να φύγουν από δώ.

Συνέχισαν να βαδίζουν όλη τη μέρα, με μια μεγάλη στάση το μεσημέρι. Το βράδυ ξεκουράστηκαν δίχως σκοπιές, γιατί δεν άκουσαν κανένα αλύχτισμα, και τι ζούσε, άλλωστε, σε τούτα τα μέρη για να τους βλάψει;

Το άλλο πρωί, ένιωθαν κι οι δυο τους τρομερά καταβεβλημένοι σωματικά και ψυχικά. Είχαν, μάλιστα, αρχίσει να πιστεύουν ότι δε θα έβγαιναν ζωντανοί απ'τα βουνά, αλλά δεν ήθελαν να το παραδεχτούν· ήλπιζαν πως κάποιο θαύμα θα γινόταν. Και των δυο η όραση ήταν λιγάκι θολωμένη, τα χείλη τους σκασμένα από την έλλειψη νερού, τα στομάχια τους είχαν δεθεί κόμπο από την έλλειψη τροφής, τα κεφάλια τους πονούσαν απ'τη ζέστη, τα πόδια τους επίσης από την πεζοπορία και τις πληγές. Κατά το μεσημέρι, η Τύχη τους χαμογέλασε και βρήκαν μια μικρή πηγή ανάμεσα στα βράχια. Ήπιαν συγκρατημένα, καθώς αναπαύονταν, γιατί γνώριζαν πως, αν έπιναν περισσότερο, θα ξερνούσαν.

Η μέρα πέρασε και δεν το κατάλαβαν, λες και βαδίζαν μέσα σε κάποιο όνειρο. Την επομένη δεν ήξεραν τι ώρα ξύπνησαν· δε μπορούσαν να σηκώσουν τα κεφάλια τους στον ουρανό, για να κοιτάξουν αν κι οι δυο ήλιοι του Άρμπεναρκ είχαν υψωθεί ή μονάχα ο ένας. Αρχισαν, ξανά, να βαδίζουν, μηχανικά, παραπατώντας και στηρίζοντας ο ένας τον άλλο, για να μη σωριαστούν στις πέτρες. Τα πόδια τους με δυσκολία τους κρατούσαν· ήταν βασανιστήριο, και ο θάνατος θα ήταν ευπρόσδεκτος. Η θέλησή τους τους διατηρούσε μονάχα ζωντανούς...

—Αναπάντεχα, καλπασμός!

Αμέσως, τα σκυμμένα κεφάλια τους σηκώθηκαν και τ'αφτιά τους τεντώθηκαν.

«Αάνθα, τ' ακούς κι εσύ;» ρώτησε ο Βένγκριλ.

«Ναι,» αποκρίθηκε, βραχνά, εκείνη. «Άλογα.»

«Ίσως... ίσως να σωθήκαμε,» έβηξε ο Βένγκριλ· ο λαιμός του τον έκαιγε. Αν κοιτούσε το εσωτερικό του δεν πίστευε να είχε καμια διαφορά απ' τις πέτρες αυτών των βουνών.

Βάδισαν βιαστικά: μια τελευταία προσπάθεια, ελπίζοντας ότι κάποιοι θα τους έβρισκαν και θα τους βοηθούσαν.

Αντίκρισαν καβαλάρηδες, και τους φώναξαν και τους κούνησαν τα χέρια πάνω απ' τα κεφάλια, ζητώντας βοήθεια.

Στην αρχή, εκείνοι δεν φάνηκε να τους πρόσεξαν, όμως, ύστερα, ένας από δαύτους έδειξε προς της μεριά τους.

Η Αάνθα και ο Βένγκριλ άρχισαν να κατεβαίνουν το ύψωμα στο οποίο στέκονταν. Ο πρώτος παραπάτησε, πήρε και τη Βασίλισσα του Ωκεανού μαζί του και κουτρουβάλησαν. Η κούρασή τους ήταν τέτοια που κι οι δυο έχασαν τις αισθήσεις τους.

Τώρα, βρίσκονταν στο έλεος των καβαλάρηδων, όποιοι κι αν ήταν αυτοί...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5^ο

Ο Πρίγκιπας Ρήρημαρ

Ερείπια παντού. Τα ερείπια μιας μεγαλόπρεπης πόλης. Σωριασμένες πέτρες απο δώ κι απο κεί· γκρεμισμένα τείχη. Πύργοι που είχαν καταρρεύσει στο χώμα. Πού και πού, φωτιές έκαιγαν, καταβροχθίζοντας, λαίμαργα, κουφάρια αντρών, γυναικών και παιδιών. Σταυροί ήταν υψωμένοι και πάνω τους άνθρωποι κρέμονταν, γεμάτοι πληγές, έτσι που ούτε η μάνα τους δε θα τους αναγνώριζε. Κλουβιά μεγάλα, καμωμένα από σκουριασμένο σίδερο,

περιείχαν σκελετωμένα σώματα, μερικά από δαύτα ζωντανά· τα μάτια τους, αργά και πού, κινούνταν.

Ο Βένγκριλ παραπατούσε, σαν ζαλισμένος ή τραυματισμένος· αλλά δε μπορούσε να προσδιορίσει τι απ'τα δύο ήταν. Η πόλη –τούτο το μέρος– κάτι του θύμιζε, μα... η μνήμη του τον πρόδιδε, ο νους του έμοιαζε θολός.

Πού βρίσκομαι; αναρωτήθηκε. Πού στη Μάγκκραθμελ βρίσκομαι;

«Η Μάγκκραθμελ ήρθε να βρει εσένα –βασιλιά των ερειπίων.»

Η φωνή... ήταν παράξενη... εξώκοσμη... αλλόκοτη, και τρομαχτική –αλλά, συγχρόνως γλυκιά και μουσική.

Ο Βένγκριλ γύρισε, απότομα, πίσω του. Κι αυτό που αντίκρισε τον έκανε να κραυγάσει. Τόση ομορφιά, τέτοιο μεγαλείο! Τρέλαινε το μυαλό του· δεν τον άφηνε να σκεφτεί. Πισωπάτησε, τρεκλίζοντας και ψελλίζοντας ακατανόητα λόγια.

Βασιλιά των ερειπίων... βασιλιά των ερειπίων...

** ** *

Τα μάτια του, αμέσως, άνοιξαν, ενώ το στήθος του ανεβοκατέβαινε τρελά.

Ήταν ξαπλωμένος μέσα σε μια σκηνή από κόκκινο ύφασμα, και τυλιγμένος σε μια μάλλινη κουβέρτα. Πλάι του βρισκόταν η Αάνθα, ξύπνια. Το σμαραγδένιο βλέμμα της στράφηκε στο μέρος του.

«Βένγκριλ...» είπε, με ξερή φωνή, απλώνοντας το χέρι της, για να τον αγγίξει. «Σ' αγαπώ...»

Ο Βασιληάς του Σαραόλν έμπλεξε τα δάχτυλά του μέσα στα δικά της και τα έσφιξε. «Κι εγώ,» αποκρίθηκε· κι η δική του φωνή ήταν ξερή. «Πού είμαστε;» ρώτησε.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Μόλις πριν μερικά λεπτά συνήλθα. Έχει νερό εκεί, και φαγητό.» Έδειξε δίπλα τους, όπου μια αναμμένη λάμπα βρισκόταν κοντά σε μια κανάτα, δυο ποτήρια και μια πιατέλα που περιείχε κρέας.

Ο Βένγκριλ ανασηκώθηκε και έφερε το γεύμα εκεί όπου μπορούσαν κι οι δυο να το φτάνουν. Ήπιε μια μικρή γουλιά νερό, κατευθείαν, απ' την κανάτα. Γνώριζε πως, αν έπινε περισσότερο, το πιθανότερο ήταν να το ξερνούσε. Ύστερα, έδωσε το μπρούντζινο σκεύος στην Αάνθα. «Σιγά-σιγά,» της είπε, «επειδή—»

«Ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνη, πίνοντας λίγο απ' το νερό.

Μετά, έφαγαν, συγκρατημένα, γιατί είχαν πολύ καιρό να βάλουν οτιδήποτε στο στόμα τους.

«Πάντως, είναι ευγενικοί, όποιοι κι αν είν' αυτοί που μας έσωσαν,» παρατήρησε ο Βένγκριλ· τώρα, η φωνή του είχε μαλακώσει, κάπως, όπως και ο ξεραμένος του λαιμός, ο οποίος, πια, δεν θα μπορούσε να πει ότι ήταν τόσο άγριος όσο οι πέτρες των βουνών.

Η Αάνθα έγνεψε καταφατικά. «Φαγητό, τουλάχιστον, προσφέρουν,» είπε, μασώντας και σκουπίζοντας τα χείλη της με το πίσω μέρος του χεριού της.

«Τι υπονοείς;» ρώτησε ο Βένγκριλ.

«Ότι δεν ξέρεις για ποιο σκοπό μπορεί να μας κρατούν εδώ, αγάπη μου,» απάντησε η Βασίλισσα του Ωκεανού.

Ο Βένγκριλ έσμιξε τα χείλη του. Δεν του άρεσε... δεν το θεωρούσε, μάλλον, σωστό να τον αποκαλεί, έτσι απλά, «αγάπη μου», αλλά δεν είπε τίποτα, σχετικά μ' αυτό. «Τι σκέφτεσαι, Αάνθα; Για τι σκοπό υποθέτεις ότι μας κρατούν;»

Εκείνη ανασήκωσε τον ώμο της. «Δεν ξέρω... Ίσως να θέλουν να μας παραδώσουν στους Μαγκραθμέλιους... Ίσως οι ίδιοι νάναι Μαγκραθμέλιοι! Δεν τους είδα καλά από μακριά· εσύ τους είδες;»

«Όχι,» παραδέχτηκε ο Βένγκριλ. «Πάντως —όποιοι κι αν είναι— είμαστε στο έλεός τους, τώρα.»

Η Αάνθα συνοφρυώθηκε. «Θ' αγωνιστούμε, αν χρειαστεί,» τόνισε. «Δε θ' αφήσω τον Κράντμον να—»

«Εξυπακούεται πως θ' αγωνιστούμε, αν χρειαστεί,» τη διέκοψε ο Βένγκριλ. «Ούτ' εγώ σκοπεύω ν' αφήσω όλο μου το Βασίλειο στον Πόνκιμ.

»Και... βλέπω κι αυτά τα παράξενα όνειρα, Αάνθα... Με φοβίζουν...»

«Τι όνειρα;» ρώτησε η Βασίλισσα του Ωκεανού, με περιέργεια να καθρεπτίζεται στα μάτια της.

«Βλέπω... τον Πόνκιμ, που τα Πνεύματα να ρουφήξουν τη ψυχή του! Αλλά βλέπω και τον Σόλμορχ...»

«Ποιος είν' ο Σόλμορχ;»

«Ενας φίλος μου, ευγενής –εκείνος για τον οποίο σου μίλησα, όταν βρισκόμασταν στα κελιά. Τον τελευταίο καιρό, πριν έρθω στο Βασίλειο του Ωκεανού, τον είχα απομακρύνει λίγο, γιατί δεν ήξερα πια ποιον να εμπιστευτώ. Κι αυτός, στο όνειρό μου, απαιτούσε να μάθει γιατί τους εγκατέλειψα. Μα τα Πνεύματα, η φωνή του ήταν τόσο αληθινή...»

«Τι άλλο έχεις δει, ως τώρα, Βένγκριλ;» τον παρότρυνε να συνεχίσει η Αάνθα.

«Έχω δει... την Βασίλισσά μου μαριονέτα στα χέρια του Πόνκιμ.» Τα δόντια του Βένγκριλ σφίχτηκαν, όπως και η μια του γροθιά. «Και την κόρη μου σε κάποιο υπόγειο, σκοτεινό κελί...» Κούνησε το κεφάλι του, σα να ήθελε να τα βγάλει τούτα απ' το νου του. «Μα τα Πνεύματα, μακάρι αυτά τα πράγματα να μην είν' αληθινά!...»

Ύστερα, πήρε μια βαθιά ανάσα και συνέχισε: «Τώρα, προτού ξυπνήσω, ξέρεις τι έβλεπα; Κάτι σαν όραμα... Ερείπια παντού· κάποια πόλη ερειπωμένη... Ήταν η Μάρβαθ, η πρωτεύουσα του Βασιλείου μου; Αναρωτιέμαι... αλλά δε βρίσκω απάντηση. Τέλος πάντων. Εκεί όπου στεκόμουν, ανάμεσα στα χαλάσματα, κάποιος μου μίλησε. Και η φωνή του ήταν... παράξενα όμορφη. Με αποκάλεσε 'βασιλιά των ερειπίων'... Στράφηκα να τον κοιτάξω, μα δε μπορούσα... Ή, μάλλον, δε θυμάμαι, πια, την όψη του. Πάντως, ήταν κάτι που με τρόμαξε... αλλά κάτι πανέμορφο, συγχρόνως. Δεν γνωρίζω πως είναι δυνατόν κάτι τέτοιο να συμβαίνει, όμως έτσι αισθάνθηκα, Αάνθα.»

Η Βασίλισσα του Ωκεανού συνοφρυώθηκε, σκεπτική. «Δεν καταλαβαίνω... Τίποτα απ'όλ'αυτά. Νιώθω ότι έχουμε μπλέξει άσχημα...»

Ο Βένγκριλ έγνεψε καταφατικά. «Ο Πόνκιμ, και ο Κράντμον... Τι προσπαθούν να κάνουν; Να ελέγξουν τον κόσμο; Γιατί και στο Σαραόλν και στο Βασίλειο του Ωκεανού βρίσκονται Κέντρα Σταθερότητας.»

Η Αάνθα σούφρωσε τα χείλη της, συλλογιζόμενη. «Αν είναι έτσι, θα πρέπει να υπάρχει κάποιος και στη Ζίρκεφ, όπου βρίσκεται το άλλο Κέντρο Σταθερότητας...»

«Πιθανώς,» συμφώνησε ο Βένγκριλ, κουνώντας το κεφάλι του καταφατικά.

Τότε, έξω απ'την σκηνή, ο Βασιληάς του Σαραόλν και η Βασίλισσα του Ωκεανού άκουσαν δυο αντρικές φωνές να μιλούν συγχρόνως και να λένε:

«Χαίρετε, Υψηλότητα.»

«Καλησπέρα, Ταρβ, Τρουν,» αποκρίθηκε, φιλικά, μια άλλη αντρική φωνή.

Και ένα κομμάτι ύφασμα της σκηνής παραμερίστηκε, για να μπει ένας όμορφος νεαρός. Είχε ξανθά, λίγο σγουρά μαλλιά, μακριά ως τους ώμους. Τα μάτια του είχαν ένα ανοιχτό-καστανό χρώμα και ήταν τόσο φιλικά, όσο και η φωνή με την οποία είχε μιλήσει πριν λίγο. Ένα χρυσοποίκιλτο πουκάμισο τον έντυνε, ένα καφέ, σκονισμένο παντελόνι, επίσης καφέ, σκονισμένες μπότες, κι ένας πορφυρός μανδύας, που κάλυπτε τον αριστερό του ώμο και άφηνε τον δεξή εκτεθειμένο. Στο λαιμό του κρεμόταν ένα μενταγιόν που συγκρατούσε ένα μεγάλο, παραλληλόγραμμο σχήματος σμαράγδι, το οποίο γυάλιζε σαν να ήταν ζωντανό. Στο πλευρό του νεαρού βρισκόταν θηκαρωμένο ένα μακρύ ξίφος, με επιχρυσωμένη λαβή κι ένα άστρο στην άκρη της.

Το άστρο θύμιζε στον Βένγκριλ και στην Αάνθα κάτι: το βασιλικό έμβλημα του Κάρνεβολθ. Και ο ίδιος ο άντρας θύμιζε και στους δυο

κάποιον άλλο: τον Κράντμον. Η ομοιότητα ήταν μεγάλη, αλλά η Βασίλισσα του Ωκεανού θα στοιχημάτιζε ότι δεν είχαν καμία (;) συγγένεια.

«Χαίρετε,» είπε ο νεαρός, και έκανε μια μικρή υπόκλιση. «Ονομάζομαι Ρέηρμαρ, Πρίγκιπας Ρέηρμαρ, και επίσημος διάδοχος του Πέτρινου Θρόνου. Θα μπορούσα να μάθω τα δικά σας ονόματα, κυρία, κύριε;»

Ωστε πέσαμε πάνω στον Πρίγκιπα-Διάδοχο του Βασιλείου Κάρνεβολθ, συλλογίστηκε ο Βένγκριλ. «Ονομάζομαι Βένγκριλ,» είπε. «Είμαι ο Βασιλιάς του Σαραόλν.»

Ο Ρέηρμαρ βλεφάρισε, έκπληκτος.

«Εγώ είμαι η Αάνθα,» αποκρίθηκε η πορφυρομάλλα γυναίκα, «Βασίλισσα του Ωκεανού.»

Ο Ρέηρμαρ ξαναβλεφάρισε, ακόμα πιο έκπληκτος.

«Αν λέτε ψέματα...» άρχισε, αλλά σταμάτησε τον εαυτό του. «Δεν πιστεύω να έλεγε κάποιος ψέματα, πάνω σ'ένα τέτοιο ζήτημα,» άλλαξε τα λόγια του. Μετά, όμως, στένεψε τα μάτια του. «Εκτός κι αν το είχε προσχεδιάσει... Αλλά δε νομίζω αυτή νάναι η περίπτωση σου.»

»Βέβαια, όπως θα σας είναι ευνόητο, Μεγαλειότητα και Μεγαλειότητα, απορώ πώς ο Βασιλιάς του Σαραόλν και η Βασίλισσα του Ωκεανού κατέληξαν εδώ –και, μάλιστα, σε τέτοια κατάσταση...»

«Ελπίζω να έχεις χρόνο, Υψηλότητα,» είπε ο Βένγκριλ.

Ο Πρίγκιπας Ρέηρμαρ κάθισε οκλαδόν μπροστά τους, και ο Μονάρχης του Σαραόλν και η Αάνθα άρχισαν να του λένε την ιστορία τους, όσο εκείνος τους κοιτούσε με ενδιαφέρον, δίχως, όμως, να μιλά.

Όταν τελείωσαν, είπε: «Ωστε έχετε τέτοια προβλήματα στα βασίλειά σας... Λυπάμαι.»

Η Αάνθα δεν μπορούσε να καταλάβει αν ο τόνος της φωνής του ήταν ειρωνικός ή όχι. Δεν τους είχε πιστέψει, τελικά; «Μην

αμφιβάλλεις ότι αυτά που σου είπαμε αληθεύουν. Ένας σφετεριστής τούτη τη στιγμή κάθεται στον Κοραλλένιο Θρόνο, και το Σαραόλν βρίσκεται σε μεγάλο κίνδυνο με την παρουσία του Πόνκιμ εκεί.»

Η έκφραση του Ρέημμαρ έγινε αμυντική. «Σας πιστεύω. Συγγνώμη, αν τα λόγια μου σας πρόσβαλαν· δεν ήταν αυτή η πρόθεσή μου.» Κούνησε το κεφάλι του. «Απλά, έχω πολλά στο μυαλό μου... Γιατί, ξέρετε, τα πράγματα δεν είναι καλύτερα εδώ, στο Κάρνεβολθ.»

«Κάτι έχω ακούσει για πόλεμο,» είπε ο Βένγκριλ.

Η Αάνθα έγνεψε καταφατικά. «Ναι, κι εγώ, αλλά δεν είμαι βέβαιη για τίποτα, Υψηλότητα.»

«Πράγματι, έχουμε πόλεμο,» είπε ο Ρέημμαρ. «Και είναι πολύ χειρότερος απ' ό,τι ποτέ φανταζόμασταν... Ο Βασιληάς Ζάμκελφιρ του γειτονικού Βασιλείου Ζερ-Μογκλ, κάπως, εκθρονίστηκε –δεν γνωρίζουμε πώς ακριβώς– και τη θέση του στο θρόνο πήρε ο γελωτοποιός του. Δεν έχει όνομα· ονομάζει τον εαυτό του ‘ο Γελωτοποιός’. Αλλά, πιστέψτε με, μόνο γελωτοποιός δεν είναι· τουλάχιστον, όχι από δαύτους που σε κάνουν να γελάς. Είναι μαύρος μάγος· επικαλείται τα Πνεύματα, και γνωρίζει τέχνες που οι δικοί μας Γητευτές Πνευμάτων δεν έχουν ποτέ τους ακούσει. Ξέρετε γιατί σας βρήκαν οι πολεμιστές μου;» Φυσικά, δεν περίμενε ν’ απαντήσουν. «Γιατί έψαχναν στα βουνά ένα απ’ τα... εκτρώματα που δημιουργεί με τα μάγια του ο Γελωτοποιός. Το έψαχναν για να το σκοτώσουν, επειδή έρχεται τα βράδια στο στρατόπεδό μας και κατασπαράζει τους φρουρούς, ενώ τα δαιμονισμένα ουρλιαχτά του τρελαίνουν όσους βρίσκονται τριγύρω, και δε μπορούν ν’ αντιδράσουν. Μοιάζει με πελώριο τσακάλι–»

«Με πελώριο τσακάλι, είπες, Πρίγκιπά μου;» πετάχτηκε ο Βένγκριλ, ενώ η Αάνθα είχε γουρλώσει τα πράσινα, μαγευτικά της μάτια.

Ο Ρέημμαρ κούνησε το κεφάλι του, καταφατικά. «Ναι, Μεγαλειότητα.»

«Δε θα σας ξαναενοχλήσει,» δήλωσε ο Βένγκριλ. «Το σκοτώσαμε.»

«Το σκοτώσατε;» Ο Ρέηρμαρ τούς κοιτούσε με έκδηλη δυσπιστία.

«Μας επιτέθηκε στα βουνά,» εξήγησε η Αάνθα. Δεν είχαν μιλήσει πιο πριν στον Πρίγκιπα γι' αυτό το γεγονός· συγκεκριμένα, δεν του είχαν πει καμία λεπτομέρεια σχετικά με το δύσκολο ταξίδι τους μέχρι εδώ. «Σταθήκαμε τυχεροί.»

«Αναμφίβολα, τα Πνεύματα εκείνη τη νύχτα ήταν με το μέρος μας,» συμφώνησε ο Βένγκριλ.

«Δε μπορώ παρά να σας ευχαριστήσω, Μεγαλειότατε,» είπε ο Ρέηρμαρ. «Μας κάνατε μεγάλη υπηρεσία, δίχως να το γνωρίζετε. Το τσακάλι –αυτό το έκτρωμα, τέλος πάντων– ήταν πλάσμα του Γελωτοποιού και μας αποδεκάτιζε τους στρατιώτες, τα βράδια. Ύστερα, έφευγε, τρέχοντας, στα βουνά, και χανόταν απ' τα μάτια μας. Επιπλέον, το ουρλιαχτό του παρέλυε όποιον το άκουγε. Είστε πραγματικά γενναίοι.»

Η Αάνθα χαμογέλασε· τελικά, δε μπόρεσε να συγκρατηθεί και γέλασε ανοιχτά.

«Γιατί γελάς;» τη ρώτησε ο Βένγκριλ.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους της. «Δεν πίστευα ότι ποτέ θα μ' αποκαλούσαν γενναία...»

«Κανείς δεν το πιστεύει, μέχρι να τον αποκαλέσουν,» εξήγησε ο Βένγκριλ.

«Πρίγκιπά μου, είπες ότι το τσακάλι ήταν... πλάσμα του Γελωτοποιού.» Η Αάνθα στράφηκε στον Ρέηρμαρ· «τι εννοούσες;»

«Ο Γελωτοποιός... κατασκευάζει, ας πούμε, πλάσματα,» προσπάθησε να της δώσει να καταλάβει ο διάδοχος του Πέτρινου Θρόνου. «Τους παίρνει τη ζωή, ενώ είναι φυσιολογικά, και, ύστερα, τους δίνει μια άλλη μορφή ζωής, παραμορφώνοντάς τα. Αυτά είναι όλα που γνωρίζω· και η αλήθεια είναι πως δε γνωρίζω πολλά, Μεγαλειοτάτη...»

«Και ο Γελωτοποιός απειλεί το Βασίλειό σας...» είπε ο Βένγκριλ, σκεπτικός.

«Δεν το απειλεί, απλώς, Βασιληά του Σαραόλν,» διευκρίνισε ο Ρέηρμαρ. «Είναι πολύ πιθανό να το κατακτήσει. Τώρα, βρισκόμαστε όλοι απέναντι απ' τους στρατούς του, στο στρατόπεδό μου.»

«Και μπορεί να επιτεθεί από στιγμή σε στιγμή;» ρώτησε η Αάνθα.

«Κάθε μέρα, γίνονται μάχες. Φέρνει δυνάμεις συνεχώς· δε νοιάζεται για το πόσοι θα πεθάνουν, αρκεί να επιτύχει το σκοπό του: την κατάκτηση του Κάρνεβολθ. Μάλιστα, υπάρχουν μονάδες πολεμιστών που, λόγω κάποιας μαγείας του, δεν αισθάνονται πόνο· και αυτοί είναι, πραγματικά, τρομεροί αντίπαλοι: σέρνονται στο χώμα, και με τα δύο πόδια κομμένα, αλλά, πάλι, προσπαθούσαν, απεγνωσμένα, να σε σκοτώσουν.» Κούνησε το κεφάλι του, αηδιασμένος. Ήταν προφανές πως είχε δει μπόλικες φορές τέτοια θεάματα.

«Δεν υπάρχει κάποιος τρόπος να τον νικήσετε;» ρώτησε ο Βένγκριλ. «Δεν έχετε κάποιο σχέδιο;»

«Ο πατέρας μου ήταν εξάιρετος στρατηγός, όταν ήταν νέος. Όμως, τώρα, πια, έχει περάσει τα εβδομήντα, και μια ασθένεια τον έχει βρει, δυστυχώς, την οποία κανείς δε μπορεί να θεραπεύσει. Μάλιστα, όλοι οι γιατροί μάς λένε ότι θα πεθάνει· είναι, πλέον, θέμα χρόνου. Ορισμένοι ψιθυρίζουν πως ο Γελωτοποιός τον έχει καταραστεί, με τα μάγια του. Αλλά εγώ... δεν ξέρω κατά πόσο τα πιστεύω αυτά...

»Η μητέρα μου, η Βασίλισσα Μάρκλθ, δεν ασχολείτο ποτέ με στρατιωτικά ζητήματα· και αγαπούσε τον πατέρα μου τόσο, που, τώρα, έχει πέσει σε μαύρη θλίψη. Τον περισσότερο καιρό μένει κλειδωμένη στα βασιλικά τους διαμερίσματά και δεν μιλάει σε κανέναν. Πάντα το πρόσωπό της είναι κλαμένο...» Ο Πρίγκιπας ξεφύσησε, για να ξαλαφρώσει από ένα βάρος που είχε πλακώσει το στήθος του.

Συνέχισε: «Η αδελφή μου, η Πριγκίπισσα Σούλτριθ, βρίσκεται εδώ, στο στρατόπεδο· με βοηθάει, και κάνουμε ό,τι μπορούμε, για να καταπολεμήσουμε τις ορδές του Γελωτοποιού. Γνωρίζει αρκετά

πράγματα σχετικά με την πνευματική μαγεία· αν και είναι η μικρότερη απ'τους τρεις μας, έχει μελετήσει πολύ, από κοριτσάκι.»

«Απ'τους τρεις σας, Υψηλότατε;» σήκωσε, ερωτηματικά, το δεξί της φρύδι η Αάνθα.

«Α, ναι. Ξέχασα να σας μιλήσω για τον Πρίγκιπα Νόβμορ, τον αδελφό μου,» παραδέχτηκε ο Ρέηρμαρ. «Ίσως γιατί δεν πολυσχολείται με –τίποτα, εκτός από το να χάνει τον καιρό του!» Υπήρχε θυμός, τώρα, στη φωνή του διάδοχου του Πέτρινου Θρόνου. «Έχουμε τσακωθεί πολλές φορές γι'αυτό το ζήτημα. Δε θέλει να σηκώσει ούτε το μικρό του δαχτυλάκι, για να βοηθήσει το Βασίλειο. Υποστηρίζει πως η βοήθειά του, ούτως ή άλλως, θα ήταν άχρηστη, αφού μήτε εγώ, μήτε η Σούλτριθ –‘μ'όλες τις μαγικές της δυνάμεις,’ όπως λέει– μπορούμε να καταφέρουμε να διώξουμε τους στρατούς του Γελωτοποιού απ'τα νότιά μας σύνορα.

»Αλλά τι σας σκοτίζω με τα προβλήματά μας; Έχετε τα δικά σας, καθώς μου είπατε. Εύχομαι όλα να πάνε καλά στα βασίλειά σας.»

«Κι εγώ, Υψηλότατε,» αποκρίθηκε, αναστενάζοντας, ο Βένγκριλ. «Και καλά για το Κάρνεβολθ, επίσης.»

Ο Ρέηρμαρ έκλινε το κεφάλι του, και σηκώθηκε όρθιος. «Τώρα, σας αφήνω, Μεγαλειότατε, Μεγαλειοτάτη. Πιστεύω πως θα επιθυμείτε να ξεκουραστείτε και ν'ανακτήσετε τις δυνάμεις σας. Μη φοβάστε εδώ ότι θα σας βρουν οι Μαγκραθμέλιοι· είστε προστατευμένοι απ'αυτούς. Και, αν χρειαστείτε τίποτα, μη διστάσετε να φωνάζετε τους φρουρούς έξω απ'τη σκηνή σας –τον Ταρβ και τον Τρουν.»

«Θα το θυμόμαστε, Υψηλότατε,» αποκρίθηκε η Αάνθα.

«Σας καληνυχτίζω,» χαιρέτισε ο Ρέηρμαρ, και βγήκε απ'τη σκηνή.

«Τουλάχιστον, δεν μας περιμάζεψαν Μαγκραθμέλιοι,» είπε η Αάνθα. «Αυτός ο Πρίγκιπας είναι καλός άνθρωπος· όμως έπρεπε να μοιάζει τόσο πολύ με τον Κράντμον; Είναι ενοχλητικό...!»

Ο Βένγκριλ μειδίασε. «Δε φταίει εκείνος για την εμφάνισή του.» Δε μίλησε, για λίγο· μετά, είπε: «Ξέρεις... θα ήθελα να τους βοηθήσω, κάπως...»

«Κι εγώ,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Φαίνεται να βρίσκονται σε πραγματικά δύσκολη κατάσταση. Όμως έχουμε τα δικά μας προβλήματα, όπως τόνισε και ο Ρέημμαρ. Προς το παρόν, δε μπορούμε να κάνουμε τίποτα γι'αυτούς –όχι μέχρι να ξανακαθίσουμε στους θρόνους μας.»

Ο Βένγκριλ καταλάβαινε ότι η Βασίλισσα του Ωκεανού είχε δίκιο. Και, πάλι, όμως, του ήταν δύσκολο να εγκαταλείψει αυτούς τους ανθρώπους. Πολλοί τον θεωρούσαν καλό στρατηγό· ίσως να μπορούσε να επινοήσει ένα σχέδιο, για να διώξουν το Γελωτοποιό απ'τα εδάφη τους... Αλλά δεν υπήρχε χρόνος. Έπρεπε αυτός κι η Αάνθα να επιστρέψουν, το γρηγορότερο δυνατό, στο Βασίλειο του Ωκεανού, και απο κεί ο Βένγκριλ να κατευθυνθεί στο δικό του Βασίλειο, ελπίζοντας πως ο Πόνκιμ δε θα είχε προξενήσει μεγάλες ζημιές –αν και φοβόταν για τ'αντίθετο... Εκείνα τα ερείπια, στο όνειρό του... και η τρομαχτικά όμορφη παρουσία... Ποιος δαίμονας ήταν αυτός; Ίσως κανένας. Το μυαλό του έπαιζε παιχνίδια μαζί του.

Στράφηκε στο πλάι και είδε πως η Αάνθα είχε τα βλέφαρά της κλειστά και ανέπνεε γαλήνια. Αποφάσισε ότι ήταν ώρα και για κείνον να κοιμηθεί. Του χρειαζόταν ανάπαυση. Έκλεισε τα μάτια, σταυρώνοντας τα χέρια του πάνω στο στέρνο. Μέχρι που τον πήρε ο ύπνος, δεν είχε αποφασίσει αν ήθελε να ονειρευτεί ή όχι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6^ο

Συμφωνίες (κάθε είδους...)

Η Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού είχε ξυπνήσει κάμποση ώρα πριν τον Βένγκριλ, και σκεφτόταν σιωπηρά. Πώς είχαν μπλέξει έτσι τα πράγματα; Ποιος μπορεί να ήταν ο πραγματικός σκοπός του Κράντμον που τη φυλάκιζε; Ο ίδιος είχε μιλήσει για ένα μεγάλο σχέδιο. Αλλά τι σχέδιο ήταν αυτό; Είχε πει πως, κάπως, θα άλλαζε τον Άρμπεναρκ, θα τον αναμόρφωνε. Τι ακριβώς εννοούσε; Και, αν βρισκόταν σε συμμαχία με τον Πόνκιμ, στο Σαραόλν, ποιος ήταν ο αρχηγός όλης τούτης της επιχείρησης; Ποιος βρισκόταν πάνω απ'αυτούς; Υπήρχε κάποιος, ή, μήπως, δεν ήταν κανείς;...

Όπως κι αν είχαν τα πράγματα, πάντως, δεν πρόκειται ν'άφηνε το θρόνο της στον Κράντμον! Θα επέστρεφε στο Βασίλειο του Ωκεανού και θ'αποκάλυπτε την αλήθεια.

Όταν ο Βένγκριλ άνοιξε τα βλέφαρά του, η Αάνθα τού χαμογέλασε. «Καλημέρα,» είπε.

«Είναι πρωί κιόλας;» ρώτησε εκείνος. Ύστερα, κοίταξε έξω απ'τη σχισμή στην είσοδο της σκηνής και είδε φως. «Όντως, είναι πρωί. Καλημέρα, Αάνθα.»

«Καλημέρα, αγάπη μου.» Η Βασίλισσα του Ωκεανού τεντώθηκε και τον φίλησε στα χείλη. Ύστερα, ξαναζάπλωσε.

«Αάνθα...» άρχισε ο Βένγκριλ.

«Τι; Είδες, πάλι, κάποιο κακό όνειρο;» θέλησε να μάθει εκείνη.

«Όχι... δεν ειν'αυτό... Είναι ότι...» Καθάρισε το λαιμό του. «Αάνθα δεν ξέρω πώς θα το πάρεις αυτό, όμως δε θέλω να με λες 'αγάπη μου'.» Ανασήκωσε τους ώμους του. «Δε μου μοιάζει σωστό.»

Η Βασίλισσα του Ωκεανού δε φάνηκε να το πήρε άσχημα. Χαμογέλασε: ένα λεπτό, στραβό, καλοπροαίρετο χαμόγελο. «Γιατί όχι; Το ξέρεις ότι σ'αγαπώ, Βασιληά του Σαραόλν. Γιατί να μη σε λέω αγάπη μου;»

«Γι'αυτόν ακριβώς το λόγο που είπες: επειδή είμαι Βασιληάς του Σαραόλν. Αάνθα, το καταλαβαίνεις ότι ποτέ δε θα μπορούσα να σε παντρευτώ, έτσι δεν είναι;»

«Ποτέ μη λες ποτέ, Βασιληά μου,» τόνισε εκείνη.

«Μην παραλογίζεσαι,» είπε ο Βένγκριλ. «Αγαπώ τη Δήνκα. Και είναι Βασίλισσά μου, και Βασίλισσα του Σαραόλν.»

«Δεν την αγαπάς, Βένγκριλ· το βλέπω στα μάτια σου,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Δε γυαλίζουν όταν προφέρεις τ'όνομά της. Μάλιστα, σκοτεινιάζουν.»

Σκοτεινιάζουν; σκέφτηκε ο Βασιληάς του Σαραόλν. *Όχι, δε μπορεί να σκοτεινιάζουν,* απέρριψε, αμέσως, την ιδέα απ'το μυαλό τους. Ωστόσο, η Αάνθα είχε κάποιο δίκιο. Δεν αγαπούσε και τόσο τη Δήνκα, πια. Όχι όπως παλιά· και ούτε παλιά την αγαπούσε πολύ. Όμως η Δήνκα ήταν καλή Βασίλισσα· δεν είχε παράπονο μαζί της – ή, μάλλον, ίσως, είχε λίγα παράπονα, αλλά ήταν μικρά, όχι τίποτα το σπουδαίο... Όπως και νάχε το πράγμα, δεν ήταν δυνατόν να παντρευτεί την Αάνθα! Ήταν ανέφικτο.

Αναστέναξε, βαριά. «Μη με φέρνεις σε δύσκολη θέση,» ζήτησε απ'τη Βασίλισσα του Ωκεανού. «Τι θα έκανες εσύ, αν ήσουν παντρεμένη με τον Κράντμον; Θα τον πετούσες απ'το θρόνο δίπλα σου, για να καθίσω εγώ;»

Τα μάτια της Αάνθα άστραψαν, εκδικητικά. «*Ευχαρίστως!*»

Ο Βένγκριλ μειδίασε, και γέλασε. «Καλά! Πες ότι δεν ήταν ο Κράντμον· πες ότι ήταν κάποιος άλλος –θα το έκανες;»

Η Αάνθα σούφρωσε τα χείλη, σκεπτόμενη. «Δεν ξέρω...» είπε, τελικά. «Δεν ξέρω τι θα έκανα. Όμως αυτό που ξέρω είναι ότι τώρα σ'αγαπώ.» Ξεφύσησε και ξάπλωσε με την πλάτη, κοιτώντας το κόκκινο ύφασμα της σκηνής από πάνω της.

Ο Βένγκριλ δε μίλησε, για μερικά λεπτά. Ύστερα, φώναξε: «Φρουρέ!»

Ένας άντρας μπήκε στη σκηνή. Ήταν ντυμένος με μακριά κελεμπία, πάνω απ'την οποία φορούσε φολιδωτή αρματωσιά. Στο κεφάλι του βρισκόταν ένα κράνος με μικρά, μεταλλικά κέρατα. Στο αριστερό του χέρι κρατούσε μια δερματοδεμένη, μικρή ασπίδα· στο δεξί ένα ξύλινο κοντάρι με ατσαλένια αιχμή· κι απ'τη ζώνη του κρεμόταν ένα γιатаγάνι με δοντάκια στην κόψη, και ένα μακρύ μαχαίρι.

«Τι θα επιθυμούσατε, Μεγαλειότατε;» ρώτησε. Προφανώς, γνώριζε ότι απευθυνόταν στο Βασιλιά του Σαραόλν. «Είμαι στις υπηρεσίες σας.»

«Θα θέλαμε κάτι για πρωινό,» του είπε ο Βένγκριλ.

«Αμέσως, Μεγαλειότατε.» Ο φρουρός βγήκε απ'τη σκηνή.

«Πρωινό...» έκανε η Αάνθα, σηκώνοντας ένα φρύδι. «Έχω ν'ακούσω αυτή τη λέξη εδώ και πολύ καιρό.»

«Επιτέλους, τρώμε κάτι της προκοπής,» παρατήρησε ο Βένγκριλ. «Όχι ωμά ψάρια, ή καρπούς που μπορεί να μας στείλουν στον κόσμο των Πνευμάτων.»

«Τα θραμπ είναι ακίνδυνα,» τόνισε η Αάνθα. «Πόσες φορές πρέπει να σ'το πω;»

«Πάντως, σε ζαλίζουν,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ.

Η Αάνθα έκανε μια κίνηση απόρριψης, με το χέρι της.

Σε λίγο, έφτασε το φαγητό τους. Το έφερε μια ξανθιά κοπέλα, ντυμένη με λευκή, μακριά κελεμπία, που αποκάλυπτε πολλά, επίμαχα σημεία του νεανικού της κορμιού. Άφησε κάτω τον δίσκο και έφυγε, με μια σύντομη υπόκλιση.

«Δε το πιστεύω...» αναποδογύρισε τα μάτια του ο Βένγκριλ, όταν είδε τι ήταν το πρωινό τους.

Η Αάνθα γέλασε. Πολλά απ'τα πιάτα, μαζί με άλλα εξωτικά φρούτα, περιείχαν και κομμάτια θραμπ. «Σου είπα πως ήταν

ακίνδυνα,» του υπενθύμισε, βάζοντας τα δάχτυλα μπροστά στα χείλη της.

«Ωωω...» μούγκρισε ο Βένγκριλ. «Αρκεί που έχουμε κάτι για φαγητό.» Ανασηκώθηκε και άπλωσε το χέρι του, για πάρει έναν περιεργο πράσινο καρπό, κωνοειδούς σχήματος. «Τι είναι αυτό το υγρό;» ρώτησε, συνοφρυωμένος, κοιτώντας μέσα στην κανάτα που τους είχαν φέρει.

«Μη μου πεις ότι δεν έχεις ξαναπιεί καφέ;» εξεπλάγη η Αάνθα.

Ο Βένγκριλ ανασήκωσε τους ώμους, δαγκώνοντας τον καρπό στο χέρι του. Δεν ήταν ιδιαίτερα γλυκός, αλλά πολύ ζουμερός. «Όχι, δεν έχω ξαναπιεί...»

«Δοκίμασε,» τον παρότρυνε η Αάνθα, γεμίζοντας ένα ποτήρι με το ρόφημα που αποκάλεσε καφέ.

Ο Βένγκριλ ήπιε λίγο, και στράβωσε τη μούρη του. «Ουγκχ...» έκανε. «Πίνεις αυτό το πράγμα;»

Η Αάνθα βλεφάρισε, σα να της φαινόταν παράξενο που δεν του άρεσε. Ύστερα, έβαλε κι η ίδια καφέ στο ποτήρι της και ήπιε. Συνοφρυώθηκε, καταπίνοντας. «...Δεν έχουν βάλει καθόλου ζάχαρη μέσα...» Κι εκείνης η μούρη στράβωσε ελαφρώς. Αλλά ίσιωσε πάλι, όταν τα μάτια της έπεσαν πάνω σ'ένα κλειστό δοχείο. Σήκωσε, αμέσως, το καπάκι, λέγοντας: «Α, να! Ζάχαρη!» Πήρε λίγη ανάμεσα στον δείκτη και στον αντίχειρά της και την έριξε μέσα στο ποτήρι του Βένγκριλ, κουνώντας το λίγο κιόλας. «Πιες τώρα. Δοκίμασε!»

«Θες να με δολοφονήσεις;» απόρησε ο Βασιληάς, αλλά ήπιε. «Χμμ...» έκανε. «Πολύ καλύτερο έτσι... Ναι, πρέπει να το παραδεχτώ. Η ζάχαρη ήταν που του έλειπε. Πάντως, στο Σαραόλν δε γνωρίζουμε και πολλά από καφέ...»

«Υπανάπτυκτοι λαοί...» μουρμούρισε, κωμικά, η Αάνθα.

«Πρόσεχε πώς μιλάς για το Βασίλειό μου!» την προειδοποίησε, με χαριτολόγο διάθεση, ο Βένγκριλ, σείοντας το δάχτυλό του μπροστά της.

Η Αάνθα γέλασε, και ήπιε μια μεγάλη γουλιά απ'τον καφέ της, αφού πρόσθεσε ζάχαρη.

«Συγχώρεσέ με, αν μίλησα προσβλητικά,» είπε, «αλλά στο Βασίλειο του Ωκεανού γνωρίζουμε πολύ περισσότερα πράγματα, επειδή βρισκόμαστε στο κέντρο του κόσμου και μαθαίνουμε πώς ζουν και οι κάτοικοι της Βόρειας και οι κάτοικοι της Νότιας Γης.»

«Και θεωρείτε τους εαυτούς σας τόσο παντογνώστες, ε;» αποκρίθηκε, κάπως θυμωμένα, ο Βένγκριλ.

«Μην το λες έτσι,» μούτρωσε η Αάνθα. «Δεν θεωρούμε τους εαυτούς μας 'παντογνώστες'. υπάρχουν πολλά πράγματα ακόμα που δεν ξέρουμε.»

Ο Βένγκριλ αναποδογύρισε τα μάτια του. «Μετριοφροσύνη...»

«Μην κοροϊδεύεις!» είπε η Αάνθα, καθώς κι οι δυο τους έτρωγαν. «Πρέπει να παραδεχτείς πως, όταν βρίσκεσαι ανάμεσα σε τόσα βασίλεια, παίρνεις πολλά στοιχεία από όλα –και καλά και κακά. Το θέμα είναι να οικειοποιείσαι μόνο τα καλά και όχι τα κακά –πράγμα δύσκολο. Μην ξεχνάς, επίσης, ότι συνορεύουμε και με τη Νότια Μάγκραθμελ της Βόρειας Γης και με τη Μάγκραθμελ της Νότιας Γης,» του θύμισε. «Οπότε, κινδυνεύουμε πολύ.»

«Ότι κινδυνεύετε πολύ, το παραδέχομαι,» απάντησε ο Βένγκριλ. «Ότι είστε... μετριοφρονες, επίσης,» πρόσθεσε, μισογελώντας.

«Τώρα, εσύ πρόσεξε τα λόγια σου για το λαό μου, Βασιληά του Σαραόλν!» είπε, αυστηρά, η Αάνθα, δαγκώνοντας ένα κομμάτι θραμπ.

Ο Βένγκριλ μειδίασε.

Μετά, ο ίδιος φρουρός που είχε μπει την προηγούμενη φορά στη σκηνή μπήκε, πάλι, κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση. «Μεγαλειότατε. Μεγαλειοτάτη,» τους προσφώνησε. «Η Πριγκίπισσα Σούλτριθ επιθυμεί να σας μιλήσει.»

Ο Βένγκριλ κι η Αάνθα αλληλοκοιτάχτηκαν. Δεν περίμεναν να έρθει να τους δει η αδελφή του Πρίγκιπα-Διάδοχου Ρέημαρ.

«Ας περάσει,» είπε η Βασίλισσα του Ωκεανού.

Ο φρουρός έκανε ακόμα μια βαθιά υπόκλιση, και βγήκε, για να πάρει τη θέση του μια κοπέλα που θύμιζε στον Βένγκριλ την κόρη του, την Έρμελ. Μόνο που η Έρμελ ήταν ξανθιά, ενώ εκείνη ήταν μελαχρινή: είχε μαύρα, μακριά μαλλιά, που χύνονταν στους ώμους και στην πλάτη της, και σκούρο δέρμα. Παρότι νεαρή, σε ηλικία, τα μάτια της έμοιαζαν να κρύβουν μεγάλη σοφία. Και, παραδόξως, ήταν... καταγάλανα. Ήταν ντυμένη μ'ένα μπλε φόρεμα, με κόκκινα σιρίτια γύρω απ'τη λαιμόκοπή του, στις άκριες των μανικιών του και στον ποδόγυρο. Στο κεφάλι της φορούσε έναν ασημένιο φιλέ, κι απ'τ'αφτιά της κρέμονταν χρυσά σκουλαρίκια, με ρουμπίνια στο τέλος τους.

«Σας χαιρετώ, Μεγαλειότατε, Μεγαλειοτάτη,» είπε, κλίνοντας, ελαφρώς, το κεφάλι. «Είμαι η Πριγκίπισσα Σούλτριθ. Ο Πρίγκιπας Ρέηρμαρ, με τον οποίο μιλήσατε χτες, είναι αδελφός μου.»

«Χαιρόμαστε που σας γνωρίζουμε, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Πώς θα μπορούσαμε να σας εξυπηρετήσουμε;»

«Είναι, κατ'αρχήν, το πρωινό σας ικανοποιητικό;» ρώτησε η Σούλτριθ.

«Είναι το καλύτερο πρωινό που έχουμε φάει, εδώ και μέρες,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ.

«Χαίρομαι γι'αυτό, Μεγαλειότατε.» Η Σούλτριθ κάθισε οκλαδόν μπροστά τους. «Η αλήθεια είναι πως ήρθα, απλώς, για να σας γνωρίσω. Στην αρχή, δεν ήθελα να πιστέψω την ιστορία του Ρέηρμαρ, ότι έχουμε το Βασιλιά του Σαραόλν και τη Βασίλισσα του Ωκεανού στο στρατόπεδό μας. Αλλά, ύστερα, εκείνος μου εξήγησε πώς καταλήξατε εδώ. Πραγματικά, λυπάμαι για όλα όσα συμβαίνουν στα βασίλειά σας...»

«Φαίνεστε να επιθυμείτε να μας πείτε και κάτι περισσότερο, Υψηλοτάτη...» παρατήρησε η Αάνθα, κρίνοντας από την έκφραση του προσώπου της Πριγκίπισσας, το οποίο ήταν σφιγμένο.

«Ναι, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε η Σούλτριθ. «Θέλω να σας... ζητήσω κάτι...»

«Μιλήστε μας καθαρά, Υψηλοτάτη,» την προέτρεψε ο Βένγκριλ.
«Μη διστάζετε.»

«Όταν ξεμπερδέψετε με όλα τα προβλήματα στα βασίλειά σας,» είπε η Σούλτριθ, κομπιάζοντας λίγο, «θα μπορούσατε να μας βοηθήσετε να πολεμήσουμε τον Γελωτοποιό; Να κάνουμε μια συμμαχία, αν θέλετε.

»Ξέρω πως ο Ρήρμαρ ποτέ δε θα σας ζητούσε κάτι τέτοιο· είναι πολύ περήφανος, και δε θα ήθελε να σας φέρει σε δύσκολη θέση. Όχι πως εγώ θέλω,» πρόσθεσε, γρήγορα. «Όμως χρειαζόμαστε αυτή τη βοήθεια –απεγνωσμένα. Αλλιώς φοβάμαι πως το Κάρνεβολθ θα πέσει μπροστά στη δύναμη του Γελωτοποιού.»

Ο Βένγκριλ την κοίταζε, δίχως να μιλά και δίχως να κινείται, λες και ήταν άγαλμα. Ύστερα, είπε: «Θα έχετε τη βοήθεια του Σαραόλν. Αν μπορώ, όμως, να σας την προσφέρω, γιατί δεν έχω ιδέα πώς είναι τώρα τα πράγματα στο Βασίλειό μου.»

«Το δέχομαι αυτό, Μεγαλειότατε, και σας ευχαριστώ,» απάντησε η Σούλτριθ.

«Και τη δική μου βοήθεια θα έχετε, Υψηλοτάτη,» δήλωσε η Αάνθα. «Αρκεί κι εγώ να είμαι σε θέση να σας την προσφέρω. Τούτοι είναι δύσκολοι καιροί για όλους μας.»

«Σας ευχαριστώ και σας, Μεγαλειοτάτη,» είπε η Σούλτριθ. «Δε θα ξεχάσω την προθυμία σας. Και... άλλο ένα πράγμα θα ήθελα να σας ζητήσω. Αν είναι δυνατόν, μην αναφέρετε στον Ρήρμαρ ότι ήρθα να σας βρω γι' αυτό το ζήτημα.»

«Εντάξει. Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα,» τη διαβεβαίωσε η Αάνθα. «Το μυστικό σου είναι ασφαλές.» Έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Βένγκριλ, που έγενε καταφατικά, με το κεφάλι.

«Ωραία,» είπε η Σούλτριθ. «Σας ευχαριστώ ξανά.»

«Αφού εσύ μας ζήτησες μια χάρη, να σου ζητήσω κι εγώ μία;» ρώτησε ο Βένγκριλ. «Μου επιτρέπεις να σου μιλώ στον ενικό, έτσι;»

«Φυσικά, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε η Σούλτριθ, «και στα δύο ερωτήματά σας.»

«Λοιπόν,» είπε ο Βένγκριλ. «Ο αδελφός σου, ο Πρίγκιπας Ρήρημαρ, μας ανέφερε ότι έχεις κάποιες αξιοσημείωτες, μαγικές δυνάμεις...»

«Είναι αλήθεια, Βασιληά μου,» παραδέχτηκε η Σούλτριθ. «Έχω ακόμα πολλά να μάθω, αλλά προσπαθώ,» πρόσθεσε, μετριοφρόνως. «Και οι δυνάμεις μου δε φτάνουν, ούτε κατά διάνοια, εκείνες του Γελωτοποιού, δυστυχώς...»

«Μπορείς να εξηγήσεις τα όνειρα;» θέλησε να μάθει ο Βένγκριλ, και η Αάνθα συνοφρυώθηκε.

«Τα όνειρα;» απόρησε η Σούλτριθ. «Ίσως... Μερικές φορές. Κυρίως όταν αυτά είναι σταλμένα απ'τα Πνεύματα.»

«Σταλμένα απ'τα Πνεύματα; Τι εννοείς;» έκανε ο Βένγκριλ.

«Τα Πνεύματα στέλνουν όνειρα, κάποιες φορές, Μεγαλειότατε. Αλλά όχι σε όλους τους ανθρώπους. Επιλέγουν. Και γιατί επιλέγουν αυτόν που επιλέγουν, είναι άγνωστο –τουλάχιστον, σε μένα.»

«Μπορεί τα όνειρά σου να είναι σταλμένα απ'τα Πνεύματα;» στράφηκε η Αάνθα στον Βασιληά του Σαραόλν.

«Δεν ξέρω,» απάντησε εκείνος. «Η Υψηλοτάτη θα μου πει.

»Να σου διηγηθώ τα όνειρά μου;» ρώτησε τη Σούλτριθ.

«Παρακαλώ, Μεγαλειότατε,» τον προέτρεψε η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ. «Είναι το λιγότερο που μπορώ να κάνω για σας.»

Οπότε, ο Βένγκριλ τής μίλησε για τα όνειρά του.

Η Σούλτριθ συλλογίστηκε το όλο θέμα κάμποσες φορές, προτού αποκριθεί: «Πιθανώς να είναι σταλμένα από τα Πνεύματα,» κατέληξε. «Δεν είμαι βέβαιη, αλλά, αφού συνδέονται τόσο με το Βασίλειό σας, δεν αποκλείεται κιόλας. Τα Πνεύματα μπορούν να δείχνουν το μέλλον, το παρελθόν ή το παρόν. Ή,» τόνισε, «ένα πιθανό μέλλον, παρελθόν ή παρόν.»

«Θες να πεις πως... τα πράγματα που μου παρουσιάζουν ίσως να είναι αληθινά, ίσως και ψεύτικα;»

Η Σούλτριθ ένευσε. «Κάπως έτσι, Μεγαλειότατε. Αλλά όχι ακριβώς. Επί παραδείγματι, αν σας παρουσιάζουν ένα αλλαγμένο παρόν, αυτό μπορεί να είχε συμβεί, αν είχατε κάνει κάποια πράγματα

διαφορετικά. Δεν ξέρω αν με καταλαβαίνετε... Μιλάμε για κάποιου είδους εναλλακτικές πραγματικότητες.»

Ο Βένγκριλ κούνησε το κεφάλι του, μπερδεμένος. «Η αλήθεια είναι πως δε σε καταλαβαίνω απολύτως... Όμως μου αρκεί πως ό,τι είδα μπορεί να *μη* συμβαίνει, ή μπορεί να *μη* συμβεί. Γιατί τίποτα απ'όσα μου έδειξαν τα Πνεύματα δεν ήταν καλό.»

«Κατανοώ την ανησυχία σας, Μεγαλειότατε,» είπε η Σούλτριθ. «Κι εγώ έτσι θα αισθανόμουν, αν έβλεπα τέτοια πράγματα για την πατρίδα μου και για τους ανθρώπους που αγαπώ.»

Ο Βένγκριλ φάνηκε να δυσανασχετεί. «...Υπάρχει κάποιος τρόπος, Υψηλοτάτη, για να δω το μέλλον;»

Η Σούλτριθ έσφιξε τα χείλη της, κουνώντας το κεφάλι πέρα-δώθε. «Φοβάμαι πως όχι, Μεγαλειότατε... Αυτό που μπορεί να γίνει είναι να εντοπίσει κάποιος πού θα βρίσκεται κάποιος άλλος, μετά από ένα ορισμένο χρονικό διάστημα. Όμως είναι πολύ επικίνδυνο για τον Πνευματιστή που επιχειρεί κάτι τέτοιο· ίσως να τρελαθεί. Επίσης, αν ο 'κάποιος άλλος' μάθει ότι ο Πνευματιστής είδε πως θα βρεθεί εκεί –σε έναν οποιοδήποτε τόπο–, ύστερα από ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, έχει τη δυνατότητα ν'αλλάξει την πορεία του, και να δράσει κάπως αλλιώς· οπότε η πρόβλεψη είναι άχρηστη...»

Η Αάνθα παρακολουθούσε με ενδιαφέρον τα λόγια της Πριγκίπισσας, γιατί κι η ίδια είχε μελετήσει ορισμένα πράγματα σχετικά με τα Πνεύματα, όταν ήταν μικρή. Όμως βαριόταν εύκολα τις μελέτες, και έτσι δεν είχε εμβαθύνει. Γενικά, γνώριζε μόνο πώς να ελέγχει τα Πνεύματα του Νερού.

Ο Βένγκριλ δεν έμοιαζε να καταλαβαίνει και πολλά απ'όσα έλεγε η Σούλτριθ· ποτέ του δεν είχε ασχοληθεί με μαγείες και τέτοια παράξενα πράγματα... Αλλά πάντα έπεφτε πάνω σε γυναίκες που επικοινωνούσαν με τα Πνεύματα, συνειδητοποίησε. Και στο νου του ήρθε η μάγισσα Χόλκραντ –την οποία, πάραυτα, έβγαλε απ'τη σκέψη του. *Περασμένα-ξεχασμένα*, συλλογίστηκε, θυμωμένος με τον εαυτό του.

«Δε νομίζω να σας βοήθησα πολύ, έτσι;» κατέληξε η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ.

«Μπορείς να υποθέσεις ποια ήταν εκείνη η τρομαχτικά όμορφη παρουσία που είδα στα ερείπια;» τη ρώτησε ο Βένγκριλ.

Η Σούλτριθ πήρε μια έκφραση άγνοιας. «Δυστυχώς, όχι, Βασιληά μου... Ίσως να ήταν συμβολική. Όμως δεν ξέρω τι συμβόλιζε. Πιθανώς, εσείς να γνωρίζετε καλύτερα από μένα. Μπορεί το εν λόγω άτομο να σας είναι οικείο, μάλιστα...»

Ο Βένγκριλ έτριψε τα γένια του, αναλογιζόμενος όλους τους κοντινούς του ανθρώπους. «Όχι, δεν πιστεύω,» είπε, τελικά.

«Πάντως, θα σας συμβούλευα να προσέχετε, όταν επιστρέψετε στο Βασίλειό σας, Μεγαλειότητα,» τον προειδοποίησε η Σούλτριθ –«να προσέχετε πολύ. Γιατί, ακόμα κι αν τα Πνεύματα έχουν πέσει έξω σε πολλές απ' τις προοικονομίες τους, σίγουρα, δε θάχουν πέσει έξω σε όλες. Και όλα όσα σας έδειξαν ήταν άσχημα...»

«Ναι,» συμφώνησε ο Βένγκριλ. «Θα λάβω υπόψη μου τη συμβουλή σου, Υψηλοτάτη.»

Η Σούλτριθ σηκώθηκε όρθια. «Να σας αφήνω τώρα.»

«Μήπως θα μπορούσες να προστάξεις να μας φέρουν ρούχα;» ρώτησε η Αάνθα. «Ταξιδιωτικά ρούχα –και προμήθειες, και λίγα χρήματα. Γιατί, σύντομα, θα φύγουμε απο δώ, κατευθυνόμενοι στο Βασίλειο του Ωκεανού.» Κοίταξε τον Βένγκριλ. «Έτσι;» Εκείνος κατένευσε.

«Ευχαρίστως να σας εφοδιάσουμε μ'όλ'αυτά,» αποκρίθηκε η Σούλτριθ. «Όμως θα σας συμβούλευα να ξεκουραστείτε λίγο ακόμα, για ν'αναρρώσετε.»

«Θ'αναρρώσουμε στο δρόμο,» εξήγησε η Αάνθα. «Βιαζόμαστε.»

«Όπως επιθυμείτε,» απάντησε η Σούλτριθ, και έφυγε απ'τη σκηνή.

«Άσχημα πράγματα θάχουν συμβεί στο Σαραόλν, σίγουρα...» είπε ο Βένγκριλ, όταν ήταν μόνος με τη Βασίλισσα του Ωκεανού, και δάγκωσε ένα κομμάτι θραμπ.

Η Αάνθα έσφιξε το χέρι του, μέσα στο δικό της. «Βένγκριλ, θα σε βοηθήσω!» υποσχέθηκε· η φωνή της ήταν έντονη. «Μόλις καθίσω στο θρόνο μου, θα σε βοηθήσω. Θα έρθω μαζί σου στο Σαρ—»

«Όχι, Αάνθα!» πετάχτηκε εκείνος. «Δε μπορείς να έρθεις μαζί μου στο Σαραόλν. Όχι με τη Δή—»

«Βένγκριλ. Θα έρθω —θα είμαι δίπλα σου όποτε με έχεις ανάγκη. Και δε χρειάζομαι καμια συμμαχία γι' αυτό. Αυτή είναι η υπογραφή μου.» Τύλιξε το χέρι της πίσω απ' το λαιμό του και τον φίλησε, παθιασμένα. «Μου αρκεί ότι σ' αγαπώ.»

Ο μονάρχης απ' τη Βόρεια Γη ξεφύσησε. «Γιατί κάτι μου λέει ότι θα έχουμε μπελάδες;...» έθεσε το ερώτημα.

«Ό,τι κι αν σ' το λέει αυτό —κάνει λάθος,» τόνισε η Βασίλισσα του Ωκεανού. Γλίστρησε απ' την κουβέρτα της μέσα στην κουβέρτα του Βασιλιά του Σαραόλν, ξανακολλώντας τα χείλη της πάνω στα χείλη του, αλλά με περισσότερη δύναμη, ενώ το γυμνό της κορμί άγγιζε το δικό του.

«Αάνθα —σε παρακαλώ!» είπε ο Βένγκριλ, απομακρύνοντάς την, με τα χέρια του στους ώμους της.

«Σ' αγαπώ.» Η Βασίλισσα του Ωκεανού, χάιδεψε το μάγουλό του. «Κι εσύ μ' αγαπάς. Το βλέπω στα μάτια σου —όπως είδα ότι δεν αγαπάς την Δήνκα. Δεν της χρωστάς τίποτα, Βένγκριλ —και, τώρα, δεν είναι δω.» Χώθηκε μέσα στην αγκαλιά του Βασιλιά, κι εκείνος δεν κατάλαβε για πότε, πάλι, βρέθηκε κολλημένη πάνω του, τυλίγοντας τα χέρια της γύρω του και φιλώντας, λαίμαργα, τα χείλη του.

Τώρα, πια, δε μπορούσε ν' αντισταθεί: της ανταπέδωσε τα φιλιά, ακόμα πιο λαίμαργα, σφίγγοντάς τη κοντά του, καθώς στριφογύριζε μαζί της μέσα στην κουβέρτα.

** ** *

«Πέρασα να δω πώς είστε,» είπε ο Πρίγκιπας Ρέηρμαρ, όταν μπήκε στη σκηνή του Βένγκριλ και της Αάνθα, ενώ εκείνοι έπαιρναν το μεσημεριανό τους. Η Βασίλισσα του Ωκεανού είχε εξηγήσει στο Βασιλιά του Σαραόλν ότι ήταν ψητό φίδι, κι εκείνος παραλίγο να ξεράσει, αλλά, τελικά, συγκράτησε τον εαυτό του.

«Καλοσύνη σου, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε ο μονάρχης απ'τη Βόρεια Γη.

Ο Ρέηρμαρ κάθισε οκλαδόν, όπως και την προηγούμενη φορά. «Η Σούλτριθ μού είπε πως σχεδιάζετε να φύγετε συντόμως. Είναι αλήθεια;»

«Ναι, Υψηλότητα,» τον διαβεβαίωσε η Αάνθα. «Βρισκόμαστε σε μεγάλη σπουδή, βλέπεις.»

«Δε θα προσπαθήσω να σας μεταπείσω,» είπε ο Ρέηρμαρ. «πάντως, να ξέρετε πως είστε ευπρόσδεκτοι εδώ, να μείνετε όσο επιθυμείτε. Βέβαια, ίσως και να μην θέλετε, με την απειλή του Γελωτοποιού, συνεχώς, απ'τα νότια. Το Κάρνεβολθ, δυστυχώς, έχει γίνει ένα επικίνδυνο μέρος...»

«Δεν είναι καθόλου αυτό που μας διώχνει, Πρίγκιπά μου,» δήλωσε ο Βένγκριλ. «Ίσα-ίσα, που, αν ήταν δυνατόν, θα σας βοηθούσαμε. Όμως πρέπει να βιαστούμε, αλλιώς ο Πόνκιμ θα καταστρέψει το Σαραόλν, και ο Κράντμον, αναμφίβολα, θα κάνει μεγάλο κακό στο Βασίλειο του Ωκεανού.»

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε ο Ρέηρμαρ, σα να σκεφτόταν αν έπρεπε να πει κάτι ή όχι.

Ο Βένγκριλ ήταν βέβαιος πως συλλογιζόταν αν θα ήταν σωστό να τους πρότεινε να συμμαχήσουν, για να καταπολεμηθεί ο Γελωτοποιός.

«Πρίγκιπά μου,» είπε ο Βασιλιάς του Σαραόλν, «πρέπει να υπάρχει κάποιος τρόπος να σε ξεπληρώσουμε για το καλό που μας έκανες. Μας έσωσες τις ζωές.»

«Ήδη με έχετε ξεπληρώσει, σκοτώνοντας το παραμορφωμένο τσακάλι του Γελωτοποιού,» απάντησε ο Ρέηρμαρ, αλλά, πάλι, έμοιαζε να ήθελε να προσθέσει και κάτι άλλο.

«Ξέρεις...» συνέχισε ο Βένγκριλ, «συζητούσαμε, εγώ κι η Αάνθα, σχετικά με το πώς μπορούμε να σας βοηθήσουμε να αντιμετωπίσετε τον Γελωτοποιό...»

Ο Ρέηρμαρ κούνησε το κεφάλι του. «Έχετε τα δικά σας προβλήματα· δε θα ήταν σωστό να σας ζητήσω κάτι τέτοιο.»

«Μα δε μας το ζητάς,» διόρθωσε η Αάνθα. «Σου προσφέρουμε τη βοήθειά μας. Θα στείλουμε στρατό εδώ, όταν είμαστε σίγουροι πως τα βασίλειά μας είναι ασφαλή από άμεσους κινδύνους.»

Ο Ρέηρμαρ φάνηκε σφιγμένος, σκεπτικός. «Μόνο, όμως, όταν είστε βέβαιοι για την ασφάλεια των βασιλείων σας,» τόνισε. «Δε θέλω να σας προξενήσω πιο πολλά προβλήματα απ' όσα ήδη έχετε.»

«Δε χρειάζεται ν' ανησυχείς γι' αυτό,» τον διαβεβαίωσε ο Βένγκριλ. «Δε θάκανα ποτέ κάτι για να βλάψω τους υπηκόους του Σαραόλν, ούτε η Αάνθα για να βλάψει τους υπηκόους του Βασιλείου του Ωκεανού.»

«Αν είναι έτσι,» είπε ο Ρέηρμαρ, «ίσως θα μπορούσαμε να υπογράψουμε κάποια συμμαχία. Άμα μας βοηθήσετε να ξεφορτωθούμε το Γελωτοποιό, θα σας είμαστε υποχρεωμένοι, αιώνια.»

Ο Βένγκριλ τού έδωσε το δεξί του χέρι· ο Πρίγκιπας το έσφιξε, και η Αάνθα έβαλε το δικό της χέρι πάνω στις σφιγμένες τους γροθιές.

«Θα έχετε σύντομα τις προμήθειες, τα χρήματα και τα ρούχα που επιθυμείτε,» τους διαβεβαίωσε και τους δυο ο Ρέηρμαρ. Σηκώθηκε όρθιος και έφυγε απ' τη σκηνή τους.

«Εκλεισε κι αυτό το ζήτημα,» είπε ο Βένγκριλ.

Η Αάνθα μειδίασε. «Το χειρίστηκες πολύ διπλωματικά,» παραδέχτηκε. «Για μια στιγμή, φοβήθηκα ότι, ίσως, πρόδιδες την Πριγκίπισσα Σούλτριθ –μόνο για μια στιγμή, όμως.» Τεντώθηκε και φίλησε τα χείλη του.

«Σ' ευχαριστώ, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Ελπίζω μόνο να καταφέρουμε, όντως, να σώσουμε τα βασίλειά μας, ώστε να μπορούμε να βοηθήσουμε τον Πρίγκιπα Ρέηρμαρ και το Κάρνεβολθ. Αλλιώς εμείς θα είμαστε αυτοί που θα χρειαζόμαστε βοήθεια...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7^ο Ο Γελωτοποιός

Το απόγευμα, υπηρέτες έφεραν τις προμήθειες και τα ταξιδιωτικά ρούχα που είχαν ζητήσει ο Βένγκριλ και η Αάνθα στη σκηνή τους. Έκαναν μικρές υποκλίσεις με τα κεφάλια τους κι έφυγαν.

«Ο Πρίγκιπας Ρέηρμαρ είναι πολύ γενναιόδωρος,» παρατήρησε η Βασίλισσα του Ωκεανού, σηκώνοντας ένα της φρύδι, καθώς κοίταζε τους δύο σάκους με τα ενδύματα και τους άλλους δύο με τις προμήθειες –ήταν μεγάλοι σάκοι.

«Πράγματι,» συμφώνησε ο Μονάρχης του Σαραόλν, τραβώντας τον έναν απ'τους σάκους και ανοίγοντάς τον. «Κοίτα εδώ!... Είναι περισσότερα απ'όσα μπορούμε να κουβαλήσουμε!...» Έβγαλε από μέσα ένα πράσινο παντελόνι, ένα μπλε παντελόνι, μια φαρδιά, λευκή πουκαμίσια, μια βιολετί φούστα, μπότες, παπούτσια... «Νομίζω πως... το παράκανε, κάπως... Τι λες, Αάνθα;»

«Ίσως να μας τα πρόσφερε όλ'αυτά για να επιλέξουμε ελεύθερα,» αποκρίθηκε εκείνη, μορφάζοντας αδιάφορα.

Ο Βένγκριλ έβαλε, πάλι, μέσα τα ενδύματα και τη ρώτησε, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα: «Πότε θα φύγουμε, Αάνθα;»

Η Βασίλισσα έσμιξε τα χείλη της. «Πότε πιστεύεις εσύ πως θα είσαι καλύτερα;»

Ο Βένγκριλ μειδίασε. «Πότε πιστεύεις εσύ πώς θα είσαι καλύτερα;» αντέστρεψε το ερώτημα.

«Εγώ καλά είμαι,» κόμπιασε η Αάνθα. «Εσύ έλεγα, μήπως...»

«Έτσι δε θα βγάλουμε άκρη,» συμπέρανε ο Βένγκριλ, συνεχίζοντας να μειδιά. «Ο ένας θα προτείνει να μείνουμε λίγο παραπάνω, για γίνει καλά ο άλλος, και—»

«Εντάξει,» τον διέκοψε η Αάνθα. «Ας φύγουμε μεθαύριο το πρωί. Ή, αύριο;... Αισθάνεσαι αρκετά καλά για να φύγουμε αύριο, Βένγκριλ;»

Ο Βασιληάς του Σαραόλν ανασήκωσε τους ώμους του. «Ναι, γιατί όχι;»

«Δεν πιστεύω να μου λες ψέματα!» έκανε η Αάνθα.

Ο Βένγκριλ γέλασε. «Όχι! Γιατί να πω ψέματα;»

«Γιατί νοιάζεσαι πολύ για το Βασίλειό σου, ενώ λίγο για τον εαυτό σου,» είπε κατηγορηματικά η Αάνθα.

«Ίσως...» παραδέχτηκε, μελαγχολικά, εκείνος κατεβάζοντας το βλέμμα του. Ύστερα, το σήκωσε απότομα. «Αλλά δε μ'αρέσει να μου το θυμίζουν, πολύξερη Βασίλισσα του Ωκεανού!» μούγκρισε, και αρπάζοντάς την απ'τους ώμους τής έκλεισε το στόμα, μ'ένα φιλή μεγάλης διάρκειας.

Η Αάνθα τύλιξε τα χέρια της πίσω απ'το λαιμό του. «Άλλη μια φορά, πριν φύγουμε;...» του ψιθύρισε στο δεξί αφτί, μασουλώντας το λοβό του.

«Α!» έκανε ο Βένγκριλ. «Μη δαγκώνεις!...» Έμπλεξε τα δάχτυλά του στα μαλλιά της και την τράβηξε απ'τη μέση μέσα στη δική του κουβέρτα. «Όταν η Δήνκα μάθει γι'αυτό —αν μάθει γι'αυτό—, θα έχω άσχημα ξεμπερδέματα,» είπε, φιλώντας το λαιμό της Βασίλισσας του Ωκεανού —«γιαυτό κιόλας δε θα το μάθει!» Κοίταξε την Αάνθα στα πράσινα της μάτια· αισθανόταν να χάνεται μέσα τους. «Δε πιστεύω να της πεις τίποτα...!»

«Μη γίνεσαι παιδί!» στράβωσε τα χείλη της εκείνη. «Φυσικά και δε θα της πω τίποτα. Αλλά θα έρθω στο Σαραόλν να σε βοηθήσω.»

«Δεν ξέρεις τι προβλήματα μπορεί να έχεις στο Βασίλειο του Ωκεανού,» της θύμισε ο Βένγκριλ.

«Το μόνο πρόβλημά μου εκεί είναι ο Κράντμον!» σφύριξε η Αάνθα, και τα πράσινά της μάτια, τώρα, πετούσαν οργισμένες φωτιές. «Θα τον ξεφορτωθώ γρήγορα –και, μετά, θα έρθω μαζί σου, στο Σαραόλν. Γιατί, αν, πράγματι, έχει συμβεί κάτι κακό εκεί, αναμφίβολα, θα έχεις ανάγκη τη βοήθειά μου –και δε θέλω διαφωνίες,» έβαλε το δάχτυλό της στα χείλη του, προτού εκείνος μιλήσει.

Ο Βένγκριλ τής φίλησε το χέρι, και τύλιξε τα μπράτσα του γύρω της, κολλώντας το γυμνό του κορμί πάνω στο δικό της. «Σ’αγαπώ, Αάνθα!...»

Τα σκεπάσματα, πάλι, τους κατάπιαν, καθώς στριφογύριζαν μέσα τους....

** ** *

«Θέσεις μάχης! Θέσεις μάχης!»

«Βιαστείτε!»

«Τοξότες βάλετε!»

Και βέλη ακούστηκαν να ελευθερώνονται απ’τις χορδές τόξων.

Ο Βένγκριλ κι η Αάνθα πετάχτηκαν πάνω, ξυπνώντας απότομα.

«Μα τα Πνεύματα!» αναφώνησε ο Βασιλιάς του Σαραόλν. «Τι τρέχει;»

«Κάτι μου λέει πως οι δυνάμεις του Γελωτοποιού επιτίθενται σ’ετούτο το Πνευματοχτυπημένο στρατόπεδο,» υπέθεσε η Βασίλισσα του Ωκεανού, και βγήκε, βιαστικά, απ’την κουβέρτα, ολόγυμνη. Αμέσως, άρχισε να ντύνεται, με τα ρούχα που τους είχε φέρει ο Πρίγκιπας Ρήρημαρ.

Ο Βένγκριλ καθόταν και την κοίταζε, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του.

«Μη με βλέπεις έτσι, λες και έχω φυτρώσει κέρατα ή καταπίνω φωτιές!» είπε η Αάνθα. «Σήκω και ντύσου κι εσύ!»

Ο Βένγκριλ γέλασε, κουνώντας το κεφάλι του. Έπειτα, έκανε όπως πρότεινε η Βασίλισσα του Ωκεανού, όσο γρηγορότερα μπορούσε. Οπότε, τώρα, φορούσε μια πράσινη τουνίκα, που έπεφτε ως τους μηρούς, ένα μαύρο παντελόνι, καφέ μπότες, και ομόχρωμα γάντια· στη μέση του ήταν μια μελανή ζώνη.

Η Αάνθα ήταν ντυμένη με μια τουνίκα, μπλε χρώματος, με ψηλό κολάρο, ένα λευκό, κολλητό παντελόνι, και μαύρες μπότες, που έφταναν πάνω απ'τα γόνατα. Και σ'αυτής τη μέση κουλουριαζόταν μια μελανή ζώνη. Τα πορφυρά της μαλλιά ήταν ανακατεμένα, αλλά δεν έκανε καμία κίνηση για να τα φτιάξει.

Μετά απ'τις πρώτες κραυγές, κι άλλες είχαν αντηχήσει, και ακόμα περισσότερα βέλη είχαν ακουστεί να φεύγουν από τόξα, μαζί με φασαρία από τη συγκέντρωση στρατιωτών και τον ήχο των όπλων που τραβιόνταν από θηκάρια. Όμως δεν υπήρχε καμία ένδειξη ότι κοντινή μάχη είχε ξεκινήσει.

Ο Βένγκριλ παραμέρισε το ύφασμα της σκηνής και βγήκε, ακολουθούμενος απ'την Αάνθα. Το πρώτο πράγμα που είδαν ήταν πολλούς στρατιώτες –άντρες και γυναίκες– συναγμένους, με οδοντωτά γιαταγάνια και δόρατα στα χέρια, καθώς και ασπίδες. Πίσω τους βρίσκονταν άλλοι, φέροντας μακριά τόξα και εκτοξεύοντας βέλη, τα οποία διέγραφαν ημικύκλια στον αέρα, προτού πέσουν... Μέσα στη νύχτα, ο Βασιλιάς του Σαραόλν και η Βασίλισσα του Ωκεανού ξεχώριζαν μια μεγάλη ορδή να έρχεται από τα νότια, κρατώντας δαυλούς. Δεν υπήρχε τίποτα που να τους εμποδίζει την όραση: η πεδιάδα όπου βρίσκονταν ήταν παντελώς άγονη, γεμάτη βράχια και ξερόχορτα. Στα δυτικά υψώνονταν βουνά· κι οι δυο τους υπέθεταν πως ήταν τα ξεροβούνια, τα οποία είχαν περάσει, για να έρθουν εδώ.

«Μεγαλειότατε,» είπε ο ένας απ'τους δυο φρουρούς που βρίσκονταν στην είσοδο της σκηνής τους. «Καλύτερα να μείνετε μέσα. Θα είναι περισσότερο ασφαλές.»

«Ασφαλές!» έκανε ο Βένγκριλ. «Αν αυτό το φουσάτο»—έδειξε στον ορίζοντα—«φτάσει εδώ; Μάλλον, όχι, φίλε μου. Τώρα, δώστε μου ένα σπαθί, για να πολεμήσω!»

«Μεγαλειότατε...»

«Είπα —δώστε μου ένα σπαθί!» πρόσταξε ο Βασιληάς του Σαραόλν. «Και ένα στην Αάνθα.»

Οι φύλακες έβγαλαν, βιαστικά, τα γιαταγάνια απ' τις ζώνες τους και τους τα έδωσαν.

Ο Βένγκριλ κοίταξε το όπλο καλά-καλά. *Αυτό το πράγμα είναι για θέρισμα!* συλλογίστηκε. *Όχι για πόλεμο!* «Δεν χρησιμοποιούμε τέτοιου είδους όπλο στο Σαραόλν, αλλά μου κάνει...» ξεφύσησε.

«Μας συγχωρείτε, Μεγαλειότατε!» έκανε ο φρουρός. «Ξεχαστήκαμε. Δώστε το μου· θα το αλλάξω μ'ένα ξίφος. Μα φυσικά!... Θα ψάξω και θα σας βρω! Και για τη Μεγαλειότηάτη. Απλά, νομίζαμε ότι... Δεν ξέραμε πως...»

«Μα τι θες να πεις, τέλος πάντων, άνθρωπέ μου;» μούγκρισε ο Βένγκριλ. «Δε σε καταλαβαίνω.»

«Μόνο όσοι έχουν ευγενική καταγωγή χρησιμοποιούν ξίφη εδώ, στο Κάρνεβολθ, Μεγαλειότατε· οι άλλοι χρησιμοποιούμε δόρατα και γιαταγάνια. Μας συγχωρείτε, αν σας προσβάλαμε, δίνοντάς σας τα όπλα μας. Εμείς—»

«Δεν προσβλήθηκα,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, διακόπτοντάς τον. «Στο Σαραόλν χειριζόμαστε ό,τι όπλο νομίζουμε πως βολεύει τον καθένα καλύτερα. Δεν έχουμε τέτοιους ενδοιασμούς.»

«Εγώ θα προτιμούσα ένα δόρυ,» είπε η Αάνθα στους φύλακες. «Στο Βασίλειο του Ωκεανού χρησιμοποιούμε δόρατα συνήθως, και γνωρίζω αρτιότερα τη χρήση τους.»

«Βεβαίως, Μεγαλειότηάτη.» Ο φρουρός τής έδωσε το κοντάρι του, ενώ εκείνη του επέστρεφε το γιαταγάνι. Ύστερα, πρόσθεσε: «Ας

ελπίσουμε, όμως, πως δε θα υπάρξει ανάγκη για μάχη σώμα με σώμα. Αν και συχνά υπάρχει, τον τελευταίο καιρό. Και δυσκολευόμαστε να κάνουμε τους πολεμιστές του Γελωτοποιού να υποχωρήσουν... Ειδικά αυτοί οι *Χάλμοργκ*... Τα Πνεύματα να μας φυλάνε από δαύτους!...»

«Ποιοι είναι οι... *Χάλμοργκ*;» θέλησε να μάθει η Αάνθα. Ο Βένγκριλ συμπέρανε ότι κρατούσε το δόρυ με περισσότερη άνεση απ'ό,τι το γιαταγάνι. Είχε διαπιστώσει πως του άρεσε να παρατηρεί πράγματα επάνω της: πώς φερόταν, ανάλογα με την κατάσταση, τι την έκανε να γελά, τι σήμαιναν οι διάφορες εκφράσεις στο πρόσωπό της.

«Οι *Χάλμοργκ*, Μεγαλειοτάτη, είναι στρατιώτες του Γελωτοποιού, μαγεμένοι! Δε νιώθουν πόνο. Αγωνίζονται μέχρι να πεθάνουν.»

Η Βασίλισσα του Ωκεανού σκέφτηκε πως αυτοί πρέπει να ήταν για τους οποίους είχε μιλήσει σ'εκείνη και τον Βένγκριλ ο Πρίγκιπας Ρέηρμαρ.

Η ορδή του Γελωτοποιού ολοένα και μεγάλωνε στον ορίζοντα· οι φωτιές των δαυλών πλησίαζαν το στρατόπεδο του Κάρνεβολθ. Και το φουσάτο δεν έμοιαζε να πτοείται από τα βέλη που έπεφταν βροχή προς το μέρος του. Ο Βένγκριλ δε μπορούσε να πει πόσα από δαύτα πετύχαιναν το στόχο τους και πόσα όχι· υπέθετε πως περισσότερο για εκφοβισμό έριχναν οι πολεμιστές του Πρίγκιπα, γιατί, μέσα στο σκοτάδι, σίγουρα, δεν ήταν εύκολο κανείς να σημαδεύει· επιπλέον, ο εχθρικός στρατός βρισκόταν ακόμα αρκετά μακριά.

Ύστερα, με μια ξαφνική πολεμική κραυγή, η ορδή εφόρμησε, τρέχοντας μανιασμένα προς το στρατόπεδο, ενώ όπλα υψώνονταν στον αέρα. Αλλά δεν άστραφταν ιδιαίτερα, γιατί μόνο το ένα απ'τα φεγγάρια του Άρμπεναρκ ήταν φανερό απόψε, κι αυτό στο ένα τρίτο του.

«Τελικά, θα έχουμε γερή μάχη...» κατέληξε ο φρουρός της σκηνής, μισομουρμουρίζοντας, κάτω απ'την ανάσα του.

Ο Βένγκκριλ έσφιξε τη λαβή του γιαταγανιού του στο χέρι· η Αάνθα έθεσε το δόρυ αμυντικά εμπρός της, βαστώντας το με τις δυο γροθιές.

Ο στρατός του Γελοτοποιού εφορμούσε στο στρατόπεδο του Πρίγκιπα Ρήνμαρ, ενώ βέλη έπεφταν καταπάνω του, καθώς οι τοξότες έβαλαν, όσο πιο ατάραχοι μπορούσαν. Με έναν ξαφνικό ήχο σαν βροντή, οι δύο αντίπαλοι συναντήθηκαν, και λεπίδες ακούστηκαν να χτυπούν πάνω σε λεπίδες, ή σε δερματοδεμένες ασπίδες.

«Περιμένετε εδώ, Μεγαλειότατε, Μεγαλειοτάτη,» είπε ο φρουρός στον Βένγκριλ και στην Αάνθα. «Θα είμαστε στο πλευρό σας, αν φτάσουν οι εχθροί ως τη σκηνή.»

«Ξέχνα το!» μούγκρισε ο Βασιληάς του Σαραόλν. «Πάω να βοηθήσω!» Και έτρεξε προς τη μάχη.

«Βένγκριλ! Έρχομαι μαζί σου!» φώναξε πίσω του η Αάνθα, τρέχοντας κι εκείνη. Ο φρουρός έκανε να την πιάσει απ' το μπράτσο, αλλά η Βασίλισσα ξεγλίστρησε απ' τη λαβή του, με μια βίαιη κίνηση. «Άφησέ με, μα τον Ωκεανό!» Και ακολούθησε τον Μονάρχη του Σαραόλν.

Οι φύλακες, με τη σειρά τους, ακολούθησαν τους δυο μονάρχες, γιατί πίστευαν πως δουλειά τους ήταν να τους προστατεύουν.

Ο Βένγκριλ βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο μ'έναν πολεμιστή που έφερε δύο δίκωπα πελέκια και φορούσε διχτυωτή πανοπλία, πάνω από μια μαύρη κελεμπία. Το κράνος του ήταν αρκετά μεγάλο, ατσάλινο και είχε οριζόντιες ράβδους μπροστά στο πρόσωπό του. Ο άντρας γρύλιζε μανιασμένα, σαν αγριεμένο θηρίο, καθώς πετσόκοβε μια πολεμίστρια του Ρέημμαρ και ποδοπατούσε το πτώμα της.

Ο Βασιληάς του Σαραόλν στάθηκε στο διάβα του μαχητή του Γελωτοποιού, μισοϋψώνοντας το γιαταγάνι του, και έτοιμος να δεχτεί την επίθεσή του.

«Γρρραααααααααααα!» Η κραυγή εκείνου ήταν, πραγματικά, θηριώδης· έμοιαζε, όντως, με μανιασμένο θηρίο! Χίμησε στον Βένγκριλ

στριφογυρίζοντας τα τσεκούρια στα χέρια του, λες και ήταν πούπουλα.

Ο Βασιλιάς απέκρουσε πρώτα το ένα και ύστερα το άλλο, πισωπατώντας. Σφίγγοντας το πρόσωπό του, σπάθισε ευθύγραμμα, και πέτυχε τον αντίμαχό του στα πλευρά, τσακίζοντας την αρματοσιά του με το οδοντωτό γιαταγάνι. Όμως ο άντρας ήταν σα να μην αισθάνθηκε καθόλου το τραύμα· συνέχισε τις επιθέσεις του ακάθεκτος, και ο Βένγκριλ αναγκάστηκε να πηδήσει, γρήγορα, προς τα πίσω, για να μην του τσακίσουν το κρανίο τα πελέκια.

Διάολε! συλλογίστηκε. Τούτος πρέπει νάναι απ'αυτούς τους Χάλμοργκ. Ο καταραμένος δαιμονάνθρωπος!

Απέκρουσε το ένα τσεκούρι, και πραγματοποίησε έναν ελιγμό, με τη μέση του, για ν'αποφύγει τ'άλλο, ο οποίος έκανε όλα τα κόκαλα της ράχης του να πονέσουν. Ήταν πολύ κουρασμένος απ'την πεζοπορία στα ξεροβούνια.

Ξαφνικά, η Αάνθα βρέθηκε δίπλα του, επιτιθέμενη με το μακρύ της δόρυ, το οποίο ο *Χάλμοργκ* δέχτηκε στην κοιλιά. Όμως κατέβασε το ένα απ'τα πελέκια του και τόσπασε στη μέση. Ύστερα, χίμησε στη Βασίλισσα του Ωκεανού, με το μισό όπλο χωμένο μέσα στο σωθικά του (!). Η Αάνθα σήκωσε το κοντάρι που της είχε μείνει στα χέρια και απέκρουσε τις λεπίδες που έρχονταν προς το κεφάλι της.

Τότε, ο Βένγκριλ άδραξε και με τα δυο χέρια τη λαβή του γιαταγανιού του, στόχευσε προσεκτικά, το ύψωσε και το έφερε σε μια καλοσημαδεμένη τροχιά προς τον *Χάλμοργκ*, κόβοντάς του το λαιμό κάτω απ'το μεγάλο, σιδερένιο του κράνος. Το ακέφαλο κουφάρι σωριάστηκε στο ξερό έδαφος, σφαδάζοντας.

Η Αάνθα στράφηκε στο Βασιλιά του Σαραόλν λαχανιασμένη. «Μα τον Ωκεανό!... Μα τον Ωκεανό!... Ήταν απ'αυτούς τους...;»

Ο Βένγκριλ έγνεψε καταφατικά. «Ναι.»

Τότε, έφτασαν οι φρουροί της σκηνής.

«Μεγαλειότητα, Μεγαλειοτάτη, σας παρακαλώ, ελάτε πίσω!»

«Θα το βουλώσεις, επιτέλους, άνθρωπέ μου!» βρυχήθηκε ο Βένγκριλ, γυρίζοντας τόσο απότομα να τον ατενίσει, με τα πράσινά του μάτια, που ο στρατιώτης πισωπάτησε. «Δεν είμαι μωρό! Έχω δει παραπάνω μάχες στη ζωή μου απ'ό,τι θα δεις εσύ ποτέ σου –ακόμα κι αν ζήσεις μετά από τούτη!»

«Μάλιστα, Βασιληά μου...» ψέλλισε ο πολεμιστής.

Έξι στρατιώτες του Γελωτοποιού έτρεξαν καταπάνω τους, όταν ένας τούς έδειξε με το όπλο του. Φορούσαν μαύρες κελεμπίες και από πάνω διχτυωτές πανοπλίες. Στα κεφάλια τους είχαν κράνη, με μεταλλικά κομμάτια τα οποία κάλυπταν τις πλευρές του προσώπου τους και τ'αφτιά τους. Στα αριστερά χέρια έφεραν δερματοδεμένες, στρογγυλές ασπίδες, και στα δεξιά ξίφη με οδοντωτές λάμες. Γενικά, η αμφίεσή τους δε διέφερε και τόσο απ'αυτή των πολεμιστών του Ρήρμαρ.

Ο Βένγκριλ απέκρουσε τα σπαθιά δύο αντιπάλων μπαίνοντας μπροστά στην Αάνθα. Έπειτα, έσχισε την κοιλιά του ενός και πήρε το κεφάλι του άλλου, με δυο γρήγορα χτυπήματα του οδοντωτού του γιαταγανιού. Η Βασίλισσα του Ωκεανού χίμησε σε έναν που ερχόταν από δίπλα του και τον κοπάνησε στο σαγόνι, με το κοντάρι της, σωριάζοντάς τον στο έδαφος, αιμόφυρτο. Τον ξανακοπάνησε, ακινητοποιώντας τον εντελώς. Τέλος, άδραξε ένα άλλο, ακέραιο δόρυ από κάτω.

Οι φρουροί της σκηνής μάχονταν με τους άλλους δυο στρατιώτες του Γελωτοποιού. Η Βασίλισσα του Ωκεανού εφόρμησε στον ένα, με το κοντάρι της τοποθετημένο οριζόντια, και του διαπέρασε τα πλευρά, πέρα για πέρα. Ο άντρας ούρλιαξε και σωριάστηκε, όταν εκείνη τράβηξε το δόρυ της έξω. Ο τελευταίος πέθανε απ'τα γιαταγάνια των μαχητών του Πρίγκιπα-Διάδοχου του Κάρνεβολθ.

Ο Βένγκριλ απέκρουσε το οδοντωτό σπαθί μιας πολεμιστριάς· στη συνέχεια, έσκυψε κάτω απ'τη λεπίδα και της ξέσχισε τα σωθικά, σπάζοντας τη διχτυωτή αρματωσιά της. Το γιαταγάνι του αποκρούστηκε από την ασπίδα ενός στρατιώτη, ο οποίος, πάραυτα,

σπάθισε προς το κεφάλι του Βασιληά. Εκείνος παρενέβαλε τη λάμα του στο δρόμο του εχθρικού ατσαλιού και έσπρωξε προς τα πίσω τον μαχητή, ο οποίος παραπάτησε. Τότε, ο Βένγκριλ τού έμπηξε το όπλο του στο στέρνο, σκοτώνοντάς τον.

Η Αάνθα σταμάτησε μια λεπίδα που ερχόταν προς το μέρος της, χρησιμοποιώντας επιδέξια το δόρυ που κρατούσε. Έστρεψε την αιχμή του όπλου της εναντίον της γυναίκας που αντιμετώπιζε και επιχείρησε να τη διαπεράσει. Εκείνη πλαγιοπάτησε, και η Βασίλισσα του Ωκεανού παραλίγο να χάσει την ισορροπία της. Η πολεμίστρια κατέβασε το σπαθί της προς την πλάτη της Αάνθα, η οποία τ'απέφυγε, την τελευταία στιγμή, νιώθοντας το ατσάλι να χαϊδεύει την τουνίκα της. Πήδησε προς τα πίσω, για νάχει περιθώριο να θέσει οριζοντίως το δόρυ της, και στένεψε τα πράσινά της μάτια, κοιτώντας την αντίμαχό της. Εκείνη ύψωσε το όπλο της, και χίμησε, ενώ, συγχρόνως, είχε τη δερματοδεμένη ασπίδα της εμπρός, για να εμποδίζει το κοντάρι της Βασίλισσας. Η Αάνθα έσκυψε κάτω απ'το ξίφος της πολεμίστριας και η λάμα του κονταριού της χώθηκε στην κνήμη της αντιπάλου της, η οποία ήταν εκτεθειμένη, καθώς δεν την προστάτευε η στρογγυλή ασπίδα. Η γυναίκα ούρλιαξε, καθώς έπεφτε στο έδαφος. Η Βασίλισσα του Ωκεανού πάτησε στη ράχη της και τη διαπέρασε με το δόρυ.

Ο Βένγκριλ ατένισε τον Πρίγκιπα Ρέημμαρ, όχι πολύ μακριά του. Ήταν ντυμένος με μια αλυσιδωτή αρματωσιά και φορούσε κράνος. Στα χέρια του βρισκόταν ένα μακρύ ξίφος, το οποίο έσχιζε τις πανοπλίες των πολεμιστών του Γελωτοποιού και σώριαζε τα αιμόφυρτα κορμιά τους στα μμποτοφορεμένα πόδια του. Το σμαράγδι που κρεμόταν απ'το λαιμό του άστραφτε παράξενα, και έμοιαζε να τυφλώνει τους αντιπάλους του. Ο Βασιληάς του Σαραόλν υπέθετε πως κάποιου είδους μαγεία έπρεπε να δουλεύει επάνω του.

Πλάι στον Πρίγκιπα-Διάδοχο του Κάρνεβολθ μαχόταν η αδελφή του, η Πριγκίπισσα Σούλτριθ· με λεπτές κινήσεις των χεριών της, και με ψιθυριστά λόγια απ'τα χείλη της, έκανε τα κεφάλια των εχθρών

να τινάζονται προς τα πίσω, σπάζοντας τους λαιμούς τους· ή, με πνευματική ισχύ, τους ανάγκαζε να διπλώνονται στο έδαφος, ουρλιάζοντας.

Κάπου παραπέρα ένα φουσάτο από τρελαμένους άντρες και γυναίκες χιμούσε στους πολεμιστές του Κάρνεβολθ. Μέλη ήταν κομμένα από πάνω τους, πληγές μεγάλες στόλιζαν τα κορμιά τους, τα οποία ήταν βαμμένα στο αίμα, μα δεν έδειχναν ούτε ένα σημάδι κόπωσης, ούτε ένα σημάδι φόβου. *Χάλμοργκ.*

Αυτοί είναι χειρότεροι απ'τους δαιμονανθρώπους, οι καταραμένοι! συμπέρανε ο Βένγκριλ.

Η Αάνθα ήρθε στο πλευρό του. Το κοντάρι της ήταν αιματοβαμμένο.

«Πολεμάς καλά, Βασίλισσά μου,» της είπε ο Βένγκριλ.

Η Αάνθα τού χάρισε ένα στραβό μειδίαμα. «Βλέπεις, λοιπόν, που θα με χρειαστείς στο Σαραόλν;...»

«Χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα!»

Το ξαφνικό γέλιο έκανε και τους δυο μονάρχες να στραφούν προς τη μεριά απ'όπου αυτό ερχόταν. Ήταν ένα τρελό, υστερικό, παρανοϊκό γέλιο. Ποιος μπορεί να γελούσε έτσι, σε τούτη τη μάχη; – σίγουρα δεν ήταν καθόλου διασκεδαστική.

Μέσα στη νύχτα, τα μάτια του Βένγκριλ και της Αάνθα αμέσως έπεσαν πάνω στην παράξενη φιγούρα. Ήταν ένας ψηλός άντρας – πάνω από δύο μέτρα ύψος, αναμφίβολα. Το κορμί του ήταν τόσο λεπτό που έμοιαζε με σκιάχτρο, με κρεμάστρα, ή κάτι παρόμοιο. Τα χέρια του ήταν πολύ μακριά, και τα δάχτυλά του κι οι παλάμες του μεγάλα. Πάνω στο μακρόστενο κεφάλι του βρισκόταν ένα καπέλο με τέσσερις ουρές –μία λευκή, μία κόκκινη, μία κίτρινη και μία μοβ–, που στο τέλος της καθεμιάς κρεμόταν κι ένα χρυσό κουδουνάκι. Τα ρούχα του ήταν πολύχρωμα: Το δεξί μέρος του παντελονιού του ήταν μπλε· το αριστερό κίτρινο. Αντίστοιχα, το πουκάμισό του ήταν απ'τη μια πράσινο, κι απ'την άλλη άσπρο με ροζ βούλες. Απ'τους ώμους του κρεμόταν ένας μανδύας, που έμοιαζε νάναι καμωμένος

από διάφορα υφάσματα –όλα τα χρώματα της ίριδας βρίσκονταν επάνω του. Τα παπούτσια του ήταν μεγάλα· σίγουρα, μεγαλύτερα απ’τις πατούσες του, και στ’άκρα τους κρέμονταν κουδουνάκια ασημένια. Ο Γελωτοποιός.

Η Αάνθα έβαλε το χέρι μπροστά στα χείλη της, γελώντας. «Αυτός είν’ο αρχηγός τούτης της ορδής; Απίστευτο!...»

Ο Βένγκριλ, όμως, δε γελούσε, γιατί θυμόταν καλά τα λόγια του Πρίγκιπα Ρέηρμαρ, που είχε πει ότι ο Γελωτοποιός ήταν ισχυρός μάγος· και ο Βασιληάς του Σαραόλν είχε αρχίσει να φοβάται ιδιαίτερα τους μάγους, τον τελευταίο καιρό –ο Πόνκιμ ήταν μάγος, άλλωστε, απ’ό,τι είχε συμπεράνει.

«Α-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα!» ξαναγέλασε, υστερικά, ο Γελωτοποιός, ανοίγοντας το στόμα του, που έμοιαζε με μια αβυσσαλέα σπηλιά, γεμάτη μαυρισμένα δόντια. «Τι γλέντι απόψε κι αυτό; Μού’ρχεται να σπάσω παραπάνω από’να αβγό! Χι-χι-χι-χι-χι! Λες νάμαι ποιητής; ή σοβινιστής; Χε-χε-χε-χε-χε!»

«Ο τύπος είναι τρελός...!» μούγκρισε ο Βένγκριλ.

Και η έκφραση της Αάνθα, τώρα, είχε γίνει πιο σοβαρή. Αναρωτιόταν πώς μπορούσε αυτός ο άνθρωπος να γελά και να διασκεδάζει τόσο με το μακελειό που γινόταν γύρω του. *Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι είναι τρελός· ο Βένγκριλ έχει δίκιο*, σκέφτηκε.

«Χα-χα-χα-χα-χα-χα! Ας ζεστάνουμε λίγο τα πράγματα, για να βιγλίσουμε τα θάματα! Ουά-χα-χα-χα-χα!» Πήρε τον δαυλό ενός στρατιώτη του και φύσηξε, με δύναμη, τις φλόγες, οι οποίες πετάχτηκαν και πυρπόλησαν δυο μαχητές του Ρέηρμαρ, που άρχισαν να τρέχουν ουρλιάζοντας. «Α-χα-χα-χα-χα-χα-χα! Είμαι *ΚΑΛΟΣ!*» Άρπαξε έναν πολεμιστή του απ’το λαιμό. «Δεν είμαι *ΚΑΛΟΣ;*»

Εκείνος έγνεψε καταφατικά. «Ναι, ναι, ναι, αφέντη. Είσαι πολύ καλός –πολύ καλός!»

«Όχι!» Ο Γελωτοποιός τον πέταξε στο πλάι. «Δεν είμαι καλός, παλιοσαλτιμπάγκε! Είμαι *ΚΑΛΟΣ!* Αλλ’αφού δε με θέτε *ΚΑΛΟ*»–το πρόσωπο του ξαφνικά ασχήμυνε (περισσότερο απ’ό,τι ήταν) και τα

δόντια του μάκρυναν, βγαίνοντας απ’τις άκριες των χειλιών του,— «θα γίνω *ΚΑΚΟΣ!*» Ύψωσε τα χέρια του πάνω απ’το έδαφος και έριξε κάποιου είδους σκόνη. Απο κεί ένας μικρός στρόβιλος σηκώθηκε, αρχίζοντας να πλανιέται τυχαία μέσα στους μαχόμενους στρατούς, παίρνοντας μαζί του όποιον αντάμωνε στο δρόμο του. «Μη θυμώνεις την καταιγίδα!» Έτριψε το σαγόνι του. «Εχμ... Χμμμ... ΧΜΜΜΜ... Τι χρειαζόμαστε; Τι είπα; Α! Ωωωωω, ναι! Μια *ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ!*»

«Θα το ποδοπατήσω αυτό το κάθαρμα!» γρύλισε ο Βέγγκριλ, και έτρεξε προς τον Γελωτοποιό.

Η Αάνθα τον ακολούθησε. «Όχι χωρίς να μ' αφήσεις να του ρίξω, πρώτα, μερικές κλοτσιές!»

Αλλά τέσσερις εχθρικοί μαχητές μπήκαν στο διάβα τους.

Ο Γελωτοποιός υψώσε τα χέρια του πάνω απ' το κεφάλι, και η φωνή του αντήχησε δυνατή: «ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ! ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ! ΣΕ ΚΑΛΩ!» Όταν τίποτα ασυνήθιστο δεν συνέβη, έτριψε, πάλι, το σαγόνι του. «Ανάθεμα! Ανάθεμα! Ανάθεμα!» χοροπήδησε, σαν τρελός (που ήταν;). Κούνησε τη γροθιά του στον ουρανό. «Γιατί δεν ακούς, ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ; Γιατί; ΚΑΤΑΙ-ΓΙΔΑ!» έφτυσε. «Με θυμώνεις τόοοοοοο»—άνοιξε τα χέρια διάπλατα εμπρός του—«πολύ!

»ΓΡΑΑΑΑΡΡΡΡ!« Ξέρασε φωτιά απ'τα σαγόνια του προς τα πάνω, φωτίζοντας τη νύχτα.

Ο Βένγκριλ απεκρούσε το σπαθί μιας πολεμίστριας κι απέφυγε αυτό ενός στρατιώτη. Περνώντας το γιαταγάνι του κάτω απ'τη στρογγυλή της ασπίδα, της έχυσε τα σωθικά στη γη, αφήνοντας τη να σωριαστεί, βογκώντας. Πήδησε προς τα πίσω, για να μην αποκεφαλιστεί απ'το ξίφος του πολεμιστή. «Για κάνε πως ζυγώνεις, μπάσταρδε,» γρύλισε, «και θα σου δείξω πώς πολεμάμε πάνω, στη Βόρεια Γη!»

Ο άντρας τού χίμησε, αλλά το κεφάλι έφυγε απ'τους ώμους του, προτού προλάβει να βλεφαρίσει.

«Έτσι πολεμάμε στη Βόρεια Γη –γρήγορα και θανατηφόρα,» δήλωσε, με κάποια περηφάνια, ο Βένγκριλ.

Εν τω μεταξύ, η Αάνθα έμπηξε το δόρυ της στο στήθος ενός εχθρού, ο οποίος παραπάτησε, μουγκρίζοντας, σαν τραυματισμένο βόδι. Ο σύντροφός του κατέβασε, με μεγάλη ταχύτητα, το οδοντωτό του σπαθί, προς τον δεξή ώμο της Βασίλισσας του Ωκεανού. Εκείνη άφησε το κοντάρι της μέσα στον πρώτο αντίμαχο –που έπεσε, ανάσκελα, στο έδαφος– κι απέφυγε την επικίνδυνη κοψιά. Πάλι, ένιωσε το ατσάλι να χαϊδεύει την τουνίκα της.

Ένα λάθος βήμα να κάνω εδώ και θα γνωρίσω τα Πνεύματα από κοντά!... μούγκρισε εντός της, η Αάνθα, που, τώρα, ήταν άοπλη.

Πισωπάτησε. Ο εχθρός της σπάθισε ημικυκλικά, στοχεύοντας την κοιλιά της. Η Βασίλισσα μαζεύτηκε, απότομα, προς τα μέσα, και η κόψη πήρε μόνο ένα κουμπί απ' την τουνίκα της.

«Βένγκ–»

Πριν προλάβει να τελειώσει τα λόγια της, ο Βασιληάς του Σαραόλν πεταγόταν ανάμεσα σ' αυτήν και τον πολεμιστή του Γελωτοποιού, κατατομώντας τον.

«–ριλ...!» Ξεφύσησε «*Είσαι γρήγορος...*» Τράβηξε το δόρυ της έξω απ' το κουφάρι του νεκρού στρατιώτη.

«Τι θες και μάχεσαι μ' αυτό το μπαστούνι;» της είπε ο Βένγκριλ.

«Το κοντάρι είναι χρησιμότερο απ' το σπαθί,» αποκρίθηκε η Αάνθα, συνοφρυωμένη.

Ο Βένγκριλ άδραξε το στέλεχος του όπλου της και την τράβηξε εμπρός του. «Τι κάνεις, όμως, όταν ο εχθρός έρθει κοντά;»

«Τον... γαληνεύω,» αποκρίθηκε η Αάνθα, φιλώντας τα χείλη του.

«Α-χα-χα-χα-χα-χα! Αυτό είναι! Να τι χρειάζομαι!» φώναξε ο Γελωτοποιός. «Μερικές –μαριονέτες!» Ύψωσε τα χέρια του, λες και κρατούσε πραγματικές μαριονέτες απ' τα σχοινιά τους, και πέντε νεκροί πολεμιστές του σηκώθηκαν και προχώρησαν, άψυχα, προς τους μαχητές του Ρέημμαρ, που μάταια τους έκοβαν μέλη –ακόμα

και κεφάλια!—, γιατί εκείνη συνέχιζαν να βαδίζουν, χτυπώντας, τυχαία, με τα όπλα τους.

«Μα τα Πνεύματα!...» αναφώνησε ο Βένγκριλ. «Άμα τάλεγα στο Σόλμορχ αυτά, θα με περνούσε για Πνευματοχτυπημένο!» Σφίγγοντας το γιαταγάνι στη γροθιά του χίμησε στον Γελωτοποιό, ο οποίος ακόμα είχε υψωμένα τα χέρια του, σα να κρατούσε μαριονέτες, θυμίζοντας έτσι στον Βασιληά του Σαραόλν τον Πόνκιμ και τη Δήνκα-μαριονέτα —ο θυμός του φούντωνε!

«Κάθαρμα!» Το λεπίδι του διέγραψε ένα ημικύκλιο, με στόχο τον Γελωτοποιό. Εκείνος, μ'εκπληκτική γρηγοράδα, τ'απέφυγε, ενώ πριν δεν είχε δείξει κανένα σημάδι ότι είχε προσέξει το Βένγκριλ.

Τσως, τελικά, να μην είναι τόσο ηλίθιος, όσο φαίνεται, υπέθεσε ο μονάρχης.

Ο αστείος άντρας σήκωσε ένα του φρύδι. «Ποιος είν'αυτός ο γελωτοποιός; Χι-χι-χι-χι! Δε μου μοιάζει απ'τα μέρη μας...» Απέφυγε, γι'άλλη μια φορά, το γιαταγάνι του Βένγκριλ. (Τώρα, πια, που δεν είχε υψωμένα τα χέρια του σα να κρατά μαριονέτες, τα κουφάρια που βάδιζαν σωριάστηκαν στη γη, το ίδιο νεκρά με πριν.) «Είναι κι αυτός ΚΑΚΟΣ! Αλλά όχι και πιο ΚΑΚΟΣ από μένα!» Φύσηξε προς το μέρος του Βασιληά του Σαραόλν, και εκείνος αισθάνθηκε έναν άνεμο, που βρομούσε φρικτά, να τον σηκώνει και να τον εκτοξεύει προς τα πίσω. Η πλάτη του κοπάνησε επώδυνα στο ξεραμένο έδαφος.

Η Αάνθα έτρεξε καταπάνω στον Γελωτοποιό, βαστώντας το δόρυ της έτοιμο να του το μπήξει στο στέρνο. Πάραυτα, ένα μαστίγιο παρουσιάστηκε στο χέρι του —η Βασίλισσα δεν κατάλαβε από πού βγήκε—, και, μ'ένα τίναγμα, τυλίχτηκε γύρω απ'το όπλο της, πετώντας το μακριά της.

«Έλα δω, ομορφούλα!» Ο Γελωτοποιός ξανατίναξε το μαστίγιο του, τυλίγοντάς το, τώρα, γύρω απ'τη μέση της Αάνθα και τραβώντας την, απότομα, κοντά του. Φίλησε τα χείλη της, και ήρθε

στη Βασίλισσα του Ωκεανού μια τάση να ξεράσει ό,τι είχε και δεν είχε στο στομάχι της. «Θα με παντρευτείς; Είμαι *ΚΑΛΙΟΣ!*»

Γιατί πάντα οι λάθος άντρες μου ζητάνε να τους παντρευτώ; γρύλισε μέσα της η Αάνθα, και τον βάρεσε, με το γόνατό της, στη λεκάνη, σφίγγοντας, οργισμένα, τα δόντια της.

«ΟΟΟΟΟοοοοοο!...» Ο Γελωτοποιός πισωπάτησε, καθώς διπλωνόταν. Μάλιστα, διπλώθηκε τόσο πολύ που έγινε μια μεγάλη μπάλα, η οποία κατακύλησε καταπάνω στην Βασίλισσα του Ωκεανού (!).

Εκείνη γούρλωσε τα μάτια της, μην περιμένοντας κάτι τέτοιο, καθώς έχανε την ισορροπία της, απ'το χτύπημα στα γόνατα, και σωριαζόταν μπρούμυτα.

Ο Γελωτοποιός ξεδιπλώθηκε, χοροπηδώντας. «Χι-χι-χι-χι-χι-χι! Είμαι *ΚΑΛΙΟΣ!* Ή, μήπως, είμαι *ΚΑΚΟΣ;*»

Ο Βένγκριλ βοήθησε την Αάνθα να σηκωθεί. Η πλάτη του πονούσε λες και τον είχαν κοπανήσει με πολεμικό σφυρί.

«Τι λέτε, παιδιάς; Να ζεστάνουμε λίγο την κατάσταση;» Ο Γελωτοποιός έβγαλε από πίσω του έναν αναμμένο δαυλό (*Πού τον είχε κρύψει, ο παναθεματισμένος;* απόρησε ο Βασιληάς του Σαραόλν.) και φύσηξε την φλόγα προς τη μεριά των δύο μοναρχών, οι οποίοι απομακρύνθηκαν, γρήγορα, για να μην καούν.

Τότε, η φωτιά πήρε τη μορφή ενός πελώριου φιδιού και επιχείρησε να δαγκώσει τον Βένγκριλ.

Ο Βασιληάς πετάχτηκε πέρα, κυλώντας στο έδαφος.

Νερό! σκέφτηκε η Αάνθα. *Χρειάζομαι νερό!* Έτσι, θα μπορούσε να υφάνει τα μάγια της και να σβήσει τούτο το τέρας. Όμως δε φαινόταν να υπήρχε νερό πουθενά τριγύρω. *Χίλιες κατάρες!*

«Μα τον Ωκεανό!» Η Βασίλισσα πήδησε προς τα δεξιά, για ν'αποφύγει τα σαγόνια του φλεγόμενου φιδιού.

«Σας αρέσει το κατοικίδιό μου;» γέλασε ο Γελωτοποιός. «Δεν είμαι *ΚΑΛΙΟΣ;* Ε; Δεν είμαι *ΚΑΛΙΟΣ;* Είμαι *ΚΑΛΙΟΣ!*» Σήκωσε τα χέρια του στον αέρα, θριαμβευτικά.

«Σαλτιμπάγκος είσαι!» γρύλισε ο Βένγκριλ, μέσα από σφιγμένα δόντια, καθώς σηκωνόταν όρθιος.

Η Αάνθα έτρεχε απο δώ κι απο κεί, προσπαθώντας ν'αποφεύγει το φλεγόμενο φίδι, ενώ κρύος ιδρώτας έλουζε το κορμί της. «Νερό, Βένγκριλ!» κραύγασε. «Νερό!»

Ο Βασιλιάς του Σαραόλν κοίταξε, φρενιασμένα, τριγύρω. Δεν έβλεπε τίποτα που να βοηθούσε. Έτρεξε προς το στρατόπεδο. Εκεί θα έβρισκε κάποιον κουβά. Κάτι, τέλος πάντων! Έσφαξε έναν πολεμιστή, στο διάβα του.

Η Αάνθα συνέχιζε ν'αποφεύγει το φλεγόμενο φίδι.

«Χορεύεις καλά!» της είπε ο Γελωτοποιός. «Είσαι *ΚΑΛΗ*! Θα με παντρευτείς; Είμαι κι εγώ *ΚΑΛΟΣ*!»

«Θα σου σπάσω τη μούρη!» γρύλισε η Αάνθα, καταλαβαίνοντας πως μερικές τρίχες απ'τα πορφυρά της μαλλιά καίγονταν, καθώς απέφευγε, γι'άλλη μια φορά, το πυρωμένο φίδι. *Κάνε γρήγορα, Βένγκριλ αγάπη μου!*

«Λατρεύω τις βίαιες γυναίκες!» δήλωσε ο Γελωτοποιός. Άνοιξε την γροθιά του και πέταξε κάτι προς την Βασίλισσα του Ωκεανού. «Ένα ζαχαρωτό, για να γλυκάνω τη σύζυγό μου;»

Η Αάνθα παραλίγο να μπερδέψει τα πόδια της και να πέσει, προτού καταλάβει πως αυτό που ερχόταν καταπάνω της ήταν όντως ζαχαρωτό (!). Η κίνησή της για ν'αποφύγει το φίδι ήταν ελαφρώς πιο αργή απ'ό,τι συνήθως και το δεξί μπατζάκι του παντελονιού της έπιασε φωτιά.

«Οχι!» ούρλιαξε η Βασίλισσα του Ωκεανού. «Ααααα!» Σωριάστηκε, αρχίζοντας να χτυπιέται στη γη.

Ο Γελωτοποιός, εν τω μεταξύ, έτρωγε ένα ζαχαρωτό. «Εσύ χάνεις που δε θέλεις...!» ανασήκωσε, αθώα, τους ώμους.

Ξαφνικά, νερό έλουσε την Αάνθα, η οποία έστρεψε το βλέμμα της, για ν'αντικρίσει τον Βένγκριλ. Ο Βασιλιάς του Σαραόλν κρατούσε δυο κουβάδες, τον έναν απ'τους οποίους είχε μόλις αδειάσει πάνω της. Το οδοντωτό γιαταγάνι ήταν περασμένο στη ζώνη του.

«Σ' αγαπώ πραγματικά...» ανέπνευσε η Βασίλισσα του Ωκεανού.

«Ωωωωω!...» μούγκρισε ο Γελωτοποιός, κουνώντας το χέρι αποδοκιμαστικά μπροστά του. «Τι χαλάστρας που είσαι...

»Με θυμώσατε, τώρα! Θα γίνω *ΚΑΚΟΣ!* Φάτους!» πρόσταξε το φλεγόμενο φίδι στον αέρα.

Η Αάνθα επικαλέστηκε, επιτόπου, τα Πνεύματα, κάνοντας το νερό στον κουβά να σηκωθεί και να λούσει το μαγικό τέρας. Εκείνο ακούστηκε να βρυχιέται, και φάνηκε να παλεύει, αλλά, τελικά, διαλύθηκε σε καπνούς.

Ο Γελωτοποιός έδειξε, με το μακρύ του δάχτυλο, τη Βασίλισσα του Ωκεανού. «Γι' αυτό δε θα σου δώσω άλλο ζαχαρωτό! Ούτε θα σε παντρευτώ!»

«Με κανείς να αισθάνομαι *τόσο* άσχημα...!» γρύλισε, τρίζοντας τα δόντια της, η Αάνθα, και σήκωσε το δόρυ της από κάτω.

Και, ενώ εκείνη κι ο Βασιλιάς Βένγκριλ ήταν έτοιμοι να χιμήσουν πάνω στον Γελωτοποιό, για να τον κάνουν κομμάτια, ο στρατός του τελευταίου άρχισε να υποχωρεί, μανιασμένα –εκτός από μερικούς *Χάλμοργκ*, οι οποίοι σέρνονταν στο χώμα, και οι πολεμιστές του Πρίγκιπα Ρέηρμαρ τούς αποτελείωναν, μπήγοντάς τους λεπίδες στα κορμιά.

«Ωωω, ανάθεμα!» έκανε ο αστείος (;) άντρας με το καπέλο με τα κουδουνάκια. «Τι είναι, πάλι, τούτο; Ααααααχχ! Όσοι γεννιούνται δειλοί, πάντα δειλοί θάναι! Αλλά –πού θα πάει;– μια, δυο, τρεις, ο στρατός του Πρίγκιπα Ρέηρμαρ θα χάσει την ισχύ και το πλήθος του. Εγώ είμαι *ΚΑΛΟΣ*, και θα θριαμβεύσω τελικώς!

»Γεια χαρά, κορόιδα!» Και ξεκίνησε ν'ακολουθεί την ορδή του, με μεγάλα, βτραχοειδή άλματα.

Η Αάνθα και ο Βένγκριλ τον κοιτούσαν, μη θέλοντας να πιστέψουν αυτό που έβλεπαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8^ο

Γλέντι

Η Αάνθα και ο Βένγκριλ έστρεψαν τα βλέμματά τους στον Πρίγκιπα Ρέηρμαρ και την Πριγκίπισσα Σούλτριθ. Το έδαφος ανάμεσά τους ήταν στρωμένο με ματοβαμμένα κουφάρια και πεσμένα όπλα και ασπίδες, άλλα σπασμένα και άλλα άθικτα. Οι πολεμιστές που βρίσκονταν ζωντανοί πανηγύριζαν, υψώνοντας τα κοντάρια και τα γιαταγάνια τους στον αέρα και φωνάζοντας:

«Για το Κάρνεβολθ! Για το Κάρνεβολθ!»

«Για το Βασίλειο!»

«Για τον Πρίγκιπα Ρέηρμαρ!»

Ο διάδοχος του Πέτρινου Θρόνου και η αδελφή του βάδισαν προς τον Βένγκριλ και την Αάνθα.

«Μεγαλειότητα,» είπε ο πρώτος. «Σας είδαμε να αντιμετωπίζετε τον Γελωτοποιό, αλλά ήμασταν μακριά για να βοηθήσουμε, και ο δρόμος γεμάτος με στρατιώτες εχθρικούς.

»Οφείλω να ομολογήσω πως, γι'άλλη μια φορά, δείξατε τη γενναιότητά σας.»

«Σ'ευχαριστούμε, Πρίγκιπα μου,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, και έσφιξε χέρια με τον Ρέηρμαρ. «Δε μπορούσαμε να βλέπουμε αυτό το σαλτιμπάγκο να κάνει τα νούμερά του, χωρίς να του δώσουμε μερικές γροθιές.»

Ο διάδοχος του Πέτρινου Θρόνου και ο Βασιλιάς του Σαραόλν γέλασαν, ενώ η Βασίλισσα του Ωκεανού και η Πριγκίπισσα Σούλτριθ χαμογέλασαν, στραβά, δείχνοντας τα δόντια τους.

«Πάντως, είναι επικίνδυνος,» παρατήρησε ο Βένγκριλ, παίρνοντας σοβαρότερη όψη. Η Αάνθα συμμεριζόταν την άποψή του: το πόδι

της που είχε πιάσει φωτιά ακόμα την έκαιγε, και, σίγουρα, θα έβγαζε φουσκάλες. «Και εντελώς τρελός.»

Ο Ρήρμαρ έγενε καταφατικά. «Πράγματι, Μεγαλειότατε.»

«Και παρουσίασε τη δύναμή του τελείως παράξενα,» πρόσθεσε η Σούλτριθ. «Όταν ήταν ένας απλός γελωτοποιός του Βασιλιά του Ζερ-Μογκλ, κανείς δεν έλεγε πως γνώριζε τίποτα από μαγεία. Αργότερα, όταν ο Ζάμκελφιρ έπεσε απ' το θρόνο και πήρε τη θέση του αυτός, όλοι έμαθαν ότι ήταν πανίσχυρος μάγος. Προσωπικά, πιστεύω πως οι γνώσεις του προέρχονται από νότιες χώρες, με τις οποίες οι κάτοικοι του Ζερ-Μογκλ έχουν, ορισμένες φορές, επαφή.»

«Αλλά αρκετά μ'ετούτα,» είπε ο Πρίγκιπας Ρήρμαρ. «Ας γιορτάσουμε τη νίκη μας. Μεγαλειότατε, Μεγαλειοτάτη, είστε ευπρόσδεκτοι να γλεντήσετε μαζί μας. Παραπάνω από ευπρόσδεκτοι, συγκεκριμένα.»

Ο Βένγκριλ κι η Αάνθα αλληλοκοιτάχτηκαν. Ο Βασιλιάς του Σαραόλν μπορούσε να δει την κόπωση στο πρόσωπό της, και ο ίδιος δεν είχε καμια ιδιαίτερη διάθεση για γλέντια. Η μάχη τούς είχε κουράσει και τους δυο πολύ, ειδικά αφού έγινε μετά από την δύσκολη πεζοπορία τους στα ξεροβούνια.

«Θα προτιμούσαμε να μείνουμε στη σκηνή μας,» δήλωσε ο μονάρχης από τη Βόρεια Γη. «Αισθανόμαστε κι οι δυο εξαντλημένοι.»

«Μα φυσικά,» είπε ο Ρήρμαρ. «Είχατε ταλαιπωρηθεί πολύ, όταν σας βρήκαμε, στα βουνά. Το έχω υπόψη μου. Μπορείτε, ασφαλώς, να αναπαυθείτε. Αλλά, αν επιθυμείτε –όποτε το επιθυμείτε–, ελάτε στο γλέντι μας. Α... και θα φροντίσω να μην γίνει φασαρία από τη μεριά της σκηνής σας, για να μην σας ενοχλήσουμε.»

«Σε ευχαριστούμε πολύ, Υψηλότατε,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Ίσως να σας κάνουμε παρέα, αργότερα.»

«Μα, και το γλέντι δε θ' αρχίσει αμέσως· πρώτα, θα κάψουμε τους νεκρούς μας –ξεχωριστά, βέβαια, από τους πολεμιστές του

Γελωτοποιού–, για να πάρουν τις ψυχές τους τα Πνεύματα και να μην τις αφήσουν να πλανιούνται άσκοπα στον ουρανό.»

Η Σούλτριθ μειδίασε, λεπτά. Γνώριζε πως, ούτως ή άλλως, τα Πνεύματα θα έπαιρναν τις ψυχές τους –οι νεκροί πάντα πήγαιναν στον Πνευματικό Κόσμο–, αλλά δεν ήθελε να χαλάσει το έθιμο της πατρίδας της.

«Καλή ξεκούραση, Μεγαλειότατε, Μεγαλειοτάτη,» είπε στον Βασιλιά του Σαραόλν και τη Βασίλισσα του Ωκεανού. «Ελπίζω να σας δούμε, τελικά, στο γλέντι.»

«Κι εμείς ελπίζουμε να είμαστε σε διάθεση να έρθουμε, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε η Αάνθα, και εκείνη κι ο Βένγκριλ άρχισαν ν’απομακρύνονται, αφού έριξαν τα αιματοβαμμένα όπλα τους στο γεμάτο με κουφάρια έδαφος.

Η Βασίλισσα του Ωκεανού κούτσαινε κάπως.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε ο Βασιλιάς του Σαραόλν.

«Όχι,» απάντησε η Αάνθα. «Το πόδι μου με καίει.»

«Ίσως θάπρεπε να ζητήσουμε τις υπηρεσίες κάποιου θεραπευτή απ’τον Πρίγκιπα Ρέημμαρ,» είπε ο Βένγκριλ. «Είναι το κάψιμο άσχημο;»

«Δεν ξέρω. Και τους θεραπευτές θα τους χρειαστούν περισσότερο από μένα οι τραυματίες της μάχης.»

«Ανοησίες,» μούγκρισε ο Βένγκριλ. «Πάμε μέσα, και θα καλέσω, αμέσως, έναν να σε κοιτάξει.» Σήκωσε το ύφασμα της σκηνής, κάνοντας νόημα στην Αάνθα να μπει.

Εκείνη μπήκε, χωρίς διαφωνία. Έβγαλε τις μπότες της και το κολλητό, λευκό της παντελόνι, το οποίο είχε μαυρίσει απ’τη φωτιά. Ο Βασιλιάς κοίταξε το δεξί της πόδι: Είχε γίνει κατακόκκινο και είχε πετάξει φουσκάλες.

«Μα τα Πνεύματα!...» ξεφύσησε. «Πάω, επιτόπου, να φωνάξω θεραπευτή–»

Η Αάνθα τον έπιασε απ’το μπράτσο, μόλις έκανε να φύγει. «Βένγκριλ, είπα, όχι!»

«Δεν ακούω άλλη κουβέντα από σένα, Βασίλισσα του Ωκεανού,» αποκρίθηκε, αυστηρά, εκείνος, και βγήκε απ' τη σκηνή.

Η Αάνθα έβγαλε ένα θυμωμένο μουγκρητό απ' το λαιμό της, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά της, αφού έκανε πίσω τα πορφυρά της μαλλιά, μ' ένα τίναγμα του κεφαλιού. Ύστερα, χαμογέλασε. *Νοιάζεται για μένα, τελικά, περισσότερο απ' όσο δείχνει, συμπέρανε. Αναστέναξε. Γιατί νάναι παντρεμένος; Πάντα οι λάθος άντρες μου προτείνουν να τους παντρευτώ! Αυτός ο Κράντμον! –θα τον κρεμάσω απ' το κατάρτι της Κυράς της Θάλασσας!*

Αλλά πώς θα καταφέρω τον Βένγκριλ να γίνει Βασιληάς μου; αναρωτήθηκε. Θα μπορούσαμε να ενώσουμε τα βασίλειά μας κιόλας! Να κάνουμε το... Όχι! Τα Ηνωμένα Βασίλεια του Ωκεανού. Μπα... Δεν της άρεσε και τόσο το όνομα. Κάπως αλλιώς πρέπει να τα ονομάσουμε...

Μα τι κάθομαι και λέω; Ακόμα δεν είναι Βασιληάς μου. Αυτή η... Δήνκα είναι στη μέση. Αλλά μπορεί να είναι το ίδιο όμορφη με μένα; Αποκλείεται! Εξάλλου, οι γυναίκες του Ωκεανού είναι ομορφότερες από τις γυναίκες της Βόρειας Γης. Και ο Βένγκριλ, ούτως ή άλλως, δε φαίνεται να την αγαπά και τόσο... Θα τον κάνω να την ξεχάσει, και μετά–

Ο Βασιληάς του Σαραόλν μπήκε στη σκηνή, ακολουθούμενος από μια γυναίκα με μακριά, μαύρα μαλλιά, ντυμένη με πράσινο φόρεμα και μ' έναν μαύρο μανδύα στους ώμους. Μια δερμάτινη τσάντα κρεμόταν στο πλευρό της.

«Η Ταϊράνα είναι θεραπεύτρια,» εξήγησε ο Βένγκριλ. «Θα κοιτάξει το κάψιμό σου, Αάνθα.»

«Εντάξει,» ανασήκωσε τους ώμους της η Βασίλισσα του Ωκεανού. *Πόσο σ' αγαπώ, Βένγκριλ. Ποτέ δε θα σ' αφήσω να φύγεις μακριά μου, έλεγε νοερά, καθώς τα σμαραγδένια μάτια της ήταν καρφωμένα πάνω του.*

Η Ταϊράνα γονάτισε δίπλα στην Αάνθα, που στεκόταν όρθια, και κοίταξε, προσεκτικά, το κάψιμό της. «Δεν είναι πολύ άσχημο,

Μεγαλειοτάτη,» την πληροφόρησε, «αλλά ούτε και ελαφρύ. Μπορεί να σας ταλαιπωρήσει για κάποιο καιρό, αν δεν το περιποιηθείτε. Για πολύ λιγότερο, σίγουρα, με τα βότανα που θα βάλω πάνω του.» Και έβγαλε απ' την τσάντα της κάποια φύλλα, μερικά φιαλίδια και ένα γουδί, μέσα στο οποίο έφτιαξε μια παχύρρευστη αλοιφή, την οποία άπλωσε στο τραυματισμένο πόδι της Βασίλισσας.

Εκείνη αισθάνθηκε μια δροσιά ν'απλώνεται επάνω της, ενώ το κάψιμο που ένιωθε πριν λίγο χανόταν.

Η Ταϊράνα σηκώθηκε όρθια, μαζεύοντας τα σύνεργά της. «Θα ξαναπεράσω αύριο, Μεγαλειοτάτη, για να προσθέσω κι άλλο απ' το βότανο.»

«Εε... αύριο, μάλλον, θα φύγουμε, με την αυγή,» είπε η Αάνθα.

«Δε θα σας το πρότεινα, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε η Ταϊράνα. «Καλύτερα να μην ταξιδέψετε τόσο σύντομα στην κατάστασή σας.»

«Βιαζόμαστε,» εξήγησε η Βασίλισσα του Ωκεανού.

«Αάνθα, μπορούμε να μείνουμε μια μέρα παραπάνω...» είπε ο Βένγκριλ.

«Μα –δεν υπάρχει λόγος,» τόνισε εκείνη. «Είμαι μια χαρά. Είναι μονάχα ένα καψιματάκι! Κι εξάλλου, δε θα πάμε περπατώντας. Ο Πρίγκιπας Ρήρμαρ, πιστεύω, θα μπορέσει να βρει δυο άλογα για μας.»

«Καλά... θα δούμε,» έκανε ο Βένγκριλ, τρίβοντας τα γένια του.

«Αν είναι τόσο μεγάλη ανάγκη να φύγετε,» είπε η Ταϊράνα, «είναι, αναμφίβολα, καλύτερο να ιππεύσετε, Μεγαλειοτάτη, παρά να οδοιπορήσετε. Το πόδι σας χρειάζεται κάποια ξεκούραση. Τώρα, με συγχωρείτε· πρέπει να επιστρέψω στους τραυματίες της μάχης.»

«Φυσικά,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ.

Η Ταϊράνα έκανε μια υπόκλιση και έφυγε απ' τη σκηνή.

«Αάνθα,» είπε ο Βασιλιάς του Σαραόλν, «δεν πειράζει αν δεν αρχίσουμε το ταξίδι μας αύριο. Δεν κερδίζουμε τίποτα από μια μέρα...»

Άλλη μια μέρα με τον Βένγκριλ· γιατί όχι; Όχι! διαφώνησε με τον εαυτό της η Βασίλισσα του Ωκεανού. *Βιαζόμαστε.* «Δε θ'αφήσω το Βασίλειό μου στα χέρια του Κράντμον ούτε στιγμή παραπάνω, αν μπορώ να του το πάρω πιο σύντομα!» δήλωσε, με οξύ τόνο στη φωνή της. «Στο κάτω-κάτω, δε θα βαδίζουμε· θα μας δώσει ο Πρίγκιπας Ρήρμαρ άλογα.»

«Ναι... θα μας δώσει...» συμφώνησε ο Βένγκριλ, σκεπτικός. Ύστερα, χαμογέλασε. Αφού η Αάνθα αισθανόταν πως ήταν καλά, για να ταξιδέψουν, γιατί να διαφωνούσε; Κι ο ίδιος βιαζόταν να φτάσει στο Σαραόλν και να πιάσει τον Πόνκιμ στα χέρια του. *Ωω! Όταν το πιάσω στα χέρια μου το καταραμένο κάθαρμα –ούτε η μαγεία του δε θα μπορεί να τον γλιτώσει!* συλλογίστηκε. «Εντάξει. Αύριο, ξεκινάμε, Βασίλισσά μου!» Τύλιξε τα χέρια του γύρω απ'τους ώμους της, την έφερε κοντά του και ρούφηξε τα ζουμερά της χείλη με τα δικά του. *Η Δήγκα θα με καθαρίσει,* σκέφτηκε. Αλλά, για τώρα, δεν τον ένοιαζε τίποτα, πλην του ότι είχε αυτή την υπέροχη, πορφυρομάλλα γυναίκα στην αγκαλιά του.

Κάθισαν μαζί πάνω στα στρώματά τους, ενώ η Αάνθα βρισκόταν στα γόνατα του Βένγκριλ, έχοντας τους πήχεις της σταυρωμένους πίσω απ'το λαιμό του και φιλώντας το μουςάτο μάγουλό του.

«Λοιπόν –τι λες;–, πάμε στο γλέντι του Ρήρμαρ;» ρώτησε ο Βασιλιάς του Σαραόλν.

«Δεν κοιμόμαστε για καμια ωρίτσα, και μετά;» πρότεινε η Βασίλισσα του Ωκεανού.

«Ακριβώς αυτό ήθελα να σου προτείνω κι εγώ,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, «σε περίπτωση που έλεγες να πάμε αμέσως.»

«Έχουμε τόσα κοινά σημεία,» του είπε η Αάνθα, και φίλησε τα χείλη του.

** ** *

Αργότερα –τελικά, κοιμήθηκαν τρεις ώρες, παρά τη θέλησή τους–, βγήκαν απ’ τη σκηνή. Είχαν αλλάξει ρούχα. Η Αάνθα ήταν ντυμένη μ’ ένα μακρύ, μπλε φόρεμα, με σχίσιμο στο αριστερό πόδι (ευτυχώς, όχι στο δεξί, για να μην είναι εκτεθειμένο το κάπνιστό της) και μεγάλη, τετράγωνη λαιμόκοψη. Τα μανίκια είχαν στο τέλος τους κρόσσια. Στα πόδια της σανδάλια ήταν δεμένα. Ο Βένγκριλ φορούσε μια λευκή, φαρδιά πουκαμίσσα, και μαύρο παντελόνι και μπότες. Στον αριστερό του ώμο είχε περάσει μια κόκκινη, πάνινη ταινία, με χρυσό σιρίτι. Ο Βασιληάς του Σαραόλν την είχε βρει μέσα στα ενδύματα με τα οποία τους είχε εφοδιάσει ο Πρίγκιπας Ρήρημαρ, λες και ήξερε ότι θα γινόταν γλέντι, γιατί κάτι τέτοιο, σίγουρα, δε συμπεριλαμβανόταν στα ταξιδιωτικά ρούχα που είχαν εκείνοι ζητήσει.

Η Αάνθα πέρασε το χέρι της πίσω απ’ τον πήχη του Βένγκριλ, πηγαίνοντας να μπλέξει τα δάχτυλά της με τα δικά του, καθώς βάδιζαν στο στρατόπεδο, αλλά ο μονάρχης από τη Βόρεια Γη την εμπόδισε.

«Ας μη γινόμαστε θέαμα,» πρότεινε. «Δε θέλω να διαδοθεί η φήμη ότι ο Βασιληάς του Σαραόλν και η Βασίλισσα του Ωκεανού... Καταλαβαίνεις τι εννοώ!»

«Δυστυχώς, ναι,» αποκρίθηκε, αναστενάζοντας, η Αάνθα, και κρατώντας τα χέρια της για τον εαυτό της. Ύστερα, ρώτησε: «Πού είναι η σκηνή του Πρίγκιπα;» Κοίταξε τριγύρω.

Οι πολεμιστές είχαν ανάψει φωτιές μέσα στην νύχτα, και ορισμένοι απ’ αυτούς έπαιζαν μουσικά όργανα, ενώ άλλοι τραγουδούσαν εξωτικά (για το Βασιληά του Σαραόλν και τη Βασίλισσα του Ωκεανού) τραγούδια. Κάποιοι, απλά, μιλούσαν αναμεταξύ τους, γελώντας και πίνοντας κρασί. Αλλά, επίσης, αρκετή θλίψη υπήρχε στο στρατόπεδο, για τους νεκρούς συντρόφους, και μπόλικά απ’ τα τραγούδια συνθέτονταν προς τιμήν τους.

Ανάμεσα απ’ τις υπόλοιπες σκηνές, μία ξεχώριζε, γιατί στην κορυφή της κυμάτιζε μια σημαία με το Άστρο του Κάρνεβολθ.

«Αυτή πρέπει νάναι του Ρέηρμαρ,» υπέθεσε ο Βένγκριλ, κοιτώντας προς την κατεύθυνσή της.

«Πάμε,» πρότεινε η Αάνθα.

Πλησίασαν. Μπροστά απ' την είσοδο στέκονταν δυο οπλισμένες γυναίκες, με κοντάρια και δερματοδεμένες ασπίδες. Από μέσα ακουγόταν μελωδίες και φασαρία.

«Είναι αυτή η σκηνή του Πρίγκιπα Ρέηρμαρ;» ρώτησε ο Βένγκριλ.

«Μάλιστα, κύριε,» αποκρίθηκε η μία πολεμίστρια.

«Θα μπορούσαμε να περάσουμε; Είμαστε ο Βασιλιάς Βένγκριλ του Σαραόλν και η Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού, προσκεκλημένοι του Πρίγκιπα.»

Η φρουρός γούρλωσε, για λίγο, τα μάτια της· προφανώς, δεν τους είχε ξαναντικρίσει. Ύστερα, είπε, αμέσως: «Περάστε, Μεγαλειότατε, Μεγαλειότατη...»

«Ευχαριστούμε.»

Ο Βένγκριλ και η Αάνθα μπήκαν στη σκηνή. Μέσα ήταν στρωμένο ένα μεγάλο, στρογγυλό τραπέζι, γεμάτο εξωτικά φαγητά. Γύρω του κάθονταν ο Πρίγκιπας Ρέηρμαρ, η Πριγκίπισσα Σούλτριθ, δύο άλλοι, άγνωστοι άντρες, και μια επίσης άγνωστη γυναίκα. Ο ένας απ' τους άντρες ήταν μελαχρινός, με κοντά μαλλιά και μουστάκι· φορούσε μαύρη τουνίκα, με μια γαλάζια ταινία περασμένη στον δεξή ώμο· τα μανικετόκουμπά του ήταν χρυσά, και στο λαιμό του ήταν δεμένος ένας πορφυρός μανδύας. Ο άλλος άντρας ήταν κι αυτός μελαχρινός, αλλά τα μαλλιά του ήταν μακριά και σχημάτιζαν αλογοουρά πίσω απ' το κεφάλι του· μια μακριά, κίτρινη πουκαμίσσα τον έντυνε, κι ένας λευκός μανδύας, του οποίου η αλυσίδα ήταν ασημένια. Φαινόταν να συζητά με την άγνωστη στον Βένγκριλ και στην Αάνθα γυναίκα, η οποία ήταν καστανή, με μαλλιά που χύνονταν στους γυμνούς της ώμους, καθώς φορούσε ένα φόρεμα το οποίο τους άφηνε εκτεθειμένους, μαζί με τα χέρια της και ένα μεγάλο μέρος του γεμάτου της στήθους. Στους πήχεις είχε μπρούντζινα βραχιόλια, και

στο δεξί μπράτσο ένα χρυσό περικόρπιο, με ένα λιοντάρι σκαλισμένο επάνω.

Πλάι από την παρέα στο τραπέζι καθόταν μια εντυπωσιακά όμορφη, ξανθιά γυναίκα, η οποία έπαιζε μια μεγάλη λύρα. Τα μάτια της ήταν γκρίζα και έμοιαζαν με απύθμενους λάκκους που έβγαζαν κάπου βαθιά στον Ωκεανό. Ήταν ντυμένη με κόκκινη μπλούζα, η οποία είχε ένα μεγάλο V άνοιγμα μπροστά της. Η φούστα της ήταν μαύρη και είχε ένα σχίσιμο στον κάθε της μηρό. Στα πόδια της δένονταν ψηλοτάκουνα σανδάλια. Τα μαλλιά της έφταναν μέχρι τη μέση της. Ο μελαχρινός άντρας με το μουστάκι και τη μαύρη τουνίκα φαινόταν να δυσκολεύεται να πάρει το βλέμμα του από πάνω της, ενώ εκείνη του χαμογελούσε, καθώς συνέχιζαν να βγαίνουν μελωδίες απ' το μουσικό της όργανο.

«Βασιλιά Βένγκριλ!» είπε ο Πρίγκιπας Ρήρμαρ, υψώνοντας το κρασοπότηρό του και κάνοντάς τους όλους να στραφούν προς την είσοδο της σκηνής. «Βασίλισσα Αάνθα! Παρακαλώ, ελάτε να καθίσετε μαζί μας. Το γεύμα είναι υπέροχο.»

«Με μεγάλη μας ευχαρίστηση, Υψηλότητε,» αποκρίθηκε η Βασίλισσα του Ωκεανού, μειδιώντας· κι εκείνη κι ο Βένγκριλ κάθισαν στο στρογγυλό τραπέζι, κάτω από τα βλέμματα όλων.

«Να σας συστήσω,» είπε η Πριγκίπισσα Σούλτριθ. «Απο δώ ο Μαρούκ, Αρχιστράτηγος του Κάρνεβολθ.» Στράφηκε στον μελαχρινό άντρα με το μουστάκι, ο οποίος έκλινε το κεφάλι του, σε χαιρετισμό. «Απο δώ ο Κάρναλ, Διοικητής της Κεφαλής του Λέοντος.» (*Τι παράξενο όνομα για τάγμα...* απόρησε ο Βένγκριλ.) Ο άντρας με τα μακριά, μαύρα μαλλιά έκλινε το κεφάλι του σε χαιρετισμό, όπως ο προηγούμενος. «Και απο δώ η Φάρλουν, Διοικήτρια του Δεξιού Ποδιού του Λέοντος.» (*Θα με τρελάνουν,* συλλογίστηκε ο Βασιλιάς του Σαραόλν.) Η καστανομάλλα γυναίκα έκλινε, επίσης, το κεφάλι της. «Α! και να μην λησμονήσω.» Η Σούλτριθ στράφηκε στην ξανθιά με τη λύρα. «Απο δώ η Αλρούνα, γνωστή τροβαδούρος. Προσφέρθηκε να ακολουθήσει το στρατό μας,

για να εμψυχώνει τους πολεμιστές.» Η τροβαδούρος χαμογέλασε τόσο ζεστά στον Βένγκριλ που πείραξε την Αάνθα, η οποία συνοφρυώθηκε, αγριοκοιτώντας την.

«Ο Βασιλιάς και η Βασίλισσα έχουν προβλήματα στις χώρες τους,» είπε ο Ρέηρμαρ στους άλλους. «Και είναι λόγω αυτών των προβλημάτων που, τώρα, βρίσκονται εδώ, μαζί μας.»

«Αλήθεια;» έκανε ο Μαρούκ. «Τι προβλήματα, Μεγαλειοτάτη; Θα μας πείτε;» ρώτησε την Αάνθα. Τα μάτια του έλεγαν ότι την... εκτιμούσε ιδιαίτερα, και ο Βένγκριλ ένιωσε να θυμώνει. Αλλά προσπάθησε να γαληνέψει το θυμό του. Δεν ήταν γυναίκα του, άλλωστε. Και, στο κάτω-κάτω, αυτό που συνέβαινε μαζί της δεν έπρεπε ποτέ να είχε συμβεί. Πώς είχε παρασυρθεί έτσι;...

Η Βασίλισσα του Ωκεανού άρχισε να τους λέει για τον σφετεριστή Κράντμον στο Βασίλειο του Ωκεανού, καθώς και για τους δαιμονανθρώπους. Ύστερα, μετά από παράκληση του Κάρναλ, κι ο Βένγκριλ μίλησε για το τι είχε γίνει στο Σαραόλν και για το τι πίστευε πως μπορεί τώρα να γινόταν, βάσει των ονείρων του, τα οποία του είχε εξηγήσει η Πριγκίπισσα Σούλτριθ.

«Τελικά, φαίνεται πως υπάρχουν προβλήματα παντού,» κατέληξε η Φάρλουν.

«Μπορώ να κάνω κι εγώ μια ερώτηση, τώρα;» είπε ο Βένγκριλ.

«Φυσικά, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε ο Ρέηρμαρ.

«Τι εννοείτε όταν λέτε ‘Διοικητής της Κεφαλής του Λέοντος’ και ‘Διοικήτρια του Δεξιού Ποδιού του Λέοντος’; Αναρωτιόμουν από τη στιγμή που τα άκουσα...»

Ο Πρίγκιπας γέλασε. «Μα βέβαια! Πώς να γνωρίζετε τις ονομασίες που δίνουμε στα τάγματα του στρατού μας; Να σας εξηγήσω, λοιπόν: Όλο μας το στρατό τον αποκαλούμε ‘ο Λέων’· έτσι, τώρα, πιστεύω είναι ευνόητο τι εννοούμε λέγοντας ‘η Κεφαλή του Λέοντος’ και το ‘Δεξί Πόδι του Λέοντος’· είναι τάγματα. Συγκεκριμένα, η Κεφαλή είναι το πρώτο τάγμα και το δεξί πόδι το αμέσως κατώτερο.»

«Κατάλαβα,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ.

«Πώς διαιρείται το στρατό σας στο Σαραόλν, Μεγαλειότατε;» ρώτησε ο Μαρούκ.

«Τα *Χρυσά Ξίφη* αποτελούν τη βασιλική φρουρά, και είναι ένα τάγμα στο στρατό μας,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Τα *Πορφυρά Ξίφη*—πάλι, ένα τάγμα— βρίσκονται αμέσως μετά απ'τα *Χρυσά Ξίφη*. Ύστερα, έρχονται τα *Αργυρά Ξίφη*, τα οποία χωρίζονται σε δέκα τάγματα. Αυτά, φυσικά, για τον βασιλικό στρατό της Μάρβαθ, της πρωτεύουσας του Σαραόλν· δούκες και βαρόνοι έχουν δικούς τους στρατούς.»

«Και πώς διαιρείται ο στρατός στο Βασίλειο του Ωκεανού;» ρώτησε ο Μαρούκ την Αάνθα.

«Η βασιλική φρουρά χωρίζεται σε δέκα τάγματα,» απάντησε η Βασίλισσα. «Ύστερα, ο υπόλοιπος στρατός αποτελείται από πλοία· το Βασίλειό μας βασίζεται, γενικά, στις ναυτικές του δυνάμεις.»

«Έτσι λένε και οι φήμες,» είπε ο Μαρούκ. «Όμορφο βασίλειο, επίσης, έχω ακούσει. Ίσως έρθω κάποια στιγμή, όταν τούτος ο πόλεμος με το Γελωτοποιό τελειώσει.»

«Θα είστε ευπρόσδεκτος, Αρχιστράτηγέ μου,» αποκρίθηκε η Αάνθα, από ευγένεια και μόνο· δεν της άρεσε που αυτός ο τύπος τη γλυκοκοίταζε.

Έπειτα, η Βασίλισσα του Ωκεανού και ο Βασιλιάς του Σαραόλν αντάλλαξαν ιστορίες με τον Πρίγκιπα Ρέηρμαρ, την Πριγκίπισσα Σούλτριθ και τους άλλους. Κατάλαβαν πως κανένας τους δεν είχε την παραμικρή ιδέα για το ποιος, πραγματικά, ήταν ο Γελωτοποιός και ποιοι οι σκοποί του. Ο μοναδικός φανερός σκοπός του, προς το παρόν, ήταν να κατακτήσει το Κάρνεβολθ. Αν και ορισμένοι υποστήριζαν πως τα έκανε όλα μόνο και μόνο για την αιματοχυσία· ήταν ιδιαίτερα χαιρέκακος, και του άρεσε να βλέπει ανθρώπους να πεθαίνουν. Ο Βένγκριλ, ωστόσο, αμφέβαλε πως ήταν η τρέλα του μονάχα που τον οδηγούσε—πάντως, σίγουρα, είχε αρκετή από δαύτη.

Τέλος, η Αάνθα είπε: «Εμείς θα αποσυρθούμε, τώρα, στη σκηνή μας, γιατί το πρωί θα ξεκινήσουμε με την αυγή.»

Ο Ρέηρμαρ φάνηκε έκπληκτος. «Όταν λέγατε πως θα φύγετε σύντομα, δεν περίμενα τόσο σύντομα,» παραδέχτηκε.

«Δυστυχώς, υπάρχει λόγος που βιαζόμαστε,» εξήγησε ο Βένγκριλ. «Καταλαβαίνεις, Υψηλότατε, έτσι;»

Ο Ρέηρμαρ έγνεψε καταφατικά. «Ασφαλώς. Πώς να μην ανησυχείτε για τα βασίλειά σας, μ'όλ'αυτά που συμβαίνουν εκεί;

»Λοιπόν, σας εύχομαι καλό ταξίδι. Θα θέλατε κάτι άλλο από μένα; Κάτι παραπάνω από τις προμήθειες και τις ενδυμασίες που σας πρόσφερα; Α! μα βέβαια, τι λέω; Χρήματα θα θέλετε σίγουρα, για να πάρετε καράβι. Και έναν χάρτη, ο οποίος θα σας οδηγήσει ασφαλείς στην Χρέκνοχ. Άλογα, επίσης.»

«Αυτά θα είναι αρκετά, Υψηλότατε,» είπε η Αάνθα. «Είστε πολύ γενναιόδωρος. Δε θα το ξεχάσουμε τούτο. Και θα επιστρέψουμε στο Κάρνεβολθ να σας βοηθήσουμε, μόλις μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε όσα συμβαίνουν στο Βασίλειο του Ωκεανού και στο Σαραόλν.»

«Όταν είστε έτοιμοι για το ταξίδι σας, το πρωί, περάστε απ'τη σκηνή μου, να σας δώσω ό,τι σας είπα, εντάξει, Μεγαλειοτάτη;»

«Σ'ευχαριστούμε ξανά, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε η Αάνθα, και εκείνη κι ο Βένγκριλ σηκώθηκαν απ'το τραπέζι, καληνυχτίζοντάς τους όλους.

Επέστρεψαν στη σκηνή τους, με γρήγορα βήματα.

«Πώς είναι το πόδι σου, Αάνθα;» ρώτησε ο Βασιλιάς του Σαραόλν, ενώ γδυνόταν.

«Πολύ καλύτερα από πριν,» απάντησε εκείνη. «Η αλοιφή της θεραπεύτριας μού έκανε, σίγουρα, καλό.» Έβγαλε το φόρεμα και τα σανδάλια της και χώθηκε μες στα σκεπάσματα. Τα βράδια έκανε κρύο στο Κάρνεβολθ, ενώ το πρωί είχε ζέστη.

Ο Βένγκριλ ακολούθησε το παράδειγμά της. «Να της πούμε να μας δώσει λίγη από δαύτη, για να τη χρησιμοποιείς, κατά τη διάρκεια του ταξιδιού μας;»

«Γιατί όχι;» Η Αάνθα κούρνιασε πλάι του, ακουμπώντας το κεφάλι της στο γυμνό του στέρνο. «Ανυπομονώ να φύγουμε απο δώ,» είπε, μετά από λίγο. «Και φοβάμαι για το τι μπορεί να έχει συμβεί στο Βασίλειο του Ωκεανού.»

«Κι εγώ το ίδιο ανησυχώ για το Σαραόλν,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, προτού τον πάρει ο ύπνος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9^ο

Βρόλγκιχ

Ελπίζω, κάποτε, να ξανανταμώσουμε, Μεγαλειότατε, Μεγαλειοτάτη,» είπε ο Πρίγκιπας Ρήηρμαρ. Στεκόταν μπροστά απ'τη σκηνή του, μαζί με την Πριγκίπισσα Σούλτριθ.

Ο Λούντρινχ υψωνόταν απ'την Ανατολή, φωτίζοντας την ξερή πεδιάδα όπου είχε γίνει η μάχη με το στρατό του Γελωτοποιού χτες βράδυ. Τα βράχια, οι λίγοι ξεραμένοι θάμνοι και τα άφυλλα δέντρα έριχναν μακριές σκιές πάνω στο σκληρό έδαφος και πάνω σε πεσμένα όπλα και ασπίδες. Απομεινάρια από τις φωτιές που είχαν ανάψει οι υπερασπιστές του Κάρνεβολθ, για να κάψουν τα πτώματα, ακόμα υπήρχαν, όπως και αίμα στην γη.

«Θα ξανανταμώσουμε, δίχως αμφιβολία, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Μόλις ξεμπερδέσουμε με τα προβλήματα στα βασίλειά μας, θα επιστρέψουμε με στρατό στο Κάρνεβολθ, για να σας βοηθήσουμε.»

Ο Βένγκριλ έγγενεσε καταφατικά, με το κεφάλι του.

Κι οι δυο τους ήταν ντυμένοι ταξιδιωτικά, με κάπες και μπότες. Στη ζώνη του Βασιληά του Σαραόλν ήταν περασμένο ένα μακρύ σπαθί κι ένα ξιφίδιο, ενώ στη ζώνη της Βασίλισσας του Ωκεανού ένα κοντόσπαθο κι ένα ξιφίδιο· στη σέλα του αλόγου της ήταν περασμένο ένα κοντάρι, του οποίου η αιχμή γυάλιζε στον πρωινό Λούντρινχ. Ο καθένας κρατούσε το άτι του απ'τα χαλινάρια, στο σάκο του οποίου υπήρχαν προμήθειες, για το ταξίδι τους.

«Καλή τύχη, φίλοι μου.» Ο Ρέημμαρ αντάλλαξε μια χειραψία με τον Βένγκριλ και την Αάνθα· ύστερα, το ίδιο έκανε και η Σούλτριθ, επαναλαμβάνοντας την ευχή.

Ο Μονάρχης του Σαραόλν και η Βασίλισσα του Ωκεανού καβάλησαν τ'άλογά τους, τα χτύπησαν στα πλευρά, με τα τακούνια των μποτών τους, κι άρχισαν να καλπάζουν προς τα βόρεια, όπου ο Πρίγκιπας-Διάδοχος του Κάρνεβολθ τούς είχε πει πως βρισκόταν μια αρκετά μεγάλη πόλη: η Βρόλκιχ, στην οποία θα έφταναν κατά το απόγευμα, σύμφωνα με τα λεγόμενα του Ρέημμαρ.

Τώρα, ίππευαν στην ανοιχτή πεδιάδα, όπου λίγα δέντρα υπήρχαν και πολλά ξερά βράχια γέμιζαν τον τόπο. Στα δυτικά τους ορθώνονταν τα όρη που είχαν διασχίσει –και μέσα στα οποία παραλίγο να πεθάνουν από την έλλειψη φαγητού και νερού–, προτού τους βρουν οι πολεμιστές του Πρίγκιπα του Κάρνεβολθ. Ταξιδιώτες άλλους, ως το μεσημέρι, δεν αντάμωσαν. Φαίνεται κανείς δεν πλησίαζε σε τούτα τα μέρη, τον τελευταίο καιρό, με τον πόλεμο.

Όταν κι οι δυο ήλιοι του Άρμπεναρκ βρίσκονταν ψηλά στον ουρανό, ο Βένγκριλ κι οι Αάνθα σταμάτησαν κάτω από έναν μεγάλο βράχο, για να φάνε και να έχουν σκιά, συγχρόνως.

«Πώς είναι το πόδι σου;» ρώτησε ο Βασιληάς.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Βασίλισσα.

«Δε θέλεις να βάλεις καθόλου απ'αυτή την αλοιφή που σου έδωσε η Ταϊράνα, πριν φύγουμε απ'το στρατόπεδο;»

«Όχι,» είπε η Αάνθα, δένοντας το άλογό της σε μια προεξοχή στον μεγάλο βράχο.

Στην ίδια προεξοχή έδεσε τ'άλογό του και ο Βένγκριλ. «Ελπίζω επειδή είσαι καλύτερα, όχι επειδή ντρέπεσαι να γδυθείς μπροστά μου...» αστειεύτηκε.

Η Αάνθα τον λοξοκοίταξε. Ύστερα, χαμογέλασε πλατιά· τύλιξε τα χέρια της πίσω απ'το λαιμό του και τον φίλησε, δυνατά. «Πραγματικά, νομίζεις ότι ντρέπομαι να γδυθώ μπροστά σου;»

«Όχι,» απάντησε ο Βένγκριλ.

«Ωραία,» είπε η Αάνθα· «γιατί, αλλιώς, θα γδυνόμουν εδώ και τώρα!»

Ο Βένγκριλ γέλασε, και κάθισε στο ξερό έδαφος, πίνοντας νερό απ'το φλασκί του και βγάζοντας απ'το σάκο του λίγο θραμπ, για να φάει.

«Δε με πιστεύεις;» απαίτησε η Αάνθα, βάζοντας τις γροθιές της στη μέση.

Ο Βένγκριλ σήκωσε το βλέμμα του απ'το φαγητό. «Σε πιστεύω.»

Η Αάνθα τον κοίταξε, με δυσπιστία. Αν επέμενε, θα του το αποδείκνυε. Αλλά, τώρα, κάθισε δίπλα του, και έβγαλε κι εκείνη κάτι απ'τον σάκο της, για να φάει.

«Όλοι στο Βασίλειο του Ωκεανού νομίζουν ότι έχω χαθεί,» είπε· «ότι μ'έχουν απαγάγει οι δαιμονάνθρωποι. Θα εκπλαγούν, όταν με δουν, ξαφνικά, στην αίθουσα του θρόνου –και περισσότερο απ'όλους ο Κράντμον.»

«Μακάρι μόνο να μην ξέρει εκείνος πως επιστρέφουμε στη Θέρληχ,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ· «γιατί, αν ξέρει, θα μας στήσει ένα σωρό παγίδες, για να μην φτάσουμε εκεί.»

«Σίγουρα, γνωρίζει πως έχουμε ξεφύγει από τα μπουντρούμια,» είπε η Αάνθα. «Δε μπορεί να μην το γνωρίζει αυτό. Και, τώρα, που το ανέφερες, αγάπη μου... Έχεις δίκιο –περισσότερο δίκιο απ'ό,τι φαντάζεσαι. Ο Κράντμον δε θα θέλει να χάσει την εξουσία. Οπότε, είτε ξέρει πως έρχομαι, είτε όχι, θα μου έχει στήσει παγίδες, γιατί,

αναμφίβολα, θα υποθέτει πως κάποτε θα έρθω να διεκδικήσω ό,τι μου ανήκει.»

«Αλλά καλύτερα δεν θα είναι να φτάσουμε στη Θέρληχ κρυφά, δίχως κανείς να μάθει πως ο Βασιληάς του Σαραόλν και η Βασίλισσα του Ωκεανού κατευθύνονται για κει; Γιατί, αν τέτοια φήμη διαδοθεί, ο σφετεριστής του θρόνου σου, θα είναι περισσότερο έτοιμος για μας.»

Η Αάνθα έγνεψε καταφατικά. «Ναι, καλύτερα να μη μάθει κανείς ποιοι είμαστε.»

Το υπόλοιπο του μεσημεριού κοιμήθηκαν λίγο, χωρίς να φυλάνε σκοπιές· δεν το έβλεπαν απαραίτητο σ'έναν τέτοιο ξερότοπο. Όταν ξύπνησαν, είχε αρχίσει ν'απογευματιάζει και η ζέστη να πέφτει.

«Ωρα να ξεκινήσουμε,» είπε ο Βένγκριλ. «Δεν πρέπει νάμαστε μακριά από κείνη την πόλη που ανέφερε ο Ρήρμαρ, την Βρόλγκιχ.»

Ανέβηκαν στ'άτια τους και, πριν τα χτυπήσουν με τα γκέμια ή μπήξουν τα τακούνια τους στα πλευρά των ζώων, έστρεψαν τα κεφάλι τους προς τα βόρειο-ανατολικά, απ'όπου ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων ερχόταν.

«Ποιοι είν'αυτοί;» συνοφρυώθηκε η Αάνθα. «Και πόσοι είναι, περίπου, Βένγκριλ;»

Το έμπειρο στις μάχες μάτι του Βασιληά του Σαραόλν, αμέσως, είχε καταλάβει τον αριθμό τους. «Χίλιοι πολεμιστές.»

«Είναι εχθρικοί;» ρώτησε η Αάνθα. Και απάντησε από μόνη της: «Μάλλον, όχι σ'αυτή τη μεριά του βασιλείου. Ε;»

Ο Βένγκριλ κούνησε το κεφάλι του, συμφωνώντας. «Πιθανώς, είναι ενισχύσεις για το στρατό του Ρήρμαρ.

»Ούτως ή άλλως, θα τους συναντήσουμε, και θα μάθουμε· στο δρόμο μας είναι.»

Κάλπασαν, κατευθυνόμενοι προς τους πολεμιστές που αντίκριζαν. Ο προπορευόμενος κρατούσε μια σημαία, την οποία μπόρεσαν να διακρίνουν, καθώς ζύγωναν. Ήταν χωρισμένη κάθετα με μια κεντημένη αστραπή. Πάνω απ'την αστραπή βρισκόταν το Άστρο του

Κάρνεβολθ, και κάτω απ'την αστραπή ένα ανεστραμμένο ξίφος, δεξιά κι αριστερά απ'τη λεπίδα του οποίου ήταν δυο μαργαριτάρια. Πλάι στον έφιππο σημαιοφόρο, ερχόταν μια επίσης έφιππη γυναίκα, με μακριά, μαύρα μαλλιά, ντυμένη με αλυσιδωτή πανοπλία, πάνω από μια κελεμπία· στους ώμους της έπεφτε ένας γαλάζιος μανδύας, και στο πλευρό της κρεμόταν ένα ξίφος –πράγμα που έδειχνε ότι ήταν ευγενικής καταγωγής, γιατί μονάχα οι ευγενείς έφεραν σπαθιά στο Κάρνεβολθ· οι άλλοι μαχητές χρησιμοποιούσαν δόρατα και γιγατανία.

«Χαίρετε, ταξιδιώτες!» φώναξε. «Επικίνδυνα μέρη βρήκατε για να διαβείτε. Το γνωρίζετε πως πόλεμος διεξάγεται στα νότια;»

«Απο κεί ερχόμαστε, κυρία μου,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ.

«Στρατιώτες είστε;» συνοφρυώθηκε η μαυρομάλλα γυναίκα. «Δε μου μοιάζετε για στρατιώτες. Τουλάχιστον, δεν είστε ντυμένοι με πανοπλίες...»

«Ας πούμε ότι βρισκόμαστε σε μια αποστολή για τον Πρίγκιπα Ρέηρμαρ,» είπε ο Βένγκριλ. «Μια μυστική αποστολή· θα προτιμούσαμε να μη συζητήσουμε το θέμα.» Καλύτερα να μην έλεγαν σε κανέναν ποιοι ήταν, όπως είχαν συμφωνήσει.

«Εσείς από πού έρχεστε;» θέλησε να μάθει η Αάνθα. «Και έρχεστε για να βοηθήσετε τον Πρίγκιπα στον αγώνα του;»

«Είμαστε απεσταλμένοι της Αρχόντισσας Καβύρα της Τένμιχ,» εξήγησε η πολεμίστρια. «Εγώ, προσωπικά, είμαι η κόρη της, Σοράζα. Και, ναι, ερχόμαστε για να βοηθήσουμε τον Πρίγκιπα Ρέηρμαρ στον αγώνα του εναντίον του Γελωτοποιού του Ζερ-Μογκλ.»

«Θα χρειαστεί τη βοήθειά σας,» είπε ο Βένγκριλ. «Το προηγούμενο βράδυ έγινε μια πολύ αιματηρή μάχη, με τις δυνάμεις του Γελωτοποιού. Είθε τα Πνεύματα να βαδίζουν μαζί σας.»

«Σας ευχαριστούμε, κύριε,» αποκρίθηκε η Σοράζα. «Καλό ταξίδι, όπου κι αν πηγαίνετε· και καλή επιτυχία στην αποστολή σας, όποια κι αν είν' αυτή.»

Έτσι, χώρισαν. Ο Βένγκριλ και η Αάνθα, γρήγορα, άφησαν πίσω τους το στράτευμα που κατευθυνόταν νότια. Και, σε καμια ώρα, ατένισαν στον ορίζοντα, βόρειά τους, μια τειχισμένη πόλη. Τα τείχη της, μάλιστα, ήταν πανύψηλα, και ο Βασιληάς του Σαραόλν έκρινε ότι έπρεπε να ήταν και πολύ ανθεκτικά. Όταν, μετά από καμια ώρα ακόμα, βρίσκονταν έξω απ'την πύλη της Βρόλγκιχ, ήταν, πλέον, σίγουρος ότι ήταν πολύ ανθεκτικά. Έμοιαζαν με πελώριες πέτρες που της είχαν φέρει κατευθείαν από τα ξεροβούνια στα δυτικά. Αλλά ο μονάρχης αμφέβαλε αν ποτέ κανένας θα μπορούσε να μετακινήσει τόσο μεγάλους βράχους. Βέβαια, ποτέ δεν ξέρεις τι μέσα μπορεί να διέθεταν τούτοι οι άνθρωποι...

Οι φύλακες στις επάλξεις τούς άφησαν να περάσουν δίχως να κάνουν καμια ερώτηση. Όταν είχαν, πια, μπει, ήταν που δυο οπλισμένοι άντρες τούς σταμάτησαν, απαιτώντας να πληρώσουν φόρο, ώστε να έχουν πρόσβαση στην πόλη.

«Ένα ασημένιο νόμισμα για τον καθένα σας και δυο για το κάθε σας άτι,» ζήτησε ο φρουρός: ένας ξερακιανός άντρας, με αζύριστο πρόσωπο και μακριά, βρόμικα μαλλιά.

Ο Βένγκριλ, χωρίς να του πει ούτε καλησπέρα, έβγαλε τα χρήματα απ'το πουγκί με το οποίο τον είχε εφοδιάσει ο Πρίγκιπας Ρέηρμαρ και του τα έδωσε.

«Σας ευχαριστώ, κύριε,» αποκρίθηκε ο φύλακας. «Περάστε στην Βρόλγκιχ, ελεύθερα.»

Ο Βασιληάς του Σαραόλν και η Βασίλισσα του Ωκεανού προχώρησαν, έφιπποι· και το πρώτο πράγμα που παρατήρησαν ήταν πως όλα τα σπίτια ήταν καμωμένα από πέτρα –πράγμα φυσικό, άλλωστε, αφού λίγα ξύλα υπήρχαν σε τούτες τις ξερές περιοχές. Οι δρόμοι ήταν λιθόστρωτοι, και μαγκάλια βρίσκονταν στις διασταυρώσεις και στις στροφές τους· σκοτάδι κάλυπτε όλα τ'άλλα τους σημεία. Κοντά στα μαγκάλια ήταν τόσοι κουρελήδες συγκεντρωμένοι (ζητιάνοι και άστεγοι, αναμφίβολα), για να ζεσταθούν, που δεν τολμούσες να ζυγώσεις.

Το γεγονός έκανε εντύπωση στην Αάνθα. «Καλά... τέτοια φτώχεια υπάρχει στο Κάρνεβολθ;»

«Προφανώς,» απάντησε ο Βένγκριλ. «Εσείς, οι άνθρωποι των νησιών, δεν ήσασταν τόσο παντογνώστες;...»

Η Αάνθα αναποδογύρισε τα μάτια της.

Άλλο ένα πράγμα που παρατήρησαν ήταν ότι υπήρχαν λίγες πόρτες. Οι περισσότερες είσοδοι των χτιριών έκλειναν με τομάρια από δέρματα ζώων, ή με χοντρά πανιά.

«Δεν βρίσκεται κανένα πανδοχείο εδώ;» αναρωτήθηκε η Βασίλισσα του Ωκεανού, κοιτώντας τριγύρω.

«Νομίζω πως αυτό πρέπει νάναι πανδοχείο,» είπε ο Βένγκριλ, δείχνοντας ένα τριώροφο χτίριο, δίπλα απ'την πόρτα του οποίου – ήταν απ'τα λίγα που είχαν ξύλινη πόρτα– κρεμόταν ένα πανί, με κόκκινα γράμματα κεντημένα πάνω του, που έγραφαν: *Ο Τέταρτος Δρόμος*.

Η Βασίλισσα κι ο Βασιλιάς πλησίασαν· εκεί κοντά βρισκόταν και ένα απ'τα μαγκάλια, και γύρω του –όπως και γύρω από όλα– ήταν συναγμένοι κουρελήδες.

«Κάτι για μένα, ευγενική κυρία...» ζήτησε μια γυναίκα, τεντώνοντας το χέρι της προς το μέρος της Αάνθα.

Εκείνη έβγαλε ένα χρυσό νόμισμα απ'το πουγκί της και της το πέταξε στην χούφτα.

«Και κάτι για μένα,» πετάχτηκε, τότε, ένας άλλος ζητιάνος, τεντώνοντας κι αυτός το χέρι του.

«Και κάτι για μένα.» Άλλος ένας ζητιάνος.

«Και κάτι για μένα.»

«Και κάτι για μένα.»

«Και κάτι για μένα.»

Η Αάνθα φάνηκε ζαλισμένη, κοιτώντας όλ'αυτά τα κουρασμένα απ'την άθλια ζωή πρόσωπα να την αντικρίζουν με πεινασμένα μάτια και μισάνοιχτα στόματα, που αποκάλυπταν μαύρα δόντια. Έβγαλε, βιαστικά, μερικά ασημένια νομίσματα απ'το πουγκί της –δε

μέτρησε πόσα– και τα πέταξε ανάμεσά τους. Εκείνοι έπεσαν ο ένας πάνω στον άλλο, για να τα μαζέψουν. Αλλά κάποιοι φώναζαν:

«Χρυσάφι! – Χρυσάφι! – Χρυσάφι! – Χρυσάφι!»

«Πάμε.» Ο Βένγκριλ τράβηξε το άτι της Αάνθα απ’τα γκέμια, για να την απομακρύνει απ’τους πένητες.

Πλησίασαν το στάβλο, πλάι στο πανδοχείο, ενώ η Βασίλισσα είχε το κεφάλι της στραμμένο πίσω και το βλέμμα της καρφωμένο στους κουρελήδες.

«Δεν υπάρχουν ζητιάνοι στο Βασίλειο του Ωκεανού...» ψέλλισε. «Δεν είναι έτσι...»

«Εδώ, όμως, είναι,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, αφιππεύοντας. «Έλα· κατέβα,» της είπε.

Η Αάνθα ξεπέζεψε, με κάποιο δισταγμό. «Ο Πρίγκιπας Ρέημμαρ μού φάνηκε τόσο καλός μονάρχης... Πώς είναι δυνατόν να έχει αφήσει κάτι τέτοιο να συμβεί στο λαό του;»

«Δεν εξαρτώνται όλα απ’το μονάρχη μιας χώρας,» εξήγησε ο Βένγκριλ, παίρνοντας και τα δυο άλογα απ’τα γκέμια και μπαίνοντας στον στάβλο.

«Σταβλίτη!» φώναξε.

Ένας άντρας που κοιμόταν πάνω σε ένα πέτρινο κάθισμα ξύπνησε τρομαγμένος. «Ναι, ναι, ναι, αφέντη μου,» έκανε, καθώς σηκωνόταν όρθιος. «Μπορείτε ν’αφήσετε τ’άλογά σας σε μένα.» Ήταν ένας λιγνός τύπος, με ξυρισμένο κεφάλι, και ντυμένος με φαρδιά, βρόμικα ρούχα. «Ένα αργύριο για το καθένα.»

Ο Βένγκριλ τού άφησε τέσσερα ασημένια νομίσματα στην παλάμη, δίνοντάς του τα χαλινάρια των ίππων.

Ο σταβλίτης έκανε μια βαθιά υπόκλιση. «Είστε πολύ γενναιόδωρος, αφέντη. Είθε τα Πνεύματα να σας χαμογελάσουν στη ζωή σας.»

Τα Πνεύματα μ’έχουν καταραστεί, τώρα τελευταία!... μούγκρισε εντός του ο Βένγκριλ, βγαίνοντας απ’τον στάβλο. Έξω, βρήκε την Αάνθα να τον περιμένει· όλοι οι ζητιάνοι είχαν στρέψει τα βλέμματά τους πάνω της, μουρμουρίζοντας:

«Χρυσάφι...»

«Χρυσάφι, αφέντρα...»

«Χρυσάφι...»

Η Βασίλισσα του Ωκεανού έμοιαζε μεπρδεμένη. Τα δάχτυλά της πήγαν προς το πουγκί που κρεμόταν απ' τη ζώνη της.

Ο Βένγκριλ τής έπιασε τον καρπό. «Δόστους, κι απλά, θα απαιτήσουν κι άλλα.»

Η Αάνθα δε μίλησε. «Πάμε μέσα,» πρότεινε.

Ο Βένγκριλ κατένευσε. Της άφησε το χέρι και πλησίασαν την πόρτα του πανδοχείου. Όμως τρεις ζητιάνοι ήταν εκεί πριν απ' αυτούς, απλώνοντας τις χούφτες τους εμπρός τους.

«Χρυσάφι, αφέντρα... Χρυσάφι...»

«Χρυσάφι...»

«Μακριά!» μούγκρισε ο Βένγκριλ, κάνοντας πέρα έναν.

«Χρυσάφι, αφέντη...» μουρμούρισε αυτός, και ο Βασιλιάς του Σαραόλν αισθάνθηκε ένα τράβηγμα στη ζώνη του.

Κατέβασε, γρήγορα, το βλέμμα του και είδε πως το πουγκί του είχε κάνει φτερά (!). Την ίδια, στιγμή, ο ζητιάνος έτρεχε προς ένα σοκάκι αντίκρυ.

«Μπάσταρδε!» γρύλισε ο μονάρχης, και τον ακολούθησε, με μεγάλες δρασκελιές.

«Βένγκριλ –περίμενε!» του φώναξε η Αάνθα, και ήρθε, αμέσως, στο κατόπι του.

Ο Βασιλιάς του Σαραόλν αντίκρισε μια σκιερή φιγούρα (κατά πάσα πιθανότητα, τον κλέφτη του πουγκιού του) να παραμερίζει το τομάρι ενός ζώου και να περνά την είσοδο ενός πέτρινου χτιρίου. Πήγε πίσω της, παραμερίζοντας κι ο ίδιος το τομάρι, και...

...έπεσε, κουτρουβαλώντας σε σπασμένα σκαλιά. Χτύπησε το κεφάλι του πολλές φορές και έχασε τις αισθήσεις του.

** ** *

Η Αάνθα αντίκρισε τον Βένγκριλ να μπαίνει σ'ένα πέτρινο οικοδόμημα, και, ύστερα, τον άκουσε να κραυγάζει. Πάραυτα, έτρεξε κι εκείνη στην είσοδο με το τομάρι ζώου, παραμερίζοντάς το. Κοίταξε μέσα και είδε σκοτάδι.

«Βέγγκριλ; Είσαι καλά;» Καμιά απάντηση. «Βέγγκριλ! Βέγγκριλ! Βέγγκριλ!»

«Αααααρρρρχχχ...» άκουσε ένα μουγκρητό απ' το βάθος.

«Βένγκριλ; Εσύ είς' αυτός;»

«Ναι, πού να με πάρουν τα Πνεύματα!» αποκρίθηκε η φωνή του Σαραολνιανού Βασιληά απ' το σκοτάδι. «Αλλά πού πήγε εκείνος ο κλέφτης;»

«Δεν ξέρω,» είπε η Αάνθα. «Όμως έρχομαι—»

«Όχι –στάσου!»

«—αααααααα!» ούρλιαξε η Βασίλισσα του Ωκεανού, αισθανόμενη τα πόδια της να γλιστρούν πάνω στην παλιά, σπασμένη σκάλα. Ύστερα, ένιωσε κάποιον να την πιάνει στα χέρια του.

«Ήσουν τυχερή που ήμουν από κάτω,» της είπε ο Βένγκριλ, αφήνοντάς την να σταθεί.

Η Αάνθα κατάλαβε ότι πατούσε πάνω σε πέτρες –σε χαλάσματα..
«Πού είμαστε;...» ρώτησε.

«Δεν έχω ιδέα,» απάντησε ο Βένγκριλ. «Και δε βλέπω τίποτα εδώ κάτω. Ανάθεμα! Πού χάθηκε αυτός ο μπαγαπόντης με το πουγκ-» Σταμάτησε, απότομα, τα λόγια του.

«Τι είναι;» τον ρώτησε η Βασίλισσα του Ωκεανού.

«Αάνθα, έχεις εσύ το πουγκί σου;»

Εκείνη ψηλάφισε τη ζώνη της. «...όχι...» αποκρίθηκε, αδύναμα, νιώθοντας να ζαλίζεται. Τους είχαν ληστέψει!...

Άκουσε τον Βένγκριλ να τρίζει τα δόντια του μες στο σκοτάδι. «Τα παλιοτόμαρα! Αν τους είχα στα χέρια μου—

»Καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό; Δε θα μπορούμε να μαρκάρουμε σε πλοίο, για να επιστρέψουμε στο Βασίλειο του Ωκεανού!»

«Ναι, το ξέρω...» αναστέναξε η Αάνθα. «Πρέπει να βρούμε τα χρήματά μας,» πρόσθεσε, πιο αποφασιστικά.

«Μείνε εδώ,» της είπε ο Βένγκριλ, κι απομακρύνθηκε, προσπαθώντας να εντοπίσει τα όρια του χώρου στον οποίο βρίσκονταν, καθώς και αν υπήρχε καμια έξοδος που να έβγαζε απ'αυτόν. Έπρεπε να υπήρχε έξοδος –αλλιώς πού είχε χαθεί ο κλέφτης;

Η Αάνθα τον ακολούθησε, παρά την επιθυμία του, έχοντας το χέρι της στον ώμο του. «Καλύτερα να είμαστε μαζί,» εξήγησε. «Να μη χαθούμε εδώ μέσα, έτσι δεν είναι;» Δεν ήθελε να παραδεχτεί ότι φοβόταν το σκοτάδι.

Ο Βένγκριλ ψηλάφισε, με προσοχή. Βρήκε τα όρια του χώρου –ο οποίος δεν ήταν και ιδιαίτερα μεγάλος–, αλλά καμιά έξοδο.

«Μα πού πήγε εκείνος ο λεχρί–; Α!»

Ίσα που πρόλαβε να πιαστεί απ'τον τοίχο, καθώς το πόδι του πάτησε σε κενό.

«Τι έγινε;» ρώτησε, αμέσως, η Αάνθα, πιάνοντας τη λαβή του κοντόσπαθου στη ζώνη της (το κοντάρι της το είχε αφήσει στον στάβλο, δεμένο πάνω στη σέλα του αλόγου της· αλλά, ούτως ή άλλως, αμφέβαλλε άμα θα της χρησίμευε εδώ, σ'ένα τόσο στενό μέρος).

«Ένας λάκκος...» είπε ο Βένγκριλ, βρίσκοντας τα όρια της τρύπας στο έδαφος με το μποτοφορεμένο πόδι του. Ήταν αρκετά μεγάλη για... να μπορεί να χωρέσει ένας άνθρωπος! «Εδώ! Εδώ χώθηκε το παλιοτσάκαλο!»

«Δε θα κατεβείς...;» είπε η Αάνθα.

Ο Βένγκριλ κοντοκάθισε, προσπαθώντας ν'αφουγκραστεί: Πρέπει... Ναι –νερό! Οσμίστηκε: Κάτι βρομούσε φρικτά –υπόνομος.

«Ο λάκκος βγάζει στους υπονόμους της πόλης,» είπε στην Αάνθα.

«Υπάρχει νερό;» ρώτησε, αμέσως, εκείνη.

«Φυσικά –υπόνομος είναι!»

«Ωραία. Τότε, μπορώ να εντοπίσω αυτό τον τύπο. Μπορώ να βρω προς ποια κατεύθυνση πήγε και να τον ακολουθήσουμε... Όμως... δε με τρελαίνει και τόσο η ιδέα να μπω σε... υπόνομο.» Στράβωσε τη μούρη της μες στο σκοτάδι.

«Πρέπει, Αάνθα!» είπε ο Βένγκριλ. «Αλλιώς, δε θάχουμε λεφτά να γυρίσουμε στο Βασίλειο του Ωκεανού. Δε θάκανες τα πάντα για το Βασίλειό σου; Και για να τιμωρήσεις τον Κράντμον;»

Η Βασίλισσα αναστέναξε. «'Ντάξει... Πάμε.»

«Εγώ θα κατεβώ πρώτος,» δήλωσε ο Βένγκριλ, και κατέβηκε. Οι μπότες του βυθίστηκαν μέχρι τον αστράγαλο μέσα στο βρόμικο νερό. Η οσμή ήταν τρομερά άσχημη· φρικτή, για την ακρίβεια. Τράβηξε το ξιφίδιο απ' τη ζώνη του, ώστε νάναι έτοιμος για οτιδήποτε· το μακρύ σπαθί του θα του ήταν άχρηστο σ' ένα τόσο στενόχωρο μέρος –το ήξερε.

«Ελα, Αάνθα,» είπε. «Δεν υπάρχει κίνδυνος.» *Ελπίζω*, πρόσθεσε νοερά, γιατί δεν έβλεπε ούτε τη μύτη του εδώ κάτω. Μπορεί δέκα λεπίδες να τον περιτριγύριζαν και να μην το γνώριζε. Αν και υπέθεσε πως, άμα βρισκόταν κάποιος κοντά του, θα το διαισθανόταν. Πολλές φορές, σε μάχες, το καταλάβαινε όταν ο εχθρός ερχόταν να τον χτυπήσει απ' τη μεριά που δεν κοίταζε.

Η Βασίλισσα του Ωκεανού κατέβηκε δίπλα του· αισθάνθηκε το μαλακό της κορμί να σέρνεται πάνω στο δικό του. «Χρησιμοποίησε τη μαγεία σου,» την παρότρυνε.

Η Αάνθα αυτοσυγκέντρωσε τον εαυτό της, όσο καλύτερα μπορούσε μ' όλη τούτη τη βρόμα να έρχεται στα ρουθούνια της, και επικαλέστηκε τα Πνεύματα με μυστικιστικές λέξεις. Τα πρόσταξε να της δείξουν προς τα πού έγινε αναταραχή, μέσα στα προηγούμενα δέκα λεπτά, και αν ήταν συνεχόμενη και ακολουθούσε κάποια πορεία. Τα Πνεύματα τής έδειξαν.

«Δεξιά!» είπε η Βασίλισσα στον Βένγκριλ.

Ο Βασιληάς του Σαραόλν στράφηκε, προσπαθώντας να διακρίνει φως μέσα στο σκοτάδι. Αλλά τίποτα. Είχε την απορία πώς μπορούσε

ο κλέφτης να βαδίζει εδώ κάτω δίχως να βλέπει. Υπέθεσε, όμως, ότι, μάλλον, αυτός θα ήταν συνηθισμένος σε τούτα τα μέρη. Ο Βένγκριλ, βέβαια, δεν ήταν καθόλου· γιαυτό ξεθηκάρωσε το σπαθί του, προτείνοντάς το και κρατώντας το εμπρός του, καθώς βάδιζε, ώστε να μην πέσει πάνω σε τίποτα, μες στο σκοτάδι. Μάλιστα, έκανε και τη λεπίδα πάνω-κάτω, για να εντοπίζει εμπόδια που, ίσως, βρίσκονταν χαμηλά. Το χέρι της Αάνθα το αισθανόταν στον ώμο του, καθώς η Βασίλισσα του Ωκεανού τον ακολουθούσε, προχωρώντας προσεκτικά και προσπαθώντας να μην ξεράσει από την αποπνιχτική βρόμα εδώ πέρα.

«Συνεχίζουν τα βήματά του δεξιά;» τη ρώτησε, ύστερα από κάνα λεπτό βαδίσματος μέσα στο νερό του υπονόμου.

«Ναι,» αποκρίθηκε η πορφυρομάλλα γυναίκα, που εξακολουθούσε να διατηρεί επικοινωνία με τα Πνεύματα.

«Για πολύ ακόμα;»

«Όχι. Καμια εικοσαριά βήματα.»

«Πάμε. Όταν το πιάσω το σκυλί στα χέρια μου!...» γρύλισε ο Βένγκριλ, και περπάτησε γρήγορα.

«Πιο σιγά,» ζήτησε η Αάνθα, «για να μπορώ να κρατώ επαφή με τα Πνεύματα.»

Ο Βασιληάς υπάκουσε.

Σε κάποιο σημείο, η Βασίλισσα του Ωκεανού είπε: «Εδώ. Εδώ σταμάτησε ο κλέφτης. Ή, τουλάχιστον, βγήκε απ' το νερό...»

Ο Βένγκριλ κούνησε το σπαθί εμπρός του, κι αυτό έκανε έναν χαρακτηριστικό ήχο, που του έλεγε ότι συνάντησε κάτι μεταλλικό. Θηκάρωσε το ξίφος, άπλωσε το χέρι του και ψηλάφισε. Μια σκάλα!

«Ελα, Αάνθα,» είπε. «Έχει κάτι σκαλιά. Πρόσεχε.» Κι άρχισε ν'ανεβαίνει, με τη Βασίλισσα πίσω του, αφού θηκάρωσε και το ξιφίδιό του.

Όταν έφτασε στην κορφή, πίεςε προς τα πάνω, με το δεξί του χέρι, και σήκωσε ένα καπάκι. Κοίταξε έξω, και είδε ένα σοκάκι, όπου βρίσκονταν μπόλικοι κουρελήδες. Σε μια γωνία ήταν και εκείνος που

του είχε κλέψει το πουγκί. Μετρούσε τα χρυσά νομίσματα, προσέχοντας να μην τον δουν οι άλλοι και του τ'αρπάζουν.

Ο Βένγκριλ πέταξε το σκέπασμα παραδίπλα και τινάχτηκε πάνω, ξεθηκαρώνοντας το σπαθί του, με μια αστραπιαία κίνηση. Τα μάτια του καρφώθηκαν πάνω στον κλέφτη. «Εδώ είσαι, βρομόσκυλο!»

Αυτός τον κοίταξε χάσκοντας. «Αφέντη... Εγώ... εγώ... δεν... ΜΗ, αφέντη!» ούρλιαξε, καθώς ο Βασιληάς του Σαραόλν τον άρπαξε απ'τον γιακά, σηκώνοντάς το απ'το έδαφος και κολλώντας τη ράχη του στον τοίχο, ενώ έβαζε την αιχμή του ξίφους του στον λαιμό του άντρα.

«Τα λεφτά μου, καθαρματάκι!» πρόσταξε ο Βένγκριλ.

«Μα-μα-μα-μα-μάλιστα, αφέντη...» Ο ζητιάνος έβγαλε το πουγκί απ'τα ρούχα του και το πρότεινε στον μονάρχη από τη Βόρεια Γη.

Ο Βένγκριλ το άρπαξε, αφήνοντας τον άντρα να σωριαστεί στο πλακόστρωτο του σοκακιού.

«Πάμε,» πρότεινε η Αάνθα, κοιτώντας γύρω της τους πένητες να έχουν τα μάτια τους καρφωμένα πάνω σ'αυτήν και τον Βασιληά του Σαραόλν.

Ο Βένγκριλ κατένευσε. Θηκάρωσε το σπαθί του και βάδισε έξω απ'το σοκάκι. Το πουγκί, τώρα, το έβαλε μες στην τουνίκα του, για να μην μπορεί κανείς να του το αρπάξει εύκολα.

«Πού είναι το πανδοχείο μας;» ρώτησε η Αάνθα, παρατηρώντας πως βρέθηκαν σ'έναν δρόμο που δεν γνώριζε.

Ο Βένγκριλ ανασήκωσε τους ώμους του. «Δεν έχω ιδέα. Ας ρωτήσουμε αυτή την κυρία,» πρότεινε, αναφερόμενος σε μια περαστική.

Η γυναίκα είχε μαύρα, μακριά μαλλιά, δεμένα αλογοουρά, και ήταν ντυμένη μ'ένα μακρύ φουστάνι, γκριζου χρώματος· η κάπα της ήταν μπλε. Στην πλατιά ζώνη της βρισκόταν θηκαρωμένο ένα ξιφίδιο, και στον ώμο της κρεμόταν ένας σάκος μετρίου μεγέθους.

«Μας συγχωρείτε,» της είπε ο Βασιληάς του Σαραόλν. «Ξέρετε πού βρίσκεται ένα πανδοχείο το οποίο ονομάζεται 'Ο Τέταρτος Δρόμος';»

Η γυναίκα στράφηκε ξαφνιασμένη στο μέρος του –αναμφίβολα, δεν περίμενε να της μιλήσει– και τον κοίταξε με ορθάνοιχτα μάτια. Ύστερα, αποκρίθηκε: «Όχι, κύριε. Μόλις ήρθα στην πόλη. Ψάχνω κι η ίδια για κάποιο πανδοχείο.»

«Μπορείτε να έρθετε μαζί μας,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Είχαμε βρει ένα, αλλά το χάσαμε. Ονομάζομαι Αθνά· και ο φίλος μου από δώ είναι ο Λίργκνεβ.»

Ο Βένγκριλ γέλασε από μέσα του. *Πολύ έξυπνο*, σκέφτηκε. *Αντέστρεψε τα ονόματά μας.*

«Εγώ είμαι η Όρνα,» συστήθηκε η άγνωστη, σφίγγοντας χέρια με τη Βασίλισσα του Ωκεανού. «Είπατε πως... χάσατε το πανδοχείο σας;»

«Δυστυχώς, κυρία μου,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Πρέπει να το βρούμε, πάλι.» Και ξεκίνησε να βαδίζει, με την Αάνθα και την Όρνα από κοντά.

«Μα... πώς χάσατε το πανδοχείο σας, αν επιτρέπεται;...» ρώτησε η ταξιδιώτισσα.

«Μας λήστεψαν,» εξήγησε η Αάνθα, «έξω απ'τον *Τέταρτο Δρόμο*. Κυνηγήσαμε τον κλέφτη, και χαθήκαμε... μέσα στα σοκάκια.»

«Πήρατε τα χρήματά σας πίσω, τουλάχιστον;» θέλησε να μάθει η Όρνα.

«Όχι όλα,» αποκρίθηκε η Αάνθα, σκεπτόμενη το δικό της πουγκί.

Ο Βένγκριλ σταμάτησε σ'ένα σταυροδρόμι, όπου ένα μαγκάλι ήταν αναμμένο και δυο κουρελήδες κάθονταν πλάι του, συνομιλώντας σε σιγανούς τόνους.

«Ε,» είπε, για να τραβήξει την προσοχή τους. «Πού είναι ο *Τέταρτος Δρόμος*;» Τους έριξε ένα αργύριο.

«Απο κεί, αφέντη,» έδειξε ο ένας άντρας. «Στρίψε στο τρίτο στενό αριστερά, αφέντη.» Και δάγκωσε το νόμισμα, για να σιγουρευτεί για την ποιότητά του.

Ο Βένγκριλ, η Αάνθα και η Όρνα ακολούθησαν τις οδηγίες του και έφτασαν στο πανδοχείο, δίχως καμία δυσκολία.

«Τουλάχιστον, ένας ήταν τίμιος...» μουρμούρισε ο Βασιληάς του Σαραόλν, ανοίγοντας την ξύλινη πόρτα του πέτρινου χτιρίου και μπαίνοντας στην τραπεζαρία.

Καμία δεκαριά άνθρωποι ήταν εκεί, τρώγοντας και πίνοντας. Η Αάνθα, ο Βένγκριλ και η Όρνα έκλεισαν δωμάτια και κάθισαν σ'ένα τραπέζι.

«Γιατί είστε εδώ, λοιπόν;» ρώτησε η ταξιδιώτισσα, κοιτώντας μια τον Βασιληά και μια τη Βασίλισσα.

Πρέπει, τώρα, να την έχουμε κι ετούτη στην πλάτη μας;... μούγκρισε από μέσα του ο μονάρχης από τη Βόρεια Γη, ενώ η Αάνθα σκεφτόταν: Πολύ περίεργη δεν είναι;

«Κατευθυνόμαστε στο Βασίλειο του Ωκεανού,» εξήγησε η Βασίλισσα. «Έχουμε επείγουσες δουλειές εκεί.» Και, προτού προλάβει η γυναίκα να ρωτήσει «τι δουλειές;», πρόσθεσε: «Εσύ γιατί είσαι εδώ;»

«Μεγάλη κατάρα έχει χτυπήσει το Ζόλγκιλ, κυρία Αθνά,» απάντησε η Όρνα.

«Τι είναι το Ζόλγκιλ;» την πρόλαβε η Αάνθα. Αν συνέχιζε να τη ρωτά πράγματα, δε θα είχε χρόνο εκείνη να ρωτήσει τίποτα.

Τότε, μια σερβιτόρα ήρθε, ζητώντας παραγγελία. Ο Βασιληάς κι η Βασίλισσα παράγγειλαν, το ίδιο και η ταξιδιώτισσα.

«Το Ζόλγκιλ είναι ένα χωριό,» απάντησε η Όρνα, «νότιο-ανατολικά της Βρόλγκιχ.»

«Και τι... κατάρα έχει χτυπήσει αυτό το χωριό;» θέλησε να μάθει η Αάνθα.

«Ένα πλάσμα του Γελωτοποιού τριγυρίζει στις ερημιές, το βράδυ,» αποκρίθηκε η Όρνα, με φόβο να καθρεπτίζεται στο βλέμμα της. «Κατασπαράζει όποιον βρει έξω απ'το σπίτι του. Και, κάποιες φορές, μπαίνει ακόμα και σε σπίτια, άμα είναι πεινασμένο.»

«Πώς είναι αυτό το... πλάσμα;» ρώτησε ο Βένγκριλ.

«Εε... Λένε ότι μοιάζει με τσακάλι, κύριε. Αλλά είναι πελώριο,» εξήγησε η Όρνα.

Η Αάνθα κι ο Βένγκριλ αντάλλαξαν ματιές.

«Μήπως ουρλιάζει τόσο που σε κουφαίνει κιόλας;» υπέθεσε ο Βασιληάς του Σαραόλν.

«Όχι, κύριε,» είπε η Όρνα. «Πώς σας ήρθε αυτό;»

Μάλλον, δεν είναι όλα τα «τσακάλια» του Γελωτοποιού ίδια, συλλογίστηκε ο Βένγκριλ. «Είπα, αφού είναι μεγάλο, μπορεί να βγάζει και δυνατά ουρλιαχτά...»

Το φαγητό τους ήρθε, και άρχισαν να τρώνε.

«Οπότε...» είπε η Όρνα, καταπίνοντας τη μια μπουκιά μετά την άλλη, λες (;) και λιμοκτονούσε, «ήρθα εδώ... στην Βρόλκιχ, για να... βρω κάποιον... ή κάποιους, που να μπορούν να... με βοηθήσουν... να βοηθήσουν το χωριό μου...» Σήκωσε, για λίγο, το κεφάλι απ'το φαγητό της. «Ξέρετε τίποτα μισθοφόρους στην πόλη; Βάζοντας όλοι από λίγα χρήματα, οι συγχωριανοί μου θα καταφέρουν να τους πληρώσουν.»

Η Αάνθα έσφιξε τα χείλη της. «Δυστυχώς, Όρνα, δεν έχουμε υπόψη μας κανέναν μισθοφόρο. Για την ακρίβεια, δεν γνωρίζουμε καθόλου καλά την πόλη τούτη, αλλιώς θα είχαμε χάσει το δρόμο μας, ψάχνοντας γι' αυτό το πανδοχείο;»

«Σωστά...» έκανε, κάπως, απογοητευμένα, η γυναίκα, αλλά συνέχισε να τρώει με την ίδια διάθεση.

«Γιατί δε ρωτάς τον άντρα στο μπαρ;» της πρότεινε ο Βένγκριλ. «Αυτός, σίγουρα, θα ξέρει πολλά.»

«...ναι... αυτό θα κάνω, κύριε,» συμφώνησε η Όρνα, τρώγοντας.

Όταν τελείωσαν το φαγητό τους, ο Βασιληάς του Σαραόλν και η Βασίλισσα του Ωκεανού ανέβηκαν στον δεύτερο όροφο του *Τέταρτου Δρόμου*, όπου βρισκόταν το δωμάτιό τους, ενώ η γυναίκα απ'το χωριό Ζόλγκιλ πλησίασε τον οινοχόο πίσω απ'τον πάγκο του μπαρ.

«Τώρα, θα σου δείξω ότι δε ντρέπομαι να γδυθώ μπροστά σου!» μειδίασε η Αάνθα, τραβώντας την δερμάτινη κουρτίνα του

καταλύματος, για να κλείσει την είσοδο (εδώ το πανδοχείο δεν είχε πόρτες). Πάραυτα, άρχισε να πετά τα ρούχα της στο δάπεδο.

Όταν ήταν (περίπου) όπως την γέννησε η μάνα της, ο Βένγκριλ την άρπαξε απ' το μπράτσο και την τράβηξε κοντά του, κλείνοντάς της το στόμα μ' ένα χορταστικό φιλί.

Ύστερα, ρώτησε: «Τι λες, τώρα, θα βάλεις λίγη από κείνη την αλοιφή της Ταϊράνα στο κάψιμο του ποδιού σου;»

Η Αάνθα τον αγριοκοίταξε, κάνοντας ένα βήμα προς τα πίσω.

«Τι;» έκανε εκείνος, υψώνοντας τα χέρια του.

«Ο Γελωτοποιός είχε δίκιο για ένα πράγμα,» του είπε η Βασίλισσα του Ωκεανού: «Είσαι χαλάστρας!»

Ο Βένγκριλ γέλασε. «Αυτό ήταν –θα σε σκοτώσω!» Τη γράπωσε απ' τη μέση και την έριξε στις κουβέρτες που βρίσκονταν απλωμένες στο δάπεδο του δωματίου (κρεβάτι, φυσικά, δεν υπήρχε), αρχίζοντας να την γαργαλά, ασταμάτητα.

«Βένγκριλ!... Α!... Τα Πνεύ...χα-χα-χα-χα... ματα να σε πάρ...χι-χι-χι-χι... ουν...!» έκανε η Αάνθα, προσπαθώντας ν' ανασάνει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10^ο

Οι τελευταίες μέρες στο Κάρνεβολθ

Σηκώθηκαν με την αυγή. Ήταν κι οι δυο τους ανυπόμονοι να φτάσουν στο Βασίλειο του Ωκεανού. Και, ρίχνοντας μια ματιά στον χάρτη του Ρέηρμαρ, παρατήρησαν πως η επόμενη πόλη βόρεια της Βρόλγκιχ ήταν η Χρέκνοχ, η πρωτεύουσα του Κάρνεβολθ και μεγάλο λιμάνι επίσης. Όταν έφταναν εκεί, σχεδίαζαν να παρκάρουν σε πλοίο κατευθείαν για την Θέρληχ.

Η Αάνθα έβαλε την αλοιφή της Ταϊράνα στο έγκανμα του ποδιού της και ντύθηκε με τα ταξιδιωτικά της ρούχα, όπως και ο Βένγκριλ.

«Δε μπορώ να πω πως λυπάμαι που φεύγω από τούτη την πόλη,» είπε η Βασίλισσα του Ωκεανού. «Με κάνει ν'ανατριχιάζω. Και, ούτως ή άλλως, τίποτα καλό δε μας έχει συμβεί. Χάσαμε τα μισά μας λεφτά, και— Βένγκριλ, δε μου λες, πόσα χρήματα έχεις στο πουγκί σου; Θα μας φτάσουν για να πάρουμε καράβι από την Χρέκνοχ;»

«Σίγουρα,» αποκρίθηκε ο Βασιλιάς του Σαραόλν. «Είναι αρκετά.» Άνοιξε την πόρτα του δωματίου τους, και η Αάνθα τον ακολούθησε έξω απ' αυτό.

Κατέβηκαν στο ισόγειο, και βρήκαν την Όρνα να παίρνει το πρωινό της. Τους έγνεψε, και, όταν πλησίασαν το τραπέζι της, ρώτησε: «Φεύγετε;»

Η Βασίλισσα του Ωκεανού κατένευσε. «Ναι. Βιαζόμαστε.»

«Πού κατευθύνεστε;» θέλησε να μάθει η Όρνα.

Τι να της πω, τώρα; Την αλήθεια. Γιατί όχι; συλλογίστηκε η Αάνθα. «Στην Χρέκνοχ, για να πάρουμε καράβι,» αποκρίθηκε. Και, γρήγορα, πρόσθεσε: «Έχουμε επείγουσες δουλειές στο Βασίλειο του Ωκεανού, όπως σου είπα.

»Αντίο. Είθε να βρεις κάποιον που να μπορεί να βοηθήσει το χωρίο σου.»

Και η Βασίλισσα κι ο Βασιλιάς πήγαν, βιαστικά, προς την έξοδο του πανδοχείο, προτού προλάβει να τους κάνει καμια άλλη ερώτηση η Όρνα.

«Γεια...» είπε εκείνη, παραξενεμένη, κάπως, με τη συμπεριφορά τους.

«Είναι λιγάκι εκνευριστικό αυτό,» παρατήρησε ο Βένγκριλ, όταν ήταν έξω απ' το πανδοχείο.

«Το ότι ρωτάει τόσα πολλά; Το ξέρω,» απάντησε εκείνη.

«Όχι· εννοώ το ότι πρέπει ν'αποφεύγουμε να λέμε ποιοι είμαστε,» εξήγησε ο Βασιλιάς.

Η Αάνθα μειδίασε, καθώς πλησίαζαν το στάβλο. «Έχει, πάντως, πλάκα!...»

«Πλάκα...!» μουρμούρισε ο Βένγκριλ, κάτω απ'την ανάσα του.

Μπήκαν στον στάβλο, και βρήκαν τον ξυρισμένο στο κεφάλι σταβλίτη να χτενίζει τις χაίτες των αλόγων τους. Μόλις τους είδε, έκανε μια βαθιά υπόκλιση.

«Καλημέρα, αφέντες μου. Επιθυμείτε τα άτια σας πίσω;»

«Καλημέρα, φίλε μου,» απάντησε ο Βένγκριλ. «Ναι, θέλουμε τ'άτια μας.»

Ο σταβλίτης τα πήρε απ'τα χαλινάρια και τα έφερε κοντά τους. «Όμορφα ζώα,» είπε, «και δυνατά, αφέντες μου.»

Η Αάνθα ανέβηκε στη σέλα του αλόγου της· το ίδιο κι ο Βένγκριλ, αφού έριξε ένα αργύριο στην χούφτα του ξυρισμένου άντρα.

«Ευχαριστώ, αφέντη μου,» αποκρίθηκε εκείνος, και έκανε, πάλι, μια βαθιά υπόκλιση. Ωσπου να σηκωθεί, οι δυο μονάρχες είχαν βγει απ'τον στάβλο, πάνω στα ζώα τους.

Ιππεύοντας στους δρόμους της Βρόλκιχ, παρατήρησαν πως το πρωί όλα τα μαγκάλια ήταν σβηστά –λόγω της ζέστης του Κάρνεβολθ, αναμφίβολα –, αλλά κουρελήδες συνέχιζαν να είναι συγκεντρωμένοι γύρω τους. Η Αάνθα ήταν σίγουρη πως ποτέ δε θα έφευγαν απο κεί· τα είχαν κάνει λημέρια τους. Για καλό και για κακό, είχε το δεξί της χέρι κοντά στο στέλεχος του δόρατος που ήταν δεμένο στη σέλα της. Ο Βένγκριλ έριχνε επιφυλακτικές ματιές στα περιθωριακά στοιχεία, αλλά ήταν βέβαιος πως κανένας τους δεν επρόκειτο να τους επιτεθεί, με τόσο κόσμο που κυκλοφορούσε στις οδούς της πόλης τούτη την ώρα. Οι περισσότεροι από τους περαστικούς ήταν ντυμένοι με κελεμπίες και σαρίκια, ενώ άλλοι με μακριές ρόμπες και κουκούλες· ορισμένοι, φορούσαν απλά, ταξιδιωτικά ρούχα. Τα μαγαζιά ήταν ανοιχτά, όπως και τα παράθυρα των σπιτιών. Διάφορες οσμές έρχονταν στα ρουθούνια του Βασιληά και της Βασίλισσας, κάποιες περισσότερο ευχάριστες, κάποιες λιγότερο.

Δεν άργησαν να βγουν από την βόρεια πύλη της Βρόλκιτς, απ' όπου ξεκινούσε ένας λιθόστρωτος δρόμος, πάνω στον οποίο πολλοί φαίνονταν να ταξιδεύουν, άλλοι έφιπποι κι άλλοι όχι. Οι δυο μονάρχες ξεκίνησαν να καλπάζουν.

«Αναμφίβολα, τούτος ο δρόμος θα μας οδηγήσει στην πρωτεύουσα,» είπε ο Βένγκριλ, και η Αάνθα έγενεψε καταφατικά.

Απο δώ και πέρα, οι περιοχές άρχιζαν να γίνονται λιγότερο ξερές απ' ό,τι στα νότια, και μπορούσαν να δουν, κάπου-κάπου, συστάδες δέντρων, στα ανατολικά τους. Στα δυτικά, ωστόσο, συνέχιζαν να ορθώνονται τα ξεροβούνια που είχαν διασχίσει, προτού τους βρει ο Πρίγκιπας Ρήμμαρ. Καθ' οδόν, αντάμωσαν εμπόρους που ήθελαν να τους πουλήσουν την πραμάτεια τους και ταξιδιώτες που ζητούσαν πληροφορίες. Από τους πρώτους τίποτα δεν αγόρασαν (δεν είχαν πολλά χρήματα να ξοδεύουν), και στους δεύτερους λίγα είχαν να πουν, μιας και δεν ήξεραν τα μέρη του Κάρνεβολθ και τόσο καλά.

Κατά το μεσημέρι, όταν και ο Βάνσπαρχ και ο Λούντριγχ βρίσκονταν ψηλά στον ουρανό του Άρμπεναρκ, έφτασαν σε ένα πανδοχείο, στα δεξιά της λιθόστρωτης οδού. «Οι Επτά Πέτρες» ήταν το όνομά του. Διώροφο κι αρκετά βολικό, είχε φιλόξενη ατμόσφαιρα και ευγενικούς σερβιτόρους και σερβιτόρες. Ο Βένγκριλ κι η Αάνθα έφαγαν εκεί και ξεκουράστηκαν, προτού αρχίσουν, πάλι, να καλπάζουν, μόλις ήρθε το απόγευμα.

Το βράδυ περίμεναν να έχουν φτάσει στην Χρέκνοχ, αλλά, όταν το σκοτάδι τύλιξε το Βασίλειο της Νότιας Γης, δεν βρήκαν καμια πόλη, έξω από ένα χωριό που είχαν προσπεράσει πριν μια ώρα.

«Να επιστρέψουμε στο χωριό, μπας και βρούμε κάνα πανδοχείο;» πρότεινε ο Βένγκριλ.

«Τ'άλογά μας είναι κουρασμένα,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Δε θα τους έκανε καλό να επιστρέψουμε. Ας ξεκουραστούμε εδώ.»

«Δε θα πεθάνουν από την ιππασία μιας ώρας ακόμα,» τόνισε ο Βένγκριλ.

«Συνήθισες τόσο τα πανδοχεία, που δε μπορείς να κοιμηθείς, πλέον, στο έδαφος;» μειδίασε η Αάνθα, αφιππεύοντας.

«Φυσικά και όχι,» είπε, θιγμένος, ο Βένγκριλ, κατεβαίνοντας κι εκείνος από τη σέλα του αλόγου του. «Οι παλιές συνήθειες δεν ξεχνιούνται εύκολα.»

«Κοιμόσουν στο έδαφος, δηλαδή, παλιά;» ρώτησε η Αάνθα, καθώς τραβούσαν τ'άτια τους προς ένα σύδεντρο.

«Δε σου είπα ότι περιπλανιόμουν βόρεια από το Σαραόλν;» αποκρίθηκε ο Βασιληάς.

«Πράγματι, μου το έχεις πει.» Η Αάνθα έδεσε το άλογό της στον κορμό ενός δέντρου, και του χάιδεψε τη χαιτή.

Ο Βένγκριλ πήγε να μιλήσει, αλλά σταμάτησε, καθώς άκουσε μια δυνατή βροντή στον ουρανό, και, ύστερα, άρχισε να βρέχει δυνατά. Σήκωσε την κουκούλα της κάπας του στο κεφάλι. «Καλύτερα να βρούμε καταφύγιο,» πρότεινε.

«Τελικά, ίσως, ήταν καλή ιδέα να επιστρέψουμε στο χωριό,» είπε η Αάνθα, βάζοντας κι αυτή την κουκούλα στο κεφάλι της.

Ο Βένγκριλ φάνηκε να το σκέφτεται. «Πρέπει να κάνουμε γρήγορα. Μπορεί να χειροτερέψει ο καιρός.»

«Τότε, ας κάνουμε γρήγορα,» αποκρίθηκε η Αάνθα, και, λύνοντας τ'άλογό της απ'τον κορμό του δέντρου όπου τότε δέσει, το καβάλησε.

Κι ο Βένγκριλ καβάλησε το δικό του, και κάλπασαν νότια, ενώ ο ουρανός άστραφτε και βροντούσε από πάνω τους και κανένα από τα τέσσερα φεγγάρια του Άρμπεναρκ δε φαινόταν, εξαιτίας των μαύρων συννέφων που είχαν μαζευτεί. Η βροχή μαστίγωνε τους δύο καβαλάρηδες, που είχαν κλείσει τις κάπες τους μπροστά τους.

Δεν άργησαν να ζυγώσουν το χωριό, έτσι όπως έτρεχαν τα ζώα τους, και κατάφεραν να το ξεχωρίσουν μέσα στην σκοτεινή νύχτα από τα φωτάκια των σπιτιών.

«Εκεί!» έδειξε η Αάνθα, με το χέρι της.

«Το βλέπω,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Καταραμένη καταιγίδα!...» μούγκρισε, σφίγγοντας τα δόντια του.

Μπήκαν στο χωριό, καλπάζοντας, και τράβηξαν τα γκέμια των αλόγων τους, για να τα σταματήσουν. Εκείνα χρεμέτισαν, κλοτσώντας τον αέρα με τα πόδια, αλλά, ύστερα, υπέκυψαν στις επιθυμίες των αφεντάδων τους. Η Αάνθα και ο Βένγκριλ κατέβηκαν απ' τις σέλες, και πήραν τα ζώα απ' τα χαλινάρια. Κανείς, φυσικά, δεν ήταν στους χωμάτινους δρόμους του χωριού, εκτός από μερικές γάτες, που προσπαθούσαν κι αυτές να βρουν μέρος για να κρυφτούν από την καταιγίδα. Πού και πού, οι δυο μονάρχες έβλεπαν ανθρώπους να τους κοιτάζουν από παράθυρα και, μετά, τα πρόσωπά τους να εξαφανίζονται.

«Τούτο μου μοιάζει με πανδοχείο,» είπε ο Βένγκριλ, καθώς ζύγωναν ένα μονώροφο χτίριο, που πάνω απ' την είσοδο του —η οποία έκλεινε με το τομάρι κάποιου ζώου— ήταν σκαλισμένες στον πέτρινο τοίχο οι εξής λέξεις: *Ο Καβαλάρης της Αυγής*. Δίπλα απ' το οικοδόμημα βρισκόταν ένας μικρός στάβλος.

Ο Βασιλιάς του Σαραόλν και η Βασίλισσα του Ωκεανού μπήκαν στον τελευταίο.

«Σταβλίτη!» φώναξε ο μονάρχης, για ν' ακουστεί πάνω απ' τον θόρυβο της καταιγίδας. Δεν πήρε καμια απάντηση, οπότε είπε στην Αάνθα: «Ας ταχτοποιήσουμε μόνοι τα ζώα μας.»

Η Βασίλισσα κατένευσε. Και, όταν αυτό έγινε, μπήκαν στην τραπεζαρία του πανδοχείου. Εκτός από εκείνους, ήταν μέσα κι άλλοι τέσσερις ταξιδιώτες. Οι τρεις έμοιαζαν να γνωρίζονται —ή να είχαν γνωριστεί εδώ—, καθώς κάθονταν στο ίδιο τραπέζι (όλα τα τραπέζια ήταν καμωμένα από πέτρα και ένα με το πάτωμα), ενώ ο τέταρτος καθόταν μόνος του σ' ένα άλλο.

Ο Βένγκριλ πλησίασε το πέτρινο μπαρ, πίσω απ' το οποίο στεκόταν μια ξανθιά γυναίκα. Δεν ήταν καθόλου σαν τις ξανθές γυναίκες της Βόρειας Γης: το δέρμα της ήταν σκούρο, και τα μαλλιά της δεν είχαν

εκείνο το ανοιχτό-κίτρινο χρώμα, παρά μια πιο σκοτεινή απόχρωσή του. Φορούσε ένα μπεζ φόρεμα και λευκή ποδιά.

«Ένα δωμάτιο,» ζήτησε ο Βασιληάς του Σαραόλν. «Και φαγητό για δύο.»

«Απλές μερίδες, μισές, ή διπλές;» ρώτησε η γυναίκα.

«Απλές.»

«Δύο χρυσά νομίσματα, συνολικά.»

Ο Βένγκριλ έβγαλε τα χρήματα απ' το πουγκί του και της τάδωσε. Ύστερα, θυμήθηκε και είπε: «Αφήσαμε και δυο άλογα στο στάβλο... Δεν ήταν κάποιος σταβλίτης εκεί...»

«Δεν πληρώνετε για τ'άλογα,» δήλωσε η γυναίκα, και κατευθύνθηκε προς την κουζίνα.

Ο Βένγκριλ ανασήκωσε τους ώμους, και πήγε στο τραπέζι που είχε πιάσει η Αάνθα. Και τα καθίσματα εδώ ήταν πέτρινα και ένα με το έδαφος· δεν τον βόλευαν και τόσο, αλλά δεν ήταν κι εντελώς άβολα. Έβγαλε την βρεγμένη κάπα του και την άφησε παραδίπλα.

«Απορώ πώς υπάρχει τόση ξεραίλα σ'ετούτη τη χώρα, αφού βρέχει συχνά-πυκνά,» είπε.

«Βρέχει επειδή είναι Χειμώνας,» του θύμισε η Αάνθα. «Στη Βόρεια Γη, τώρα, θα χιονίζει σε πολλά σημεία. Εξάλλου, μην ξεχνάς την τρομερή ζέστη που έχει το πρωί. Επιπλέον, το Καλοκαίρι αμφιβάλλω άμα θα βρέχει καθόλου. Μάλλον, *σίγουρα*, δε θα βρέχει καθόλου. Γιαυτό, λοιπόν, έχει τόση ξεραίλα. Αλλά το Κάρνεβολθ δεν είναι ξερό σ'όλα του τα σημεία.» Σταμάτησε να μιλά, για λίγο, καθώς η γυναίκα του μπαρ τούς έφερε το φαγητό τους. Μόλις έφυγε, συνέχισε: «Στις βόρειες ακτές, ας πούμε, υπάρχει πολύ βλάστηση. Εκεί όπου πρωτοβγήκαμε, όταν χτύπησε η βάρκα μας στα βράχια, ήταν ζούγκλα· δε θυμάσαι;»

«Ναι, θυμάμαι,» ένευσε καταφατικά ο Βένγκριλ, τρώγοντας μ'επιφύλαξη αυτό το... πράγμα που του είχαν φέρει για φαγητό.

«Βραστή πετρόσαυρα,» αναγνώρισε το γεύμα τους η Αάνθα. Δοκίμασε. «Καλή είναι.»

Ο Βένγκριλ αναποδογύρισε τα μάτια του, μουρμουρίζοντας κάτι για τις συνήθειες των ανθρώπων της Νότιας Γης. Παρ'όλ'αυτά, έφαγε ό,τι του είχαν φέρει και ήπιε μπίρα. Δεν ήταν και τόσο άσχημο το γεύμα από πλευράς γεύσης. Αλλά, όταν σκεφτόταν τι ήταν... Του είχε λείψει κάνα ψητό γουρούνι ή αγελάδα.

Ο Βασιληάς του Σαραόλν και η Βασίλισσα του Ωκεανού τελείωσαν το φαγητό τους και ανέβηκαν στο δωμάτιο που είχε νοικιάσει ο πρώτος. Δεν διέφερε και τόσο από τα δωμάτια των άλλων πανδοχείων όπου είχαν βρεθεί. Πόρτα δεν είχε, παρά ένα τομάρι ζώου· και, φυσικά, πουθενά δεν υπήρχε κρεβάτι· στο έδαφος ήταν μόνο στρωμένες μερικές κουβέρτες. Ο Βένγκριλ κι η Αάνθα κοιμήθηκαν με τα ρούχα, γιατί απόψε είχε υπερβολικό κρύο.

Το πρωί, η βροχή είχε σταματήσει. Απ'ότι γνώριζε η Βασίλισσα του Ωκεανού, ποτέ δεν έβρεχε την ημέρα στο Κάρνεβολθ, λόγω της ζέστης –εκτός, ίσως, στις πιο βόρειες περιοχές του, που συνόρευαν με το Βασίλειό της.

Οι δύο μονάρχες ξετυλίχτηκαν απ'τις κουβέρτες τους και σηκώθηκαν. Ο Βένγκριλ αισθανόταν κάπως μουδιασμένη την πλάτη του και την έτριψε με τη γροθιά του.

«Αααχχ...» μούγκρισε. «Γερνάω... Πράγματι, γερνάω...»

Η Αάνθα τού έριξε ένα διαπεραστικό βλέμμα. «Πάλι, τα ίδια; Είπαμε, έχεις πολλά χρόνια ακόμα, μέχρι να γεράσεις!»

Ο Βένγκριλ γέλασε. «Πιθανώς.» Πήρε το σάκο του στον ώμο, αφού φόρεσε την κάπα του.

Η Αάνθα πέρασε το χέρι της πίσω απ'το λαιμό του και φίλησε τα χείλη του. «Πάμε,» είπε.

Βγήκαν απ'τον *Καβαλάρη της Αυγής*, πήραν τ'άλογά τους απ'το στάβλο και αναχώρησαν, ταξιδεύοντας πάνω στον λιθόστρωτο δρόμο που οδηγούσε στην πρωτεύουσα του Κάρνεβολθ. Ο καλπασμός τους ήταν ταχύς, γιατί βιάζονταν να φτάσουν στην Χρέκνοχ, να πάρουν καράβι και να κατευθυνθούν στο Βασίλειο του Ωκεανού.

Όσο πιο βόρεια πήγαιναν, τόσο πιο πολύ κόσμο έβλεπαν και τόσο πιο πολλά πανδοχεία. Επίσης, οι περιοχές αποκτούσαν όλο και περισσότερη βλάστηση. Το μεσημέρι, πάλι, σε πανδοχείο έφαγαν και κοιμήθηκαν. Όταν ξύπνησαν, ρώτησαν τους θαμώνες πόσο μακριά ήταν η Χρέκνοχ. Εκείνοι τους απάντησαν πως θα έφταναν ως το βράδυ, αν κάλπαζαν γρήγορα. Και, φυσικά, η Αάνθα και ο Βένγκριλ δεν είχαν καμία αντίρρηση. Βιάζονταν να σώσουν τα βασίλειά τους από αυτούς που είχαν τόσο καιρό για έμπιστους όμως αποδείχτηκαν χειρότεροι από τους χειρότερούς τους εχθρούς.

Όταν ο Βάνσπαρχ χάθηκε στην Ανατολή και ο Λούντρινχ στην Δύση, οι δυο καβαλάρηδες έφτασαν μπροστά στην πύλη μιας πόλης με ψηλά τείχη. Μπήκαν στους πλακόστρωτους δρόμους της, μαζί με άλλους ταξιδιώτες. Κίνηση υπήρχε πολύ εδώ, και φανάρια φώτιζαν τις οδούς. Ζητιάνοι γύρω από μαγκάλια δεν ήταν πουθενά, πράγμα που έκανε την Αάνθα να ηρεμήσει, γιατί πίστευε πως και σε τούτο το μέρος η ίδια κατάσταση θα επικρατούσε, όπως στην Βρόλγκιχ. Όλα σχεδόν τα σπίτια είχαν ξύλινες πόρτες και παράθυρα, αλλά, ως επί το πλείστον, ήταν καμωμένα από πέτρες. Η πρωτεύουσα του Κάρνεβολθ έμοιαζε αρκετά πλούσια. Αυτό φαινόταν κι από τις ενδυμασίες των κατοίκων της, πολλοί απ'τους οποίους διέσχιζαν τους δρόμους πάνω σε φορεία με κουρτίνες, τα οποία σήκωναν γεροδεμένοι άντρες στους ώμους τους. Οι γυναίκες φορούσαν μακριά φορέματα, με κάθε είδους σχισίματα και κοψίματα, ενώ κοσμήματα στόλιζαν τα χέρια, τους λαιμούς και τα μαλλιά τους. Βέβαια, πολλές ήταν ντυμένες σαν τους άντρες, οι οποίοι φορούσαν φαρδιά παντελόνια και πουκάμισα, κελεμπίες και ρόμπες· ταινίες διαφόρων χρωμάτων περνούσαν μπροστά απ'το στέρνο τους, και οι αγκράφες στις ζώνες και στους μανδύες τους ήταν ασημένιες και χρυσές· ορισμένοι, μάλιστα, είχαν τόσα κοσμήματα πάνω τους, που θα τους ζήλευαν οι γυναίκες. Ο Βένγκριλ και η Αάνθα φαίνονταν λιτά ντυμένοι μέσα σ'όλους τούτους τους ανθρώπους.

«Ας βρούμε έναν έμπορο να πουλήσουμε τ'άτια μας,» πρότεινε ο Βασιλιάς του Σαραόλν. «Δε θα μας χρειαστούν, πια, αφού θα φύγουμε απο δώ με πλοίο.»

Η Βασίλισσα του Ωκεανού συμφώνησε. Και ρώτησε έναν περαστικό: «Με συγχωρείτε, κύριε. Μπορείτε να μου πεί—»

«Μίλα σε κάποιον της στάθμης σου, γυναίκα!» αποκρίθηκε απότομα εκείνος, μ'ένα υπεροπτικό ύφος στο πρόσωπό του. Θα ήταν πάνω από πενήντα χρονών, και φορούσε πλούσια ρούχα. Μάλλον, κάποιος ευγενής.

Η Αάνθα στράβωσε το στόμα της. «Είσαι τυχερός που δεν χτυπάω παππούδες!» έφτυσε.

Ο άντρας στένεψε τα μάτια του, φανερά θυμωμένος, αλλά την προσπέρασε, δίχως να αποκριθεί.

Η Βασίλισσα του Ωκεανού στράφηκε στον Βένγκριλ. «Ακούς εκεί 'Μίλα σε κάποιον της στάθμης σου, γυναίκα'!» μιμήθηκε τη φωνή του ευγενή. «Ξέρει ποια είμαι;»

«Προφανώς, όχι,» είπε ο Μονάρχης του Σαραόλν. «Αλλ'ας προχωρήσουμε, τώρα. Δεν υπάρχει λόγος να φέρουμε μελάδες στους εαυτούς μας, όταν δεν έχουμε.

»Τι ήθελες απ'αυτόν;»

«Να τον ρωτήσω προς τα πού είναι η αγορά,» απάντησε η Αάνθα, ακόμα θυμωμένη, αν έκρινε κανείς απ'την έκφραση του προσώπου της.

«Επειδή έχω την εντύπωση πως όλοι οι 'δυνατοί' τούτης της πόλης θα του μοιάζουν, θα ρωτήσω εγώ αυτούς τους δυο τύπους εκεί πέρα, οι οποίοι φαίνονται περισσότερο της 'στάθμης' μου.» Κατέβηκε απ'τ'άλογό του και ζύγωσε δυο άντρες, που κάθονταν σ'ένα πεζούλι, έξω από ένα πανδοχείο. Φορούσαν ρούχα απλά.

«Προς τα πού είναι η αγορά, φίλε μου;» είπε στον έναν.

«Εύκολα θα τη βρεις, ταξιδιώτη,» αποκρίθηκε εκείνος. «Συνέχισε να κατεβαίνεις τούτο το δρόμο.»

«Σ'ευχαριστώ.» Ο Βένγκριλ ξανανέβηκε στ'άλογό του.

Προχώρησε, μαζί με την Αάνθα, και, τελικά, έφτασαν σ'ένα μεγάλο μέρος χωρίς χτίρια, το οποίο ήταν γεμάτο σκηνές, τέντες και πάγκους, ακόμα κι ετούτη την ώρα, το βράδυ. Εύκολα, εντόπισαν μια εμπόρισσα αλόγων. Οι δυο μονάρχες αφίππευσαν και πήγαν κοντά της, τραβώντας τ'άτια τους απ'τα γκέμια.

Η γυναίκα ήταν χοντρή και ντυμένη με μια μπλε ρόμπα. Τα μαύρα μαλλιά της ήταν δεμένα κότσο πίσω απ'το κεφάλι της, και ένα ασημένιο μενταγιόν κρεμόταν στο λαιμό της.

«Θέλουμε να πουλήσουμε αυτά τα δυο άλογα,» είπε ο Βένγκριλ.

Η εμπόρισσα τα κοίταξε ερευνητικά, λες και μπορεί να είχαν ψείρες. «Δέκα χρυσά νομίσματα το ένα.»

«Είναι πολύ καλύτερα άτια για μια τέτοια χαμηλή τιμή,» αποκρίθηκε, αυστηρά, ο Βένγκριλ, με το βασιλικό του ύφος, που έκανε, πολλές φορές, δούκες και βαρόνους να τρέμουν.

«Ναι... ναι, πράγματι,» παραδέχτηκε η εμπόρισσα. «Ε... Λοιπόν...» Ακούμπησε ένα παχύ δάχτυλο στα χείλη της. «Θα μπορούσα να τα πάρω... είκοσι χρυσά νομίσματα.»

«Είκοσι;» απόρησε ο Βένγκριλ, σηκώνοντας ένα φρύδι του και μειδιώντας μοχθηρά. «Δε νομίζω. Τουλάχιστον, πενήντα χρυσά νομίσματα το ένα θα τα πάρεις.»

«Ε... Ναι...» Η εμπόρισσα σήκωσε τα χέρια της. «Ίσως θα μπορούσα να κάνω μια εξαίρεση για σας, κύριε...»

«Γρήγορα,» την παρότρυνε ο Βένγκριλ. «Βιαζόμαστε.»

«Χμ... Ας πούμε τριάντα-πέντε...»

«Πώς! Είπατε τριάντα-πέντε, κυρία μου, ή με γελούν τ'αφτιά μου;»

«Εμ... Ναι· τριάντα-πέντε.»

Ο Βένγκριλ χτύπησε, μαλακά, το άλογό του στο λαιμό. «Τούτα τ'άτια είναι γερά. Θα μπορέσεις να τα πουλήσεις το λιγότερο εξήντα χρυσά νομίσματα το ένα –το ξέρεις. Συνεπώς, είναι λογικό που ζητάω πενήντα. Αλλά... θα κάνω εγώ μια εξαίρεση: Θα σ'τα δώσω σαράντα το ένα. Και πρόσεξε»—σήκωσε το δάχτυλό του—, «αυτή είναι

η τελευταία μου προσφορά –αλλιώς, χάνεις τ'άλογα και τα παίρνει κάποιος άλλος –εξυπνότερος.»

«Καλά...» έκανε η εμπόρισσα. «Σαράντα το ένα.»

Του έδωσε τα χρήματα, και ένας άντρας πήρε τα δύο άλογα απ'τα γκέμια, καθώς η Αάνθα και ο Βένγκριλ έφευγαν.

«Νομίζω πως μόλις μαζέψαμε όσα μου έκλεψαν οι ζητιάνοι στη Βρόλγκιχ,» παρατήρησε η Βασίλισσα του Ωκεανού.

«Πράγματι,» συμφώνησε ο Μονάρχης του Σαραόλν, μειδιώντας. «Τώρα, πάμε να βρούμε κάνα καράβι;»

«Φυσικά. Αμέσως,» τόνισε η Αάνθα.

Διέσχισαν την αγορά και βγήκαν στις αποβάθρες, όπου ήταν πολλά καράβια αραγμένα. Βέβαια, στην Βασίλισσα του Ωκεανού δεν φαίνονταν και τόσα πολλά, γιατί η Θέρλνχ ήταν το μεγαλύτερο λιμάνι του κόσμου –και, σαφώς, πολύ μεγαλύτερο από αυτό. Η κίνηση εδώ ήταν σχετικά μειωμένη, σε σχέση με τα υπόλοιπα σημεία της πόλης απ'όπου είχαν περάσει η Αάνθα και ο Βένγκριλ.

Ο μονάρχης από τη Βόρεια Γη ρώτησε τη συντρόφισσά του: «Ποιο από τούτα τα πλοία θεωρείς καλύτερο και πιο γερό;»

Η Βασίλισσα του Ωκεανού τον κοίταξε παραξενεμένη. «Πού να ξέρω;»

«Νόμιζα πως το Βασίλειο σου ήταν ναυτικό βασίλειο,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ.

«Είναι, μα αυτό δε σημαίνει πως μπορώ να γνωρίζω αμέσως πόσο γερό είναι ένα πλοίο, μόλις το δω –εκτός και νάναι σπασμένο το σκαρί του, ας πούμε.

»Αλλά...» Ανασήκωσε τους ώμους της. «Πάμε σ'ετούτο.»

Πλησίασαν ένα μεγάλο καράβι με δύο κατάρτια, εμπορικό σίγουρα. Ανέβηκαν τη ράμπα του και βρέθηκαν στο κατάστρωμα.

«Ποιος είναι ο Καπετάνιος εδώ;» ρώτησε η Αάνθα τέσσερις άντρες και μια γυναίκα που κάθονταν κοντά στο πρώτο κατάρτι και μιλούσαν.

Η γυναίκα σηκώθηκε όρθια. «Εγώ είμαι η Καπετάνισσα του *Θαλασσινού Ανέμου*,» δήλωσε. Ήταν ψηλή και ντυμένη με πουκαμίσια και φαρδύ, μελανό παντελόνι. Τα μαύρα, μακριά μαλλιά έπεφταν λυτά στους ώμους της. «Ονομάζομαι Λάρθα.»

«Ψάχνουμε για ένα καράβι που να κατευθύνεται στο Βασίλειο του Ωκεανού, στην Θέρληχ,» είπε η Αάνθα. «Πηγαίνεις προς τα κει, Καπετάνισσα;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Λάρθα. «Με μια στάση, όμως, στο Μάρθιλ και μια στο Πόνρικ.»

Η Αάνθα έριξε μια ματιά στον Βένγκριλ. Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους· δεν ήξερε ποια ήταν τα νησιά στα οποία είχε αναφερθεί η μαυρομάλλα γυναίκα.

«Πόσα είναι τα ναύλα για τους δυο μας;» ρώτησε η Βασίλισσα του Ωκεανού την Καπετάνισσα.

«Έξι χρυσά νομίσματα,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Σου δίνω εξήντα, αν μας πας κατευθείαν στην Θέρληχ,» δήλωσε η Αάνθα.

Η Λάρθα γούρλωσε, για λίγο, τα μάτια της. «Δε σοβαρολογείς!...» έκανε, χάσκοντας.

«Εξήντα, αν μας πας κατευθείαν στη Θέρληχ,» επανέλαβε η Αάνθα, με σταθερή φωνή.

Η Λάρθα πρότεινε το χέρι της. «Έγινε.»

Η Αάνθα το έσφιξε.

«Τα χρήματα,» ζήτησε η Καπετάνισσα.

«Τα μισά τώρα, τα μισά όταν φτάσουμε,» δήλωσε η Αάνθα.

«Ντάξει.»

Η Βασίλισσα του Ωκεανού έβγαλε απ'το σάκο της τριάντα χρυσά νομίσματα (χρήματα από αυτά που είχαν πάρει πουλώντας τ'άτια τους) και της τα έδωσε, μετρώντας τα. Η Λάρθα τα έβαλε σ'ένα πουγκί.

«Φεύγουμε με την αυγή,» είπε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11^ο

Τα κομμάτια ενός κατεστραμμένου στρατού

Μέρες βάδιζαν μέσα στα δάση της Νήσου Ράλβοχ, ο Φέρντεχ, απεσταλμένος του Βασιλιά Βένγκριλ στο Βασίλειο του Ωκεανού, η Κάζναμ, σύμβουλος αμύνης του εν λόγω Βασιλείου, και ο Κόλμιχ, Διοικητής των *Χρυσών Σπαθιών*, της βασιλικής φρουράς του Βασιλιά του Σαραόλν. Μαζί τους είχαν δέκα-χιλιάδες στρατιώτες του Ωκεανού, καθώς και άντρες των *Χρυσών Σπαθιών*.

Τουλάχιστον, ήταν δέκα-χιλιάδες, στην αρχή. Μετά, άρχισαν οι επιθέσεις των δαιμονοανθρώπων, γρήγορες και αιφνιδιαστικές. Οι Μαγκραθμέλιοι παρουσιάζονταν, αναπάντεχα, μέσα απ' τη βλάστηση και χτυπούσαν τους πολεμιστές με τα όπλα τους, ή με διαβολικά κατασκευασμένες συσκευές. Ύστερα, χάνονταν, και κανείς δε μπορούσε να τους βρει. Επίσης, κανείς δεν τολμούσε να απομακρυνθεί από το κυρίως τμήμα του στρατού, γιατί όλοι γνώριζαν πως λίγους-λίγους, οι διαβολάνθρωποι, αναμφίβολα, θα τους κομματιάζαν. Όμως, και ενωμένοι που έμεναν, εκείνοι, πάλι, έβρισκαν τρόπους να αφαιρούν μαχητές από τον αριθμό τους.

Και κανένα ίχνος βάσεις των Μαγκραθμέλιων δεν είχαν δει· κανενός είδους φρούριο. Πού είχαν τον Βασιλιά Βένγκριλ και τη Βασίλισσα Αάνθα; απορούσε ο Φέρντεχ. Ο Κράντμον ήταν σίγουρος πως εδώ τους είχαν πάει. Όμως τι ήξερε εκείνος από πολέμους; Ένας απλός ευγενής ήταν –αυτό και τίποτ' άλλο. Α, ναι! τώρα, ήταν και Βασιλιάς, πράγμα που του έδινε το δικαίωμα να στέλνει όποιον ήθελε, όπου ήθελε, ακόμα κι αν η αποστολή σήμαινε το θάνατό του. Ο Φέρντεχ ήταν πολύ, πολύ θυμωμένος με τον σύζυγο της Αάνθα. Έπρεπε να είχαν βρει μια άλλη λύση. Διάολοι! Γιατί, τελικά, είχε

συμφωνήσει μαζί του; Επειδή φαινόταν τόσο κατεστραμμένος, μετά από το χαμό της Βασίλισσας; Τον είχε λυπηθεί; Αυτό ήταν; Τώρα, όμως, έσφιγγε τις γροθιές του από οργή και έτριζε τα δόντια του. *Κράντμον! Μας έστειλες στην καταδίκη μας!* Δεν υπήρχε τρόπος να νικήσουν τους Μαγκραθμέλιους. Εδώ, σε τούτα τα πυκνά δάση, ακόμα και οι καλύτερα εκπαιδευμένοι στρατιώτες ξηράς θα είχαν πρόβλημα ν'αντιμετωπίσουν τους δαιμονανθρώπους –πόσο μάλλον οι πολεμιστές του Ωκεανού, οι οποίοι ήταν εκπαιδευμένοι να μάχονται στη θάλασσα, πάνω σε ιππόκαμπους ή σε πλοία. Οι διαβολάνθρωποι τους αποδεκάτιζαν· και ήταν πολύ εύκολο γι'αυτούς, σα να σημαδεύεις πρόβατα στο μαντρί.

Η Κάζναμ είχε προτείνει, πολλές φορές, τον τελευταίο καιρό να επιστρέψουν στην πρωτεύουσα, όμως ο Κόλμιχ και ο Φέρντεχ τής είχαν εξηγήσει πως δε θα προλάβαιναν να επιστρέψουν ζωντανοί, τόσο βαθιά που βρίσκονταν, τώρα, στα δάση. Μέχρι στιγμής, οι Μαγκραθμέλιοι είχαν ξεπαστρέψει εφτά-χιλιάδες μαχητές, με τις απροειδοποίητες εφόδους τους. Άλλοι τρεις-χιλιάδες έμεναν. Ήταν, επομένως, αμφίβολο άμα θα τα κατάφερναν να γυρίσουν στην Θέρληχ. Το καλύτερο που είχαν να κάνουν ήταν να εντοπίσουν αυτή τη βάση των δαιμονανθρώπων –αν υπήρχε, τελικά, βάση– και να την καταστρέψουν, ελπίζοντας πως οι απώλειες που είχαν προξενήσει στους Μαγκραθμέλιους ως τώρα ήταν αρκετά μεγάλες, ώστε να μην μπορούν ν'αντέξουν μια κατά μέτωπο επίθεση· γιατί οι στρατιώτες του Ωκεανού, βέβαια, δεν δέχονταν τις επιθέσεις των εχθρών τους δίχως ν'ανταποδίδουν. Όμως εκείνο που δε μπορούσαν να καταφέρουν ήταν να εντοπίσουν τους δαιμονανθρώπους, προτού αυτοί εφορμήσουν, ή αφού αποφάσιζαν να υποχωρήσουν. Δηλαδή, οι διαβολάνθρωποι είχαν το πλεονέκτημα ότι έρχονταν κι έφευγαν όποτε και όπως το επιθυμούσαν, και, κυρίως, όταν οι μαχητές από τη Θέρληχ δεν ήταν προετοιμασμένοι για την έφοδό τους.

«Δε μπορούμε να καθόμαστε έτσι, περιμένοντάς τους, κάθε φορά, να επιτεθούν και να μας ξεπαστρέψουν άλλους διακόσιους ή

τρακόσους πολεμιστές!» τόνισε η Κάζναμ, ένα βράδυ, όταν είχαν στρατοπεδεύσει, ανάβοντας φωτιές. Παλιότερα, είχαν δοκιμάσει να μην ανάψουν φωτιές, για να τους χάσουν οι Μαγκραθμέλιοι, όμως μάταια· εκείνοι έμοιαζαν, διαρκώς, να γνωρίζουν τη θέση τους. Όλοι υπέθεταν ότι χρησιμοποιούσαν τη δαιμονική τους τεχνολογία.

«Δεν καθόμαστε,» διαφώνησε ο Φέρντεχ. «Βαδίζουμε, προσπαθώντας να εντοπίσουμε το φρούριό τους. Όταν το βρούμε, δε θ'αντέξουν την κατά μέτωπό επίθεσή μας. Νομίζω πως ακόμα και οι τρεις-χιλιάδες μαχητές που μας απομένουν είναι αρκετοί για να τους συνθλίψουμε. Πρέπει νάναι λιγότεροι από μας.»

«Το πρόβλημα, όμως, είναι ότι, ασχέτως αν είναι λιγότεροι, μας διαλύουν το στρατό, κομμάτι-κομμάτι,» είπε η Κάζναμ.

«Πράγμα που οφείλεται στο γεγονός ότι έρχονται γρήγορα, επιτίθενται γρήγορα και χάνονται. Κι επιπλέον, μέσα σ' όλη τούτη τη βλάβηση, το πλήθος των πολεμιστών μας περισσότερο μάς καθυστερεί, παρά μας βοηθάει.»

«Δηλαδή, αν ήμασταν λιγότεροι, θα είχαμε νικήσει;» έθεσε το ερώτημα η Κάζναμ.

«Αν ήμασταν λιγότεροι, τώρα, θα είχαμε πεθάνει,» αποκρίθηκε ο Φέρντεχ. «Θα μας είχαν σκοτώσει όλους, με μια ξαφνική έφοδο, ή δύο.»

«Δεν έχουν σκοτωθεί ήδη αρκετοί άνθρωποι;» έθεσε το ερώτημα η Κάζναμ. «Γιατί να μην υποχωρήσουμε;» Έσφιξε τη δεξιά της γροθιά, κάτω απ' την κάπα της. Αφού ήταν καταδικασμένοι, ποιος ο λόγος να μην κάνουν μια τελευταία προσπάθεια, για να γλιτώσουν; Δε μπορούσε να το καταλάβει.

«Αν υποχωρήσουμε, δε θα προλάβουμε να φτάσουμε στη Θέρληχ – θα μας αφανίσουν. Αφού μπόρεσαν και σκότωσαν εφτά-χιλιάδες μέχρι να έρθουμε εδώ, δε θα μπορέσουν να σκοτώσουν άλλες τρεις, αν αποφασίσουμε να γυρίσουμε; Και έτσι, δε θάχουμε καταφέρει τίποτα. Τουλάχιστον, συνεχίζοντας ελπίζουμε. Ελπίζουμε να φτάσουμε στη βάση τους και να τους νικήσουμε!» αποκρίθηκε ο

Φέρντεχ. Γιατί η Κάζναμ πανικοβαλλόταν έτσι; απορούσε. Βέβαια, βρίσκονταν στην χειρότερη των καταστάσεων, αλλά την είχε για έμπειρη στις μάχες. Στις μάχες θαλάσσης, όμως, θύμιζε στον εαυτό του. Δεν γνώριζε πώς ήταν να μάχεσαι στην ξηρά. Πολλές φορές, ήταν πολύ πιο επικίνδυνα· και, σίγουρα, ήταν εντελώς διαφορετικά. «Δεν έχουμε καλύτερη λύση,» της είπε, με πιο ήρεμη φωνή. «Καταλαβαίνω το θυμό σου, για τις ζωές που χάνονται. Αλλά δε μπορώ να κάνω κάτι για να τις σώσω. Το να προστάξουμε επιστροφή στην Θέρληχ, θα είναι σα να στέλνουμε τους πολεμιστές μας σ'έναν λάκκο με φλόγες.»

«Είμαστε τυχεροί που δεν έχουν εξεγερθεί ακόμα...» Η Κάζναμ έριξε μια ματιά γύρω της, στους στρατιώτες του Βασιλείου με τις κοραλλένιες πανοπλίες, τα κοντάρια και τις ασπίδες. Κάποιοι κάθονταν κοντά σε φωτιές, κάποιοι κοιμόνταν, και κάποιοι φυλούσαν σκοπιά. Όμως όλοι ήταν φανερά καταπονημένοι.

«Δεν είναι τόσο ανόητοι για να εξεγερθούν,» είπε ο Φέρντεχ. «Οι περισσότεροι, τουλάχιστον, πιστεύω, ξέρουν πως, αν χωριστούν μέσα σ'ετούτα τα δάση, δε θα βγουν ζωντανοί –όπως κι αν προσπαθήσουν να επιστρέψουν στην Θέρληχ.»

Ο Κόλμιχ αναστέναξε. «Φέρντεχ. Χρειαζόμαστε ένα σχέδιο.»

«Έχουμε σχέδιο: να βρούμε τη βάση τους,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο έμπειρος Διοικητής των *Χρυσών Σπαθιών*. «Χρειαζόμαστε ένα καλύτερο σχέδιο· ένα σχέδιο για να κρατήσουμε αυτούς τους ανθρώπους ζωντανούς, μέχρι να φτάσουμε στο φρούριο των Μαγκραθμέλιων.»

Η Κάζναμ έγεννε καταφατικά. «Συμφωνώ. Χρειαζόμαστε ένα σχέδιο.»

Ο Φέρντεχ έριξε μια ματιά σ'αυτήν και μια στον Κόλμιχ, πίσω απ'τις φλόγες της φωτιάς. «Σας ακούω. Έχετε κάτι κατά νου;»

Η έκφραση του Διοικητή των *Χρυσών Σπαθιών* ήταν σκεπτική· το ίδιο και της συμβούλου αμύνης του Βασιλείου του Ωκεανού.

«Το φαντάστηκα,» είπε ο Φέρντεχ.

«Μην τα παρατάς τόσο εύκολα!» αποκρίθηκε η Κάζναμ. «Πρέπει να βρούμε ένα σχέδιο, αν είναι να επιβιώσουμε, για να φτάσουμε στη βάση των δαιμονοανθρώπων.»

«Έχουμε εμπροσθοφυλακή, οπισθοφυλακή και πλαγιοφυλακή· και, παρ'όλ'αυτά, οι Μαγκραθμέλιοι, πάλι, κάπως καταφέρνουν και μας πιάνουν πάντα απροετοίμαστους. Τι άλλο να κάνουμε;»

«Πώς τους αντιμετωπίζετε στο Σαραόλν;» έθεσε το ερώτημα η Κάζναμ, λιγάκι θυμωμένη. Αυτοί ήταν που υποτίθεται ότι ήξεραν από μάχες στην ξηρά και πώς να πολεμούν τους δαιμονοανθρώπους;

«Στο Σαραόλν δεν έχουμε να κάνουμε με τέτοιες καταστάσεις,» αποκρίθηκε ο Φέρντεχ. «Εδώ τα δάση μοιάζουν να βρίθουν από τη φάρα των Μαγκραθμέλιων! Πώς κατάφεραν και ήρθαν τόσοι στη Νήσο Ράλβοχ; Σίγουρα, υπάρχει κάποιος προδότης στο Βασίλειο. Έχεις καμια ιδέα, Κάζναμ, για το ποιος μπορεί να είναι;»

Η σύμβουλος αμύνης σήκωσε τους ώμους της. «Οχι.»

Τότε, ξαφνικά, κραυγές ακούστηκαν από τα βόρεια της κατασκήνωσης των πολεμιστών του Ωκεανού. Και, αμέσως μετά, απ'τα νότια, από τα ανατολικά κι απ'τα δυτικά.

Ο Φέρντεχ πετάχτηκε όρθιος, ξεθηκαρώνοντας το σπαθί του· το ίδιο κι η Κάζναμ και ο Κόλμιχ, έτοιμοι για ό,τι κι αν ερχόταν. Κοιτώντας γύρω τους αντίκρισαν τους στρατιώτες να φωνάζουν και να παίρνουν τα όπλα τους στα χέρια, ενώ βέλη τούς χτυπούσαν και λάμπεις πετάγονταν απο δώ κι απο κεί –κάποιου είδους ενέργεια από συσκευές των δαιμονοανθρώπων. Μεταλλικές σφαίρες εκτοξεύονταν, για να ρίξουν αγκάθια τριγύρω και να τραυματίσουν τους μαχητές. Κακαριστά γέλια ακούγονταν.

Και, αναπάντεχα, Μαγκραθμέλιοι χίμησαν στον Φέρντεχ, στην Κάζναμ και στον Κόλμιχ, οι οποίοι στάθηκαν πλάτη-πλάτη.

«Από πού ήρθαν τούτοι;» γρύλισε ο Διοικητής των Χρυσών Σπαθιών.

Ο απεσταλμένος του Βασιληά του Σαραόλν έδειξε μια φωσφορίζουσα θύρα ενέργειας. «Απο κεί!» Το λεπίδι του απέκρουσε

το λεπίδι μιας δαιμονογυναίκας και της έκοψε το λαιμό, με μια γρήγορη, ημικυκλική κίνηση. Όμως τη θέση της πήραν δύο άλλοι, καθώς ο χαλασμός συνεχιζόταν. Τώρα, πια, ο Φέρντεχ δεν είχε ιδέα τι γινόταν στην υπόλοιπη κατασκήνωση, παρά μόνο γύρω του. Οι δαιμονάνθρωποι τού επιτίθονταν από παντού, με τα όπλα τους να σφυρίζουν στον αέρα. Και έσπρωχναν. Έσπρωχναν, για να τον χωρίσουν από την Κάζναμ και τον Κόλμιχ, ώστε όλοι τους νάναι ευκολότερη λεία.

«Καθάρματα!...» έκανε, ξέπνοος, ο πολεμιστής από το ρυθμό με τον οποίο έπρεπε να κινεί το σπαθί του, για ν'αποκρούει χτυπήματα. Η λάμα του χώθηκε στην κοιλιά ενός Μαγκραθμέλιου, ο οποίος σωριάστηκε νεκρός στα πόδια του.

«Ας κλείσει κάποιος αυτή τη ενεργειακή πόρτα!» φώναξε η Κάζναμ, σπάζοντας το κρανίο ενός εχθρού. Ύστερα, τράβηξε το ξίφος της πίσω, για να εμποδίσει δύο επιθέσεις.

«Δεν είναι τόσο εύκολο!» αποκρίθηκε ο Φέρντεχ. Έσπασε το στήθος ενός δαιμονανθρώπου. «Είναι μακριά. Σταθείτε πλάτη-πλάτη, εσύ κι ο Κόλμιχ· θα επιχειρήσω να καταστρέψω το δίσκο που τη δημιουργεί.»

«Φέρντεχ, είναι επικίνδυνο να πας μόνος!» τόνισε η Κάζναμ, ενώ το ατσάλι της συναντούσε το ατσάλι των Μαγκραθμέλιων.

«Έχει δίκιο, Φέρντεχ!» Ο Κόλμιχ διαπέρασε τα πλευρά μιας δαιμονογυναίκας, ενώ απέφευγε τον κεφαλοθραύστη ενός Μαγκραθμέλιου. «Μην πας μόνος!»

«Πρέπει να προσπαθήσω· θα μας κατακλύσουν –μας έχουν κατακλύσει!» Χίμησε ανάμεσα στους δαιμονανθρώπους, σπαθίζοντας, ξέφρενα, δεξιά κι αριστερά, και βγάζοντας πολεμικές κραυγές. «Σαραόλν! Σαραόλν! Για τη δόξα του Βασιλείου!» Δύο κουφάρια σωριάστηκαν στην χορταριασμένη γη. Το σπαθί του μπήχτηκε στο διάφραγμα ενός αντίμαχου. Ο Φέρντεχ τον κλότσησε πέρα και πέρασε κάτω από δυο εχθρικές λεπίδες.

«Θα πεθάνεις, άνθρωπε! – Θα πεθάνεις!» άκουγε τις φωνές των δαιμονοανθρώπων, σα να βρισκόταν μέσα σε όνειρο. «Θα πεθάνεις! Η Μάγκραθμελ θα κυριαρχήσει στον Άρμπεναρκ!»

«Αααααααααααα!» Το ξίφος του πολεμιστή πήρε το κεφάλι της δαιμονογυναίκας που είπε το τελευταίο –ή, τουλάχιστον ο Φέρντεχ νόμιζε πως ήταν αυτή που είχε μιλήσει. «Κάντε πέρα, δαιμονισμένοι!» Το ατσάλι του έσχισε ένα κορμί σχεδόν στα δύο. Οι μπότες του το ποδοπάτησαν.

Η ενεργειακή πόρτα, τώρα, ήταν πιο κοντά. Παντού ακούγονταν οι ιαχές της μάχης. *Αυτή είναι η τελευταία μας αναμέτρηση*, σκέφτηκε ο Φέρντεχ. *Πόσοι είναι, οι καταραμένοι;* Αποκεφάλισε έναν.

Η φωτεινή θύρα –ήταν ακόμα πιο κοντά! Την έφτανε. Απέκρουσε ένα τσεκούρι. Έσχισε τα σωθικά εκείνου που του είχε επιτεθεί. Κανείς δε θα τον σταματούσε τώρα.

Τότε, άλλη μια φωτεινή θύρα άνοιξε, και από μέσα της βγήκε ένας άντρας, ξανθός, ντυμένος με ασημένιο θώρακα και πορφυρό μανδύα.

«Κράντμον!...» Τα μάτια του Φέρντεχ γούρλωσαν, καθώς έχασκε. Παραλίγο να του πάρει μια δαιμονογυναίκα το κεφάλι, αλλά έσκυψε και της τρύπησε την κοιλιά. «Κράντμον... Τι στη Μάγκραθμελ κάνεις εδώ; Πώς...;»

«Ηλίθιε.» Ο Βασιλιάς του Ωκεανού ξεθηκάρωσε το σπαθί του, γύρω απ'τη λεπίδα του οποίου έμοιαζε να στριφογυρίζει μια αραιή ομίχλη, ή κάτι σαν συμπυκνωμένος αέρας. «Τα προβλήματά μου θα τελειώσουν μαζί σου –και με τον περισσότερο στρατό της Θέρλχη. Ο Αφέντης μου θα έρθει να κάνει περίπατο στο Βασίλειο της Αάνθα. Χα-χα-χα-χα-χα!...» Διέγραψε ένα κάθετο ημικύκλιο, με το ξίφος του—

–και, αναπάντεχα, μια επίσης κάθετη πληγή παρουσιάστηκε στο στήθος του Φέρντεχ, που πισωπάτησε, ζαλισμένος. Είχε αισθανθεί σα να τον χτύπησε όπλο, μα δεν ήταν κανένα όπλο τόσο κοντά του. Ο Κράντμον απείχε, τουλάχιστον, πέντε μέτρα απ'αυτόν (!).

«Χα-χα-χα-χα-χα!...» Ο σφετεριστής διέγραψε ένα άλλο ημικύκλιο, αυτό οριζόντιο.

Και ο Φέρντεχ διπλώθηκε, κρατώντας την κοιλιά του. Αίμα έλουσε το χέρι του, αλλά συνέχισε να κρατά με το άλλο χέρι το σπαθί του. «Κράντμον...! Γιατί το κάνεις αυτό; Ήσουν με τους δαιμονάνθρωπους εξ αρχής, έτσι; Εσύ φρόντισες να χαθεί η Βασίλισσα του Ωκεανού και ο Βασιλιάς του Σαραόλν. Εσύ επιχείρησες να δολοφονήσεις την Ερία!...»

«Πολύ αργά το κατάλαβες, φίλε μου,» αποκρίθηκε ο Κράντμον, γελώντας εωσφορικά, και πλησιάζοντας τον Σαραολνιανό πολεμιστή, με σταθερά βήματα. Δεν έμοιαζε, πια, καθόλου λυπημένος για την «εξαφάνιση» της Βασίλισσάς του, και είχε επάνω του... έναν αέρα μεγαλείου –εξέπεμπε μια δύναμη, που έκανε τον Φέρντεχ να αισθάνεται σαν σκουλήκι.

Όμως δε θα παραδινόταν! Θα πέθαινε, τουλάχιστον, σκοτώνοντας αυτό το διπρόσωπο κάθαρμα!

«Ωρα να νιώσεις το δικό μου ατσάλι, Κράντμον!» βρυχήθηκε ο απεσταλμένος του Βασιλιά του Σαραόλν, και χίμησε, ανεμίζοντας τη λεπίδα εμπρός του.

«Αααααργκκχ!...» Ο σφετεριστής ούρλιαξε, αισθανόμενος το σπαθί του Φέρντεχ να χτυπά τα πλευρά του, τρυπώντας τον ασημένιο του θώρακα, χάρη στον οποίο ο Κράντμον ήταν ακόμα ζωντανός· αν η πανοπλία δεν είχε ανακόψει κάποια απ' την ορμή του χτυπήματος, τώρα, ο ξανθός άντρας πιθανώς να είχε σκοτωθεί, στη χειρότερη περίπτωση, ή βαριά τραυματιστεί, στην καλύτερη.

Ο Βασιλιάς του Ωκεανού κοπάνησε τον Σαραολνιανό άντρα στο κεφάλι, με τη λαβή του όπλου του, κάνοντάς τον να σωριαστεί στη γη, και το σπαθί του παραδίπλα.

Ο Κράντμον άγγιξε την πληγή του, που αιμορραγούσε. «Θα πληρώσεις γι' αυτό, Φέρντεχ!» απείλησε. Ύψωσε το ελεύθερό του χέρι, και το ξίφος του πολεμιστή υψώθηκε, επίσης. Κατέβασε το χέρι

του, και το ξίφος, επίσης, κατέβηκε μαζί του –για να καρφώσει τον δεξή μηρό του Σαραολνιανού στο έδαφος.

Ο Φέρντεχ κραύγασε από πόνο, κάνοντας το κεφάλι του πίσω.

«Χα-χα-χα-χα-χα-χαα!...» γέλασε ο Κράντμον, δείχνοντας τα δόντια του σαν δαιμονάνθρωπος.

Ο πολεμιστής του Βασιληά Βένγκριλ άπλωσε το χέρι του, για να πιάσει το ξιφίδιό του... το ξιφίδιο που είχε μαγέψει ο Φάλμαριν. Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού είχε πει πως, αν ποτέ βρισκόταν σε ανάγκη, μπορούσε να τον φωνάξει, μέσω αυτού του ξιφιδίου, λέγοντας, δυνατά, τρεις φορές, το όνομά του. Έπιασε τη λαβή του όπλου, και το τράβηξε απ' το θηκάρι του.

Ο Κράντμον τον κοιτούσε, με φλεγόμενα μάτια.

Η Κάζναμ παρουσιάστηκε, καθώς δύο δαιμονάνθρωποι σωριάζονταν νεκροί. Είχε μια μεγάλη πληγή στα αριστερά της πλευρά· κάποιος την είχε τραυματίσει. Στο χέρι της κρατούσε το σπαθί της, αιματοβαμμένο.

«Μεγαλειότατε!...» Η αντίδρασή της ήταν παρόμοια με του Φέρντεχ, βλέποντας τον ξανθό άντρα με τον ασημένιο θώρακα και τον πορφυρό μανδύα.

«Δεν είναι 'Μεγαλειότατος'!» γρύλισε ο Σαραολνιανός πολεμιστής, καθώς βρισκόταν καρφωμένος στον έδαφος. «Είναι ένας δαιμονόφιλος! Μας κορόιδευε όλους τόσο καιρό!» Και, υψώνοντας το μαγεμένο ξιφίδιο, φώναξε, δυνατά: «Φάλμαριν! Φάλμαριν! Φάλμαριν!»

Τα μάτια του Κράντμον γούρλωσαν για λίγο. «Τι!»

Κάποιου είδους ημιαόρατη δύναμη φάνηκε να πετάγεται απ' τη λεπίδα του όπλου προς τον ουρανό και να χάνεται.

«Φάλμαριν!...» σφύριξε ο Κράντμον, καθώς, τώρα, τα μάτια του στένευαν. «Πάλι, αυτός ο καταραμένος Ελεγκτής Πνευμάτων!

»Πέθανε, Φέρντεχ!» Και κατέβασε τη λεπίδα του κάθετα στον αέρα.

Ο πολεμιστής έκανε μια αμυντική κίνηση, με το ξιφίδιό του, και άκουσε ατσάλι να συγκρούεται με ατσάλι, αλλά δεν είδε τίποτα. Ήταν τυχερός, τούτη τη φορά· το ήξερε.

Η Κάζναμ δε μπορούσε να πιστέψει αυτά που έβλεπε· όμως ήταν φανερό ποιος ήταν ο εχθρός. Στράφηκε στον Κράντμον, σηκώνοντας το σπαθί της, καθώς επιτιθόταν.

Ο σφετεριστής απέφυγε το χτύπημά της και της διαπέρασε την κοιλιά. Τράβηξε το λεπίδι του έξω, αφήνοντάς τη να σωριαστεί στο χορτάρι του δάσους.

«Κάζναμ...» σφύριξε, «δεν είσαι χρήσιμη σύμβουλος αμύνης, πια.»

«ΟΧΙ!» Ο Φέρντεχ έσφιξε τα δόντια του, άρπαξε τη λεπίδα που κρατούσε το πόδι του καρφωμένο στο έδαφος, και επιχείρησε να την τραβήξει.

«Αρκετά μ'έσένα, λακέ του Βασιληά του Σαραόλν!» βρυχήθηκε ο Κράντμον, και ο πολεμιστής του Βένγκριλ αισθάνθηκε έναν παγερό πόνο στο πίσω μέρος του λαιμού του, προτού το κεφάλι φύγει απ'τους ώμους του.